

Lihona

**Harul Său
minunat, p. 10, 12**

**De ce ar trebui să particip
la seminar? p. 20, 46, 48**

**Părinți, faceți-vă timp să
vorbiți cu copiii voștri, p. 34**

**Copii, vorbiți cu părinții
voștri, p. 58**

PRIN AMABILITATEA INSTITUTULUI DE ARTE DIN MINNEAPOLIS (MINNESOTA, SUA), FONDUL PUTNAM DANA (MILAN), REPRODUCEREA INTERZISĂ

Tăgăduirea sfântului Petru, de Gerrit van Honthorst

„O slujnică l-a văzut [pe Petru] cum ședea la para focului... și a zis: «Și omul acesta era cu [Isus]».

Dar Petru s-a lepădat, și a zis: «Femeie, nu-L cunosc».

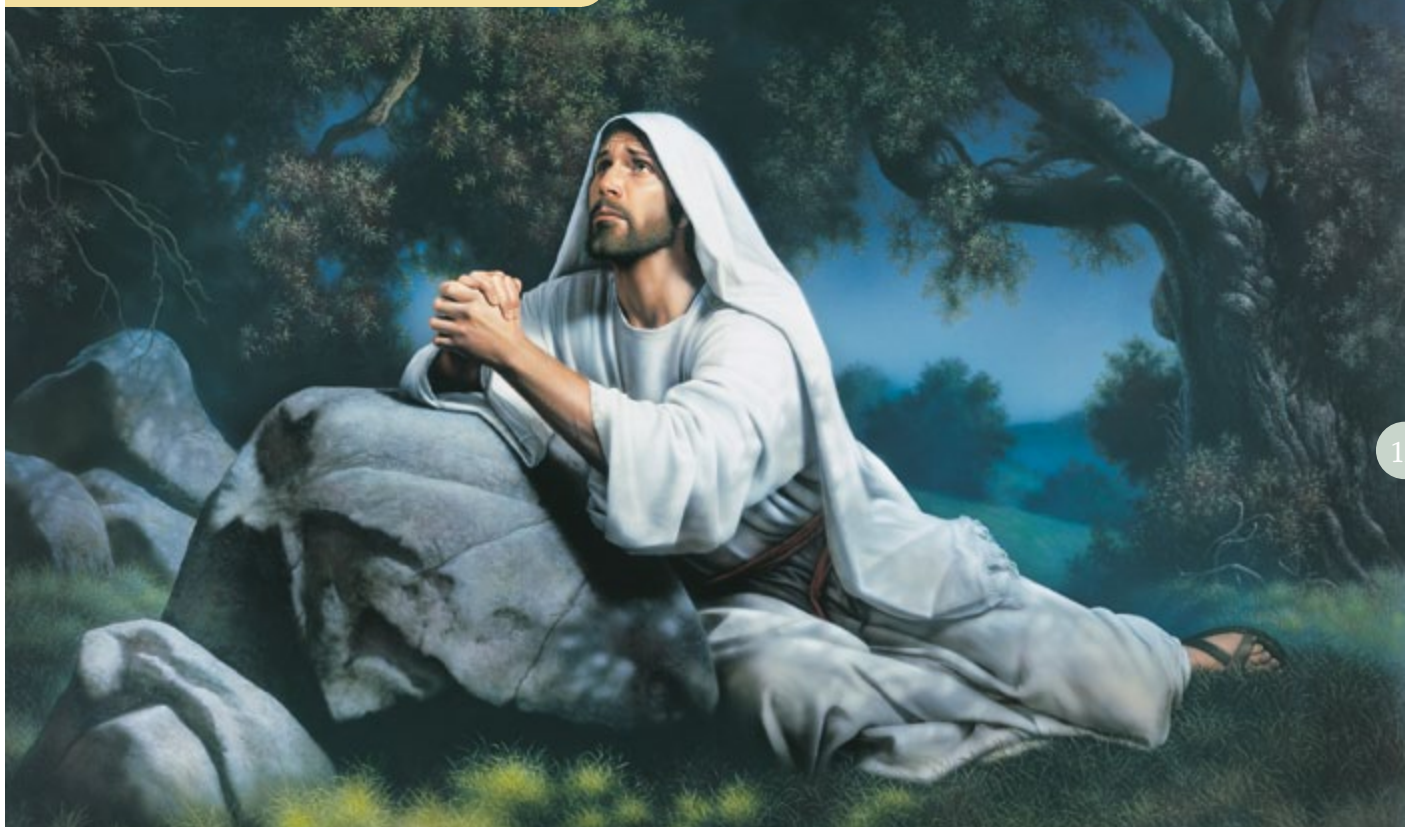
Peste puțin, l-a văzut un altul și a zis: «Și tu ești unul din oamenii aceia».

Iar Petru a zis: «Omule, nu sunt dintre ei».

Un altul întărea același lucru, și zicea: «Nu mai încape îndoială că și omul acesta era cu El» ...

Petru a răspuns: «Omule, nu știu ce zici». Chiar în clipa aceea... a cântat cocoșul ...

și a ieșit afară, și a plâns cu amar.» (Luca 22:56–60, 62).

MESAJE

4 Mesajul Primei Președinții:
„A înviat” – mărturia
unui profet
Președintele Thomas S. Monson

7 Mesajul învățătoarelor
vizitatoare: lubește,
protejează și întărește

ARTICOLE DIN ACEST NUMĂR

12 Ispășirea și călătoria
prin viața muritoare
Vârșnicul David A. Bednar
*Cum ne ajută ispășirea să
acționăm mai bine și să fim
mai buni și să slujim mai mult
decât dorim sau putem.*

20 Binecuvântările seminarului
Brittany Beattie
Tineri din toată lumea împărtășesc cum seminarul i-a ajutat să vină la Hristos.

26 O chemare pentru
o convertită
Helena Hannonen
Familia mea și cu mine a trebuit să facem numeroase sacrificii pentru ca eu să-mi pot îndeplini chemarea de pianistă a ramurii, dar sunt fericită că le-am făcut.

30 Consiliile episcopiei la lucru
LaRene Gaunt
Cine face parte din consiliul episcopiei și ce trebuie să facă?

RUBRICI

8 Carnețelul pentru conferința din aprilie: Cum să învățăm mai multe de la conferința generală
Michael Barber și David Marsh

10 Noi vorbim despre Hristos: Harul minunat
Kristen Nicole Cardon

34 Căminele noastre, familiile noastre: Să ne facem timp să vorbim și să ascultăm
Rosemary M. Wixom

38 Glasuri ale sfinților din zilele din urmă

74 Știrile Bisericii

79 Idei pentru seara în familie

80 Până ne vom întâlni din nou: Speranță în ispășire
Episcopul Richard C. Edgley

PE COPERTĂ

Față: *Nu Mă ține*, de Minerva Teichert, prin amabilitatea Muzeului de Artă al Universității Brigham Young. Spate: Detaliu din *Iată, mâinile Mele*, de Jeff Ward.

42 Toată lumea îl cunoaște pe Bleck

Adam C. Olson

Dragostea lui Bleck pentru baschet a fost atât un test, cât și o binecuvântare.

Vedeți dacă puteți găsi Liahona ascunsă în acest număr. Indiciu: pagina Alege ce e drept.

46 Întrebări și răspunsuri

De ce trebuie să mă duc la seminar dacă pur și simplu pot să studiez singur scripturile?

48 De ce ar trebui să particip la seminar?

Șapte profeți vorbesc despre binecuvântările seminarului.

50 Seminarul în jungla din Ecuador

Joshua J. Perkey

Cum i-a ajutat seminarul pe tinerii dintr-o ramură nouă, în care majoritatea membrilor erau noi convertiți, să-și mărească mărturia, cunoștințele și credința.

52 Ce urmează după seminar?

David A. Edwards

Aici este invitația voastră la institut.

53 Rând după rând: 2 Timotei 3:16–17

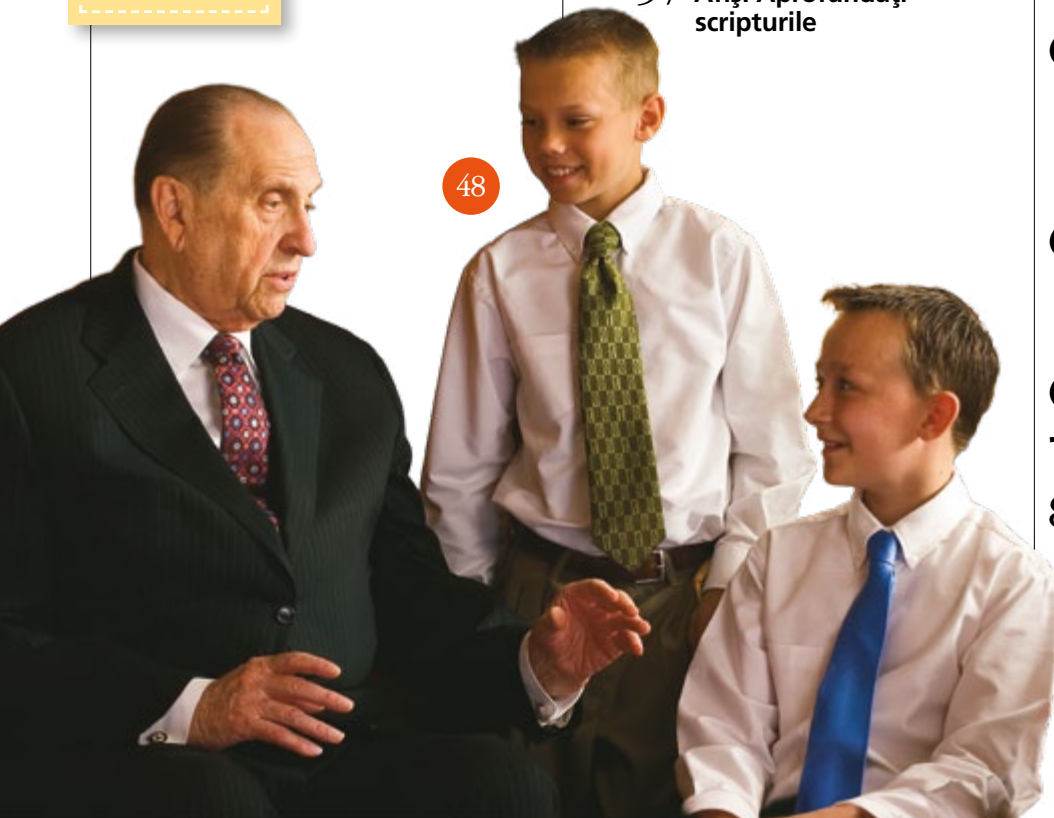
54 Să nu vă prăbușiți

Adam C. Olson

Puțină grijă și pregătire acum pot preveni probleme grave în viitor.

57 Afiș: Aprofundați scripturile

48

58 Să stăm de vorbă

Hilary Watkins Lemon

Josie era supărată în legătură cu ce se întâmplase la școală, dar faptul că a putut să vorbească despre aceasta a ajutat-o.

61 El a rupt legăturile morții

Vârstnicul Patrick Kearon

Salvatorul a murit și a înviat ca astfel noi să putem trăi din nou alături de Tatăl nostru Ceresc și de familiile noastre.

62 Să aducem acasă Societatea Primară: Isus Hristos mă învață să aleg ce este drept

64 Cântec: Eu încerc să fiu ca Isus

Janice Kapp Perry

66 Surori în nume și credință

Heather Wrigley

Surori din România împărtășesc modul în care își întăresc credința.

68 Martori speciali: Ce pot face eu să urmez planul Tatălui Ceresc pregătit pentru mine?

Vârstnicul Richard G. Scott

69 Standardele Evangheliei mele

70 Pentru copiii mici

81 Personaje din scripturi – Cartea lui Mormon

Prima Președinție: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Covorumul celor Doisprezece Apostoli: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Redactor: Paul B. Pieper

Consulanți: Keith R. Edwards, Christoffel Golden Jr., Per G. Malm

Director general: David L. Frischknecht

Director de redacție: Vincent A. Vaughn

Director grafică: Allan R. Loyborg

Redactor-șef: R. Val Johnson

Asistenți ai redactorului-șef: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Redactori asociați: Susan Barrett, Ryan Carr

Colectiv de redacție: Brittany Beattie, David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Lia McClanahan, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Paul VanDenBerghe, Marissa A. Widdison, Melissa Zenteno

Director general artistic: J. Scott Knudsen

Director artistic: Scott Van Kampen

Director de producție: Jane Ann Peters

Graficieni șefi: C. Kimball Bott, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Colectiv de grafică și producție: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prețipărire: Jeff L. Martin

Director tipar: Craig K. Sedgwick

Director difuzare: Evan Larsen

Distribuire:

Corporation of the Presiding Bishop of The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints
Steinmuhlstrasse 16, 61352 Bad Homburg.v.d.H., Germany

Informații privind abonamentul:

Pentru abonare sau schimbarea adresei, vă rugăm să contactați Serviciul clienți

Tel. gratuit: 00800 2950 2950

Tel.: +49(0)6172 4928 33/34

E-mail: orderseu@ldschurch.org

Online: store.lds.org

Prețul abonamentului pe un an: 104,50 lei pentru România și 1,85 lei moldovenești pentru Moldova

Trimiteți manuscrise și întrebări pe Internet accesând liahona.lds.org, pe e-mail la adresa liahona@ldschurch.org, sau prin poștă la adresa **Liahona, Rm. 2420, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150-0024, USA.**

Liahona (termen din Cartea lui Mormon însemnând „busolă” sau „îndrumător”) este publicată în albaneză, armeană, bislama, bulgară, cambodgiană, cebuană, chineză, cehă, croată, daneză, olandeză, engleză, estonă, fijiană, finlandeză, franceză, germană, greacă, marshallă, maghiară, islandeză, indoneziană, italiană, japoneză, kiribati, coreeană, letonă, lituaniană, malgașă, mongolă, norvegiană, polonă, portugheză, română, rusă, samoană, spaniolă, slovenă, suedeză, tagalogă, tahitiană, thai, tongană, ucraineană, urdu și vietnameză. (Frecvența publicării variază de la o limbă la alta.)

© 2012 Intellectual Reserve, Inc. Toate drepturile rezervate. Printed in the United States of America.

Textele și ilustrațiile din *Liahona* pot fi copiate pentru a fi folosite ocazional, în scopuri necomerciale, în activități desfășurate acasă sau la Biserică. Ilustrațiile nu pot fi copiate dacă legenda care le însoțește menționează astfel de restricții. Întrebările trebuie expediate la adresa: Intellectual Property Office, 50 E. North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sau e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

April 2012 Vol. 15 No. 1. LIAHONA (USPS 311-480) Romanian (ISSN 1096-5157) is published four times a year (April, May, October, and November) by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$4.00 per year; Canada, \$4.80 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Mai multe pe Internet Liahona.lds.org

PENTRU ADULȚI

Numeroase articole din acest număr ne învață și mărturisesc despre Salvator. Învațați mai multe despre El pe JesusChrist.lds.org.

PENTRU TINERI

Numeroase articole din acest număr vorbesc despre binecuvântările seminarului (vezi paginile 20–25 și 46–53). Pentru a învăța mai multe, accesați seminary.lds.org.

PENTRU COPII

Pentru a asculta cântecul „Eu încerc să fiu ca Isus” (vezi paginile 64–65), accesați liahona.lds.org.

TEME DIN ACEST NUMĂR

Cifra reprezintă prima pagină a articolului.

Cartea lui Mormon, 38

Chemări în Biserică, 26, 30

Comunicare, 34, 58

Conferință generală, 8

Consilii, 30

Familie, 34, 42, 58, 66

Har, 10, 12

Inspirație, 39, 40

Institut, 52

Ispășire, 4, 12, 61, 62, 80

Isus Hristos, 4, 10, 12, 61, 64, 70

Înviere, 4, 61, 62, 70

Muncă misionară, 42

Muzică, 26, 64

Pregătire, 54

Rugăciune, 41

Seminar, 20, 46, 48, 50

Speranță, 80

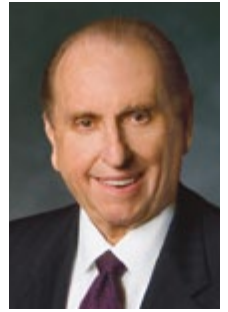
Standarde, 69

Studiul scripturilor, 53, 57, 68

Supunere, 54

ÎN LIMBA DUMNEAVOASTRĂ

Revista *Liahona* și alte materiale ale Bisericii sunt la dispoziția dumneavoastră în multe limbi la adresa languages.lds.org.

Președintele
Thomas S. Monson

„A înviat”

MĂRTURIA UNUI PROFET

Chemarea puternică pentru toți creștinii”, precum președintele Thomas S. Monson a declarat, este că Isus din Nazaret a înviat din morți. „Realitatea învierii oferă tuturor acea pace care depășește puterea de a înțelege” (vezi Filipeni 4:7).¹

În următoarele extrase, președintele Monson împărtășește mărturia și recunoștința sa pentru învierea Salvatorului și declară că, deoarece Fiul a cucerit moartea, toți copiii Tatălui care au venit pe pământ vor trăi din nou.

Viața dincolo de moarte

„Cred că niciunul dintre noi nu poate înțelege importanța deplină a ceea ce a făcut Hristos pentru noi în Ghetsimani, dar sunt recunoscător în fiecare zi din viața mea pentru sacrificiul Său ispășitor pe care l-a înfăptuit pentru noi.

El ar fi putut să Se răzgândească în ultimul moment. Dar nu făcut-o. El a coborât sub toate lucrurile pentru a putea salva toate lucrurile. Făcând astfel, El ne-a dat viață dincolo de această viață muritoare. El ne-a salvat de la căderea lui Adam.

Îi sunt recunoscător din adâncul sufletului meu. El ne-a învățat cum să trăim. El ne-a învățat cum să murim. El a făcut ca salvarea noastră să fie sigură.”²

Risipirea întunericii morții

„În anumite situații, ca în caz de suferință și boală gravă, moartea vine ca un înger milostiv. Dar, în cele mai multe cazuri, ne gândim la ea ca la un dușman al fericirii umane.

Întunericii morții poate fi întotdeauna risipit de lumina adevărului revelat. «Eu sunt învierea și viața», a spus Învățătorul. «Cine crede în Mine, chiar dacă ar fi murit, va trăi.

Și oricine trăiește, și crede în Mine, nu va muri niciodată».

Această asigurare – da, chiar confirmare sfântă – a vieții dincolo de mormânt poate să asigure pacea promisă de Salvator când El i-a asigurat pe ucenicii Lui: «Vă las pacea, vă dau pacea Mea. Nu v-o dau cum o dă lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte».³

Nu este aici

„Salvatorul nostru a trăit din nou. Cel mai glorios, încurajator și liniștitor eveniment dintre toate evenimentele din istoria omenirii avusese loc – victoria asupra morții. Durerea și agonia din Ghetsimani și de pe Căpățâna fuseseră șterse. Salvarea omenirii fusese asigurată. Căderea lui Adam fusese răscumpărată.

Mormântul gol din prima dimineață de Paște a fost răspunsul la întrebarea lui Iov: «Dacă omul odată mort ar putea să mai învieze?». Tuturor celor care mă auziți, vă declar că, dacă un om moare, el va trăi din nou. Cunoaștem acest lucru pentru că avem lumina adevărului revelat ...

Preaiubiții mei frați și preaiubitele mele surori, în momentul nostru de cea mai profundă tristețe, putem primi pacea profundă din cuvintele îngerului din prima dimineață de Paște: «Nu este aici, ci a înviat».⁴

Toți vor trăi din nou

„Rădem, plângem, lucrăm, ne jucăm, iubim, trăim. Și apoi, murim ...

Și am fi rămas morți, dacă n-ar fi fost Omul și misiunea Sa, chiar Isus din Nazaret ...

Din toată inima și cu toată puterea sufletului meu, îmi ridic glasul în mărturie, ca martor special și declar că

Dumnezeu trăiește. Isus este Fiul Său, Singurul Născut în trup al Tatălui. El este Mântuitorul nostru, El este Mijlocitorul nostru pe lângă Tatăl. El este Cel care a murit pe cruce pentru a ispăși pentru păcatele noastre. El a devenit pârga învierii. Deoarece El a murit, toți vor trăi din nou”.⁵

O mărturie personală

„Eu îmi depun propria mărturie, anume că moartea a fost învinsă, victoria asupra mormântului a fost câștigată. Fie ca aceste cuvinte care au devenit sacre prin Cel care le-a împlinit să devină cunoaștere adevărată pentru toți. Să ne amintim de ele. Să le prețuim. Să le onorăm. *A înviat.*”⁶ ■

NOTE

1. „A înviat”, *Liahona*, aprilie 2003, p. 7.
2. „Acum, când ne despărțim”, *Liahona*, mai 2011, p. 114.
3. „Acum este timpul”, *Liahona*, ianuarie 2002, p. 68; vezi, de asemenea, Ioan 11:25–26; 14:27.
4. „A înviat”, *Liahona*, mai 2010, p. 89, 90; vezi, de asemenea, Iov 14:14; Matei 28:6.
5. „Trăiește-al meu Mântuitor!” *Liahona*, mai 2007, p. 24, 25.
6. *Liahona*, aprilie 2003, p. 7.

CUM SĂ PREDĂM DIN ACEST MESAJ

După ce împărtășiți citate din mesajul președintelui Monson, luați seamă la mărturia pe care dânsul o depune despre adevărata însemnătate a Paștelui. Le puteți adresa membrilor familiei următoarele întrebări: „Ce înseamnă pentru dumneavoastră faptul că un profet în viață a mărturisit despre aceste adevăruri în aceste zile? Cum le puteți pune în practică în viața dumneavoastră?” Gândiți-vă să adăugați mărturia dumneavoastră.

Îl voi vedea din nou

Morgan Webecke

Tata ne-a făcut pe fiecare dintre copiii lui să ne simțim speciali. El ne-a iubit și ne-a iertat cu ușurință. El a făcut tot ce a putut să se asigure că fiecare dintre noi era fericit și ne-a asigurat că el voia tot ce este mai bun pentru noi. L-am iubit atât de mult.

Când eram în clasa a șasea, tatăl meu a murit într-un accident de mașină. Eu și familia mea am fost devastați. Era un mare gol în familia noastră. Tata era cel în care găseam sprijin, cel la care mă duceam atunci când aveam probleme. În loc să caut ajutor după ce el a murit, mi-am ascuns mânia și supărarea. Am decis, în final, că era vina lui Dumnezeu. Am încetat să îmi mai citesc scripturile și să mă rog. Am mers la Biserică doar datorită faptului că mama dorea aceasta. Am încercat să stau departe de Tatăl meu Ceresc.

Apoi, am mers pentru prima dată într-o tabără a Tinerelor Fete. Mi-a plăcut să cunosc prieteni noi, dar încă nu îmi citeam scripturile. În ultima seară, am avut o adunare de mărturii. Am simțit ceva ce nu mai simțisem demult: Spiritul. Le-am admirat pe fetele care s-au ridicat și și-au depus mărturia, însă eu nu m-am ridicat deoarece consideram că nu aveam o mărturie. Dintr-o dată, am simțit că trebuia să mă ridic. Mi-am deschis gura, întrebându-mă ce-o să spun. Așa că am spus că sunt recunoscătoare pentru tabăra Tinerelor Fete. Apoi, m-am trezit spunând că știu că Isus Hristos a murit pentru mine, că Tatăl meu Ceresc mă iubește și că Biserica este adevărată.

Am fost cuprinsă de o pace remarcabilă. Datorită acestei experiențe pot spune că știu că îl voi revedea pe tatăl meu datorită ispășirii și învierii Salvatorului.

COPII

El trăiește!

Președintele Monson ne învață că, deoarece Isus Hristos a murit și a înviat, noi vom trăi din nou. Uitați-vă la ilustrațiile de mai jos. Scrieți un număr în fiecare căsuță pentru a arăta ordinea în care aceste evenimente au avut loc.

Deoarece Isus Hristos trăiește familiile pot fi împreună pentru totdeauna. Faceți un desen cu familia voastră în căsuța de mai jos.

Studiați acest material, rugându-vă și, după cum este potrivit, discutați-l împreună cu surorile pe care le vizitați. Adresați întrebările pentru a vă ajuta să le întăriți pe surori și pentru a face ca Societatea de Alinare să devină o parte activă în propria dumneavoastră viață.

Lubește, protejează și întărește

Precum Salvatorul, învățătoarele vizitatoare slujesc una alteia (vezi 3 Nefi 11:15). Știm că avem succes în slujirea în calitate de învățătoare vizitatoare atunci când surorile noastre pot spune: (1) învățătoarea mea vizitatoare mă ajută să cresc spiritual, (2) știu că învățătoarei mele vizitatoare îi pasă mult de mine și de familia mea și (3) dacă am probleme, știu că învățătoarea mea vizitatoare va acționa fără să aștepte să i se ceară acest lucru.¹

Cum putem noi, în calitate de învățătoare vizitatoare, să iubim, să protejăm și să întărim pe una dintre surorile noastre? Mai jos, sunt nouă sugestii care se găsesc în capitolul 7 din *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* pentru a le ajuta pe învățătoarele vizitatoare să le slujească surorilor:

- rugați-vă zilnic pentru ea și familia ei;
- căutați inspirație pentru a o cunoaște pe ea și familia ei;
- vizitați-o în mod regulat pentru a vedea ce mai face și pentru a o alina și întări;
- țineți frecvent legătura cu ea prin vizite, telefoane, scrisori, e-mailuri, mesaje text și simple acte de bunățate;
- salutați-o la adunările Bisericii;
- ajutați-o atunci când are o problemă, când este bolnavă sau când are o altă nevoie urgentă;
- învățați-o Evanghelia din scripturi și din mesajul învățătoarelor vizitatoare;
- inspirați-o prin exemplul dumneavoastră bun;

- raportați unei conducătoare a Societății de Alinare despre slujirea lor și despre bunăstarea spirituală și materială a surorii respective.

Din scripturi

Luca 10:38–39; 3 Nefi 11:23–26; 27:21

NOTE

1. Vezi Julie B. Beck, „Ce sper că vor înțelege nepoatele mele (și nepoții mei) despre Societatea de Alinare” *Liahona*, noiembrie 2011, p. 113.
2. *Daughters in My Kingdom: The History and Work of Relief Society* (2011), p. 112.
3. *Daughters in My Kingdom*, p. 119–120.
4. Brigham Young, „Remarks”, *Deseret News*, 15 octombrie 1856, p. 252.
5. Vezi *Daughters in My Kingdom*, p. 36–37.

Ce pot eu să fac?

1. Cum pot eu să știu ce au nevoie surorile mele?
2. Cum vor ști surorile mele că îmi pasă cu adevărat de ele?

Credință,
familie, alinare

Din istoria noastră

„Învățământul prin vizite a devenit pentru femeile sfinte din zilele din urmă de pe întreg pământul un instrument folosit pentru a arăta dragoste, a hrăni și a sluji – pentru a «acționa în conformitate cu acele emoții pe care Dumnezeu le-a plantat în inimile [noastre]» așa cum Joseph Smith ne-a învățat”.²

O soră care nu cu mult timp în urmă devenise văduvă a spus despre învățătoarele ei vizitatoare: „Ele m-au ascultat. M-au alinat. Au plâns cu mine. M-au îmbrățișat... [Ele] m-au ajutat să trec peste depresia și tristețea pe care le-am simțit în acele prime luni de singurătate”.³

Ajutorul oferit pentru nevoile temporale este, de asemenea, o modalitate de slujire. La conferința generală din luna octombrie a anului 1856, președintele Brigham Young a anunțat că pionierii și cărucioarele lor erau împotmoliciți în zăpadă la 270–370 mile (435–595 km) depărtare de ei. El i-a rugat pe sfinții din zilele din urmă din orașul Salt Lake să îi salveze și „să îi ajute anume în acele lucruri pe care le numim temporale”.⁴

Lucy Meserve Smith a consemnat că femeile, chiar în acel moment în tabernacol, și-au scos jupele și șosetele lor călduroase și le-au strâns în căruțe pentru a le trimite pionierilor înfrigurați. Apoi, au adunat așternuturi și haine pentru cei care urmau să vină cu doar câteva lucruri. Atunci când companiile de cărucioare au ajuns, o clădire din oraș a fost «umplută cu provizii pentru ei». ⁵

Carnetețul pentru conferința din aprilie

„Ceea ce Eu, Domnul, am spus, am spus... fie prin propriul Meu glas, fie prin glasul slujitorilor Mei, este același lucru” (D&L 1:38).

Cum să învățăm mai multe de la conferința generală

Michael Barber și David Marsh

Departamentul pentru elaborarea programei de învățământ

Deși spunem „amin” la sfârșitul ultimei sesiuni a conferinței generale, ospățul spiritual nu trebuie să se încheie atunci. Poate continua pe măsură ce studiem și punem în practică învățăturile de la acea conferință. De-a lungul anilor, profeții ne-au încurajat să facem aceasta. De exemplu, în anul 1946, președintele Harold B. Lee (1899–1973) i-a îndemnat pe membri să facă din cuvântările de la conferință „ghidul lor pentru modul cum vor acționa și în următoarele șase luni”. El a explicat: „Acestea sunt lucrurile importante pe care Domnul consideră de cuviință să le dezvăluie poporului Său în aceste zile”.¹

În anul 1988, președintele Ezra Taft Benson (1899–1994) a oferit din nou acest sfat: „În următoarele șase luni, numărul revistei *Ensign* care cuprinde această conferință trebuie să stea alături de lucrările canonice și să faceți referire la ea frecvent”.²

La încheierea conferinței generale din luna octombrie a anului 2008, președintele Thomas S. Monson a reafirmat importanța studierii cuvântărilor din cadrul conferinței. El a spus: „Să ne amintim mult timp de ceea ce am auzit în

timpul acestei conferințe generale. Mesaje care au fost transmise vor fi tipărite în revistele *Ensign* și *Liahona* din luna următoare. Vă îndemn să studiați învățăturile din ele și să meditați asupra lor”.³

Pe măsură ce studiați și meditați asupra mesajelor de la conferință, ce puteți face pentru ca ele să aibă o mai mare însemnătate în viața dumneavoastră? Aici sunt câteva sugestii pentru a vă ajuta să vă pregătiți pentru aceste cuvinte inspirate, să le primiți și să acționați conform lor:

Pregătiți-vă pentru a primi inspirație.

Fie că vizionați, ascultați sau citiți cuvântările de la conferință, trebuie să vă deschideți urechile și inimile pentru a primi inspirație divină. Vârșnicul David A. Bednar din Cvorumul celor Doisprezece

Apostoli ne-a învățat că oricât de eficient ar preda vorbitorul, „conținutul mesajului și mărturia Duhului Sfânt penetrează inima numai dacă destinatarul le permite să intre”. El a explicat că pentru a primi inspirație „este nevoie de efort spiritual, mental și fizic și nu doar de recepție pasivă”.⁴

Mai jos sunt câteva sugestii care vă pot ajuta să vă pregătiți pentru a fi învățat de către Spirit.

1. Faceți-vă timp și creați o atmosferă în care să puteți primi îndemnuri spirituale fără a fi perturbați.
2. Căutați îndrumare divină prin rugăciune.
3. Faceți o listă cu întrebările și preocupările la care căutați răspuns.

Înțelegeți mesajul. Profeții în viață și apostolii predau, explică, îndeamnă, avertizează și depun mărturie. Studiul aprofundat al acestor cuvântări vă va ajuta să le înțelegeți mesajul mai bine. Iată câteva metode eficiente de studiu:

- **Adresați întrebări.** De exemplu: Ce vrea Domnul să învăț din această mesaj? În ce fel mă face această cuvântare să înțeleg mai bine un principiu al Evangheliei sau un verset din scriptură? Ce povestiri sunt folosite pentru a ilustra principiile Evangheliei și ce învăț din ele?

SCRIEȚI-L ȘI MEDITAȚI ASUPRA LUI

„Din toate câte le-am auzit, o expresie sau un

paragraf ne vor atrage atenția și ne vor rămâne în minte. Dacă se va întâmpla acest lucru, sper că îl vom nota și vom reflecta asupra lui până când vom savura profunzimea înțelesului său și îl vom face să devină parte din viețile noastre”.

Președintele Gordon B. Hinckley (1910–2008), „Inimă smerită și umilă”, *Liahona*, ian. 2001, p. 102-103.

- **Realizați un plan al mesajul.** Încercați să vă dați seama care este tema principală a mesajului vorbitorului. Împărțiți cuvântarea în secțiuni și faceți un rezumat care să explice ideea principală din fiecare secțiune.
- **Identificați diferite elemente din cuvântare.** Acordați atenție lucrurilor precum doctrine, scripturi, povestiri, avertismente, liste, mărturii, invitații la acțiune și binecuvântări promise datorită respectării sfatului respectiv.
- **Studiați cuvântarea de mai multe ori.** Este necesar să studiați adevărurile Evangheliei de mai multe ori pentru a le putea înțelege întreaga însemnătate și semnificație. De fiecare dată când studiați,

notați lucrurile noi pe care le-ați înțeles.

Puneți în practică ceea ce învățați. Dacă studiați cuvântările, rugându-vă, veți vedea cum mesajele pot fi puse în practică în viața dumneavoastră. Puteți ști cum să faceți schimbări semnificative adresându-vă întrebări precum: „Ce dorește Domnul să fac cu ceea ce învăț?” și „Care sunt lucrurile pe care le-am învățat și care mă vor ajuta în familie, la muncă sau în chemările din Biserică?”. Scrieți impresiile pe care le aveți pentru a nu le uita. Dacă faceți aceasta, veți fi inspirați să trăiți conform învățăturilor și veți primi binecuvântările promise.

Conferința generală este momentul în care Domnul vă dezvăluie voia Sa prin intermediul slujitorilor Săi. Președintele Spencer W. Kimball (1895–1985) ne-a învățat: „Nicio carte, cu excepția lucrărilor canonice ale Bisericii, nu ar trebui să fie mai importantă pe rafturile bibliotecii noastre personale – nu datorită felului în care sunt scrise sau cât sunt de convingătoare, ci datorită conceptelor care ne arată calea spre viața veșnică”.⁵ ■

NOTE

1. Harold B. Lee, în Conference Report, aprilie 1946, p. 68.
2. Ezra Taft Benson, „Come unto Christ, and Be Perfected in Him,” *Ensign*, mai 1988, p. 84.
3. Thomas S. Monson, „Până ce ne vom revedea” *Liahona*, noiembrie 2008, p. 106.
4. David A. Bednar, „Seek Learning by Faith”, *Liahona*, septembrie 2007, p. 17, 20.
5. Spencer W. Kimball, *In the World but Not of It*, Brigham Young University Speeches of the Year (14 mai 1968), p. 3.

Pentru a citi, viziona sau asculta cuvântările de la conferința generală, accesați conference.lds.org.

ÎN PUTEREA DOMNULUI

„Având credință în Domnul Isus Hristos și supunere față de Evanghelia Sa, devenind mai buni pas cu pas, cerând putere, îmbunătățindu-ne atitudinile și ambițiile, ne vom regăsi în turma Bunului Păstor. Aceasta va necesita disciplină și pregătire, efort și tărie. Dar precum apostolul Pavel a spus: «Pot totul în Hristos, care mă întărește». (Filipeni 4:13).”

Președintele Howard W. Hunter (1907–1995), „Developing Spirituality”, *Ensign*, mai 1979, p. 26.

Harul MINUNAT

Kristen Nicole Cardon

Eu depind în fiecare zi de harul lui Isus Hristos.

În adunările Bisericii nu vorbim des-
despre har”, a spus profesorul meu
de la Universitatea Brigham Young,
„dar noi, în calitate de membri ai Bisericii
lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din
Urmă *credem* în har”.

Într-adevăr, nu mi-am putut aduce
aminte de nicio lecție despre har pe care
să o fi avut la Tinerele Fete sau Școala
de duminică, dar mi-am amintit de corul
din liceu și de faptul că am cântat „Har
minunat”.

*Har minunat! (ce dulce sună!)
Care-a salvat o persoană nefericită
asemenea-mi!
Am fost pierdut, dar m-am găsit;
Am fost orb, dar acum pot vedea.¹*

„Harul este puterea lui Dumnezeu
obținută prin Ispășirea lui Isus Hristos”,
mi-a explicat profesorul meu. „Împart
harul în patru puteri: învierea, mântuirea,
vindecarea și întărirea”. El a continuat
prin a explica fiecare putere dar eu mă
întorsesem la amintirile mele.

Același cor de liceu, menționat ante-
rior, a mers în California, SUA pentru a

participa la un festival de muzică. Chiar
înainte de plecare m-am îmbolnăvit și mă
durea gâtul, ceea ce a însemna că nu pu-
team cânta alături de cor la festival – sau
că, dacă aș fi făcut aceasta, aș fi cântat
prost și m-ar fi durut. I-am cerut tatălui
meu să-mi dea o binecuvântare a preoției
și m-am rugat toată ziua următoare pen-
tru a mă însănătoși.

Poate atunci nu am înțeles, în totali-
tate, în timp ce cântam la festival „Har
minunat” având gâtul complet vindecat,
că eu cântam exact despre acea putere
care mă vindecase pe mine cu numai o
zi înainte. Ispășirea Salvatorului m-a bine-
cuvântat în acea zi; harul Său a fost sursa
vindecării mele.

*„Și El va merge înainte, răbdând
dureri și suferințe și ispite de toate felu-
rile; și aceasta pentru ca să fie împlinit
cuvântul, acela care spune că El va lua
asupra Lui durerile și bolile poporului
Său” (Alma 7:11).*

După liceu, precum mulți dintre
studenții din anul întâi, eram copleșită
de cursurile de la universitate și de
greutățile care vin atunci când nu stai

acasă și mai ai și cinci colege de cameră.

Atunci am învățat să înțeleg puterea sporită și întăritoare care rezultă datorită harului lui Hristos. Mi-am petrecut timpul lucrând și studiind, dar m-am bazat pe rugăciuni zilnice în care I-am cerut Tatălui Ceresc să îmi dea abilitatea de a realiza lucrurile necesare. Pe măsură ce anul universitar a continuat, am descoperit cu bucurie că, prin puterea sporită și întăritoare care rezultă din ispășirea lui Hristos, lucrurile nu numai că mergeau bine, dar nici nu mi se mai păreau grele.

*„Pot totul în Hristos, care mă întărește”
(Filipeni 4:13).*

Deși încă mai am de trăit celelalte două aspecte ale harului Său – învierea și plenitudinea mântuirii – eu continui să depind de ispășirea lui Isus Hristos în fiecare zi. Harul, puterea lui Dumnezeu obținută prin ispășirea lui Isus Hristos, m-a vindecat și m-a întărit. Pe măsură ce mă străduiesc să mă supun poruncilor lui Dumnezeu și fac voia Sa, primesc ajutor divin care depășește cu mult orice abilitate pe care o am.

„După ce am făcut tot posibilul, numai prin har suntem salvați” (2 Nefi 25:23). ■

NOTĂ

1. John Newton, „Amazing Grace”, *Olney Hymns* (1779), nr. 41.

CE INFLUENȚĂ ARE HARUL DOMNULUI ASUPRA VIEȚII NOASTRE?

Vârstnicul David A. Bednar din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli ne ajută să răspundem la această întrebare în articolul „Ispășirea și călătoria prin viața muritoare” de la pagina 12:

- „Domnul dorește, prin ispășirea Sa și prin puterea Duhului Sfânt, să trăiască în noi – nu doar pentru a ne îndruma, dar și pentru a ne da putere.
- „Voința individuală, determinarea personală și motivația, planificarea eficientă și stabilirea de obiective sunt necesare dar, în cele din urmă, insuficiente pentru a împlini cu succes această călătorie prin viața muritoare. Realmente, noi trebuie să ajungem să ne bazăm pe «meritele și mila și harul lui Mesia cel Sfânt» (2 Nefi 2:8)”.
- „Puterea sporită pe care ne-o oferă ispășirea ne întărește pentru a acționa corect și a fi buni, precum și pentru a sluji dincolo de dorințele individuale și capacitatea proprie”.

Scrieți în jurnalul dumneavoastră și împărtășiți cu familia momentele în care v-ați simțit vindecat, ajutat sau întărit prin harul Domnului.

**Vârstnicul
David A. Bednar**
din Cvorumul celor
Doisprezece Apostoli

Principalul obiectiv al Evangheliei Salvatorului a fost rezumat pe scurt de președintele David O. McKay (1873–1970): „Scopul Evangheliei este... să facă din oamenii răi oameni buni și din oamenii buni oameni și mai buni și să schimbe firea umană”.¹ Așadar, călătoria prin viața muritoare este pentru a progresa de la rău la bun și de la bun la și mai bun și pentru a simți o schimbare mare în inimă – pentru a schimba firea noastră decăzută (vezi Mosia 5:2).

Ispășirea

ȘI CĂLĂTORIA PRIN VIAȚA MURITOARE

*Puterea sporită datorată
ispășirii ne întărește
pentru a acționa corect
și a fi buni și pentru a sluji
dincolo de dorințele individuale
și puterea proprie.*

Cartea lui Mormon este manualul nostru de instrucțiuni în timpul călătoriei noastre pe calea de la rău la bine și de la bine la și mai bine și ne străduim să ne schimbăm inimile. Regele Beniamin ne învață despre călătoria prin viața muritoare și rolul ispășirii în parcurgerea cu succes a călătoriei: „Căci omul prin firea lui este un dușman al lui Dumnezeu și a fost de la căderea lui Adam și va fi în vecii vecilor, dacă el nu se supune chemărilor Spiritului Sfânt și *înlătură omul firesc și devine un sfânt* prin ispășirea lui Hristos Domnul” (Mosia 3:19; subliniere adăugată).

Vreau să evidențiez două expresii importante. Prima – „înlătură omul firesc”. Călătoria de la rău la bine este un proces de înlăturare a bărbatului firesc și a femeii firești din fiecare dintre noi. În viața muritoare, noi toți suntem ispitiți de dorințele carnale. Acele elemente din care corpul nostru a fost creat sunt prin firea lor decăzute și sunt mereu expuse păcatului, corupției și morții. Noi, însă, ne putem mări capacitatea de a birui dorințele carnale și ispitele „prin ispășirea lui Hristos”. Atunci când greșim, atunci când încalcăm legea și păcătuim, noi ne

putem pocăi și deveni curați prin puterea mântuitoare a ispășirii lui Isus Hristos.

A doua – „devine un sfânt”. Această expresie descrie continuarea și a doua fază a călătoriei prin viața muritoare, aceea de a face „din oamenii buni, oameni și mai buni” sau, cu alte cuvinte, să devină asemănători unor sfinți. Această a doua parte a călătoriei, acest proces de transformare din bun în și mai bun, este un subiect pe care nu îl studiem sau despre care nu predăm destul de des sau pe care nu îl înțelegem destul de bine.

Cred că mulți membri ai Bisericii sunt mult mai familiari cu puterea de mântuire și curățire a ispășirii, decât cu puterea sporită și întăritoare. Este un lucru să știm că Isus Hristos a venit pe pământ pentru a *muri* pentru noi – aceasta este o parte esențială a doctrinei lui Hristos. Dar trebuie, de asemenea, să luăm în considerare că Domnul dorește, prin ispășirea Sa și prin puterea Duhului Sfânt, să *trăiască* în noi nu doar pentru a ne îndruma, dar și pentru a ne da putere.

Mulți dintre noi știu că atunci când greșim avem nevoie de ajutor pentru a birui efectele păcatului în viețile noastre. Salvatorul a plătit prețul și a făcut posibil ca noi să devenim curați prin puterea Sa mântuitoare. Cei mai mulți dintre noi înțeleg că ispășirea este pentru păcătoși. Nu sunt, însă, atât de siguri că știm și înțelegem că ispășirea este, de asemenea, pentru sfinți – pentru bărbați buni și femei bune care sunt supuși, demni și conștiincioși și care se străduiesc să devină mai buni și să slujească dând dovadă de mai multă credință. Noi putem crede greșit că trebuie să fim singuri în timpul călătoriei de la bun la mai bun și în procesul de a deveni sfinți, având curaj, voință și disciplină și capacitățile noastre, evident limitate.

Evangelia Salvatorului nu are legătură doar cu evitarea răului în viața noastră, ci și cu faptul de a face bine și de a deveni buni. Iar ispășirea ne oferă ajutor pentru a birui și evita răul și pentru a face bine și a deveni buni. Ajutorul de la Salvator este la îndemâna noastră pe parcursul întregii călătorii prin viața muritoare – de la rău la bine și la mai bine și pentru a ne schimba firea.

Nu vreau să spun că puterile de mântuire și îndrumare ale ispășirii sunt separate sau diferite între ele. Mai degrabă, aceste două dimensiuni ale ispășirii au trăsături comune și sunt complementare; ambele trebuie să fie în funcțiune în toate etapele călătoriei prin viață. Și este de importanță veșnică pentru noi să recunoaștem că *amândouă* dintre aceste elemente esențiale ale călătoriei prin viața muritoare – atât înlăturarea omului firesc cât și faptul de a deveni un sfânt, atât biruirea răului cât și faptul de a deveni buni – sunt realizate prin puterea ispășirii. Voința individuală, determinarea personală și motivația, planificarea eficientă și stabilirea de obiective sunt necesare, dar în cele din urmă insuficiente pentru a împlini cu succes această călătorie prin viața muritoare. Realmente, noi trebuie să ajungem să ne bazăm pe «meritele și mila și harul lui Mesia cel Sfânt» (2 Nefi 2:8).

Harul și puterea sporită a ispășirii

În Ghidul pentru scripturi învățăm că acest cuvânt *har* este des folosit în scripturi cu înțelesul de putere sporită:

„[*Harul* este] un cuvânt care apare des în Noul Testament, în special în scrierile lui Pavel. Principialul înțeles al cuvântului este *mijloc divin de ajutor sau putere*, dat prin mila și iubirea nemărginite ale lui Isus Hristos.

Prin harul Domnului Isus, obținut prin sacrificiul Său ispășitor, omenirea va fi înălțată în nemurire, fiecare persoană primindu-și corpul său din mormânt într-o stare de viață nepieritoare. *De asemenea, prin harul Domnului, oamenii, prin credință în ispășirea lui Isus Hristos și pocăirea de păcatele lor, primesc putere și ajutor să facă lucrări bune pe care altfel nu ar fi fost în stare să le facă dacă ar fi fost lăsați să se descurce cu mijloacele lor proprii. Acest har este o putere sporită care le permite bărbaților și femeilor să obțină viață veșnică și exaltare după ce au depus toate eforturile proprii*”.²

Harul este asistența divină sau ajutorul ceresc de care fiecare dintre noi are neapărată nevoie

pentru a putea deveni demn de împărăția celestială. Așadar, puterea sporită pe care ne-o oferă ispășirea ne întărește pentru a acționa corect și a fi buni, precum și pentru a sluji dincolo de dorințele individuale și capacitatea proprie.

În studiul meu personal al scripturilor, deseori inserez termenul „putere sporită”

este plină de exemple de ucenici și profeti care au știut, au înțeles și au fost transformați de puterea sporită datorată ispășirii în timpul călătoriei lor. Când vom ajunge să înțelegem mai bine această putere sacră, percepția noastră privind Evanghelia va fi mai largă și mai vastă. O asemenea perspectivă ne va schimba în mod remarcabil.

Nefi este un exemplu de persoană care a știut, a înțeles și s-a bazat pe puterea sporită a Salvatorului. Amintiți-vă că fiii lui Lehi s-au întors la Ierusalim pentru a-i recruta pe Ismael și pe membrii familiei lui în cauza lor. Laman și alții din acel grup care călătoreau cu Nefi din Ierusalim înapoi în pustiu s-au răzvrătit și Nefi i-a îndemnat pe frații săi să aibă credință în Domnul. Acesta a fost momentul clătoriei lor în care frații lui Nefi l-au legat cu sfori și au plănuit să-l omoare. Fiți atenți la rugăciunea lui Nefi: „O, Doamne, pe măsura credinței mele în Tine, vrei tu să mă eliberezi din mâinile fraților mei; da, *dă-mi chiar putere să rup aceste legături* cu care sunt legat” (1 Nefi 7:17; subliniere adăugată).

Știți pentru ce cred că m-aș fi rugat eu dacă aș fi fost legat de frații mei? „Te rog, scoate-mă din această încurcătură ACUM!”. Este foarte interesant pentru mine că Nefi nu s-a rugat pentru ca împrejurările sale să se schimbe. În schimb, el s-a rugat să primească putere pentru a-și schimba împrejurările. Și cred că el s-a rugat astfel deoarece el cunoștea, înțelegea și avusese parte de puterea sporită datorată ispășirii.

Nu cred că legăturile cu care Nefi era legat au căzut, în mod magic din jurul mâinilor și încheieturilor sale. În schimb, cred că el a fost binecuvântat cu stăruință și tărie personală,

Nefi nu s-a rugat pentru ca împrejurările sale să se schimbe. În schimb, el s-a rugat să primească putere pentru a-și schimba împrejurările.

de fiecare dată când dau de cuvântul *har*. Gândiți-vă, de exemplu, la acest verset pe care noi toți îl cunoaștem: „Căci noi știm că, după ce am făcut tot posibilul, numai prin har suntem salvați” (2 Nefi 25:23). Cred că vom învăța mai mult despre acest aspect vital al ispășirii dacă vom insera „putere sporită și întăritoare” de fiecare dată când găsim cuvântul *har* în scripturi.

Exemple și înțelesuri

Călătoria prin viața muritoare constă în a trece de la rău la bine, apoi la și mai bine și de a ne schimba firea. Cartea lui Mormon

mai presus de puterile sale înnăscute, pentru ca el, apoi, „cu puterea Domnului” (Mosia 9:17) să răsucescă și să tragă de legături și, în final, să-și poată rupe, pur și simplu, legăturile.

Înțelesul acestei povestiri este simplu pentru fiecare dintre noi. Când dumnezeoasă și cu mine vom ajunge să înțelegem și să folosim în viața noastră puterea sporită datorată ispășirii, ne vom ruga și vom căuta tăria de a ne schimba împrejurările în loc să ne rugăm ca împrejurările noastre să fie schimbate. Vom deveni factori care acționează asupra lucrurilor, nu asupra cărora se acționează (vezi 2 Nefi 2:14).

Gândiți-vă la exemplul din Cartea lui Mormon în care Alma și poporul său sunt persecutați de Amulon. Glasul Domnului a venit asupra acestor oameni buni în timpul suferinței lor și le-a spus:

„Și Eu, de asemenea, voi ușura poverile care sunt puse pe umerii voștri pentru ca nici măcar să nu le simțiți pe spinările voastre ...

Și acum, s-a întâmplat că poverile care erau puse asupra lui Alma și a fraților săi s-au făcut ușoare; da, *Domnul i-a întărit pe ei* pentru ca să-și poată purta poverile cu ușurință, iar ei s-au supus cu bucurie și cu răbdare voinței Domnului” (Mosia 24:14–15; subliniere adăugată).

Ce a fost schimbat în această situație? Nu povara s-a schimbat; încercările și greutatele persecuțiilor nu au fost imediat înlăturate. Dar Alma și ucenicii săi au fost întăriți, iar capacitatea și puterea lor crescută au făcut ca poverile să fie mai ușoare. Acești oameni buni au primit putere prin ispășire pentru a *acționa* pentru ei înșiși și a-și *schimba*

împrejurările. Și, „în puterea Domnului”, Alma și poporul său au fost îndrumați spre siguranță în țara lui Zarahemla.

Vă puteți întreba, în mod legitim: „De ce este această povestire despre Alma și poporul său un exemplu al puterii sporite datorate ispășirii?”. Răspunsul se găsește în comparația dintre Mosia 3:19 și Mosia 24:15.

„Și înlătură omul firească și devine un sfânt prin ispășirea lui Hristos Domnul și devine ca un copil, ascultător, blând, umil, răbdător, plin de dragoste, dornic să se supună tuturor lucrurilor pe care Domnul are grijă să i le trimită, tot așa cum un copil se supune tatălui său” (Mosia 3:19; subliniere adăugată).

Pe măsură ce înaintăm în călătoria prin viața muritoare din rău în bun, iar apoi în mai bun, pe măsură ce înlăturăm bărbatul firească sau femeia firească din fiecare dintre noi și pe măsură ce ne străduim să devenim sfinți și să ne schimbăm firea, trăsăturile prezentate în

Glasul Domnului a venit asupra lui Alma și a poporului său în timpul suferinței lor și le-a spus: „Și Eu, de asemenea, voi ușura poverile care sunt puse pe umerii voștri pentru ca nici măcar să nu le simțiți pe spinările voastre”.

acest verset ar trebui să descrie felul de persoană care ar trebui, treptat, să devenim. Vom deveni mai asemănători copiilor, mai ascultători, mai răbdători și mai dornici să ne supunem.

Acum, comparați aceste caracteristici din Mosia 3:19 cu cele folosite pentru a-i descrie pe Alma și poporul său: „Iar ei s-au *supus* cu bucurie și *cu răbdare voinței Domnului*” (Mosa 24:15; subliniere adăugată).

Paralela dintre trăsăturile descrise în aceste versete mi se pare uimitoare și este o indicație a faptului că poporul bun al lui Alma devenea un popor mai bun prin puterea sporită datorată ispășirii lui Hristos Domnul.

Amintiți-vă povestea lui Alma și a lui Amulec care se găsește în Alma 14. În acest caz, mulți sfinți credincioși au fost omorâți prin ardere și acești doi slujitori ai Domnului au fost încarcerati și bătuți. Gândiți-vă la rugămintea adresată de Alma pe când se ruga în închisoare: „O, Doamne, *dă-ne nouă putere* după credința noastră care este în Hristos, chiar până la eliberare” (Alma 14:26; subliniere adăugată).

Aici, observăm din nou înțelegerea și încrederea lui Alma în puterea sporită datorată ispășirii reflectate în rugămintea sa. Și, fiți atenți la rezultatul rugăciunii sale:

„Și ei [Alma și Amulec] au rupt frânghiile cu care erau legați; și atunci când oamenii au văzut aceasta, au început să fugă, pentru că frica distrugerii venise asupra lor ...

Iar Alma și Amulec au ieșit din închisoare și nu erau răniți; căci *Domnul le-a dat putere* potrivit credinței lor care era în Hristos” (Alma 14:26, 28; subliniere adăugată).

Încă o dată puterea sporită se poate vedea atunci când oamenii buni se luptă cu răul și se străduiesc să devină mai buni și să slujească mai eficient „în puterea Domnului”.

Încă un exemplu instructiv din Cartea lui Mormon. În Alma 31, Alma conduce o misiune pentru a-i aduce înapoi la Hristos pe zoramii apostați care, după ce au construit Rameumptomul lor, oferă o rugăciune prestabilită și plină de mândrie.

Observați ruga lui Alma pentru putere din rugăciunea sa personală: „O, Doamne, vrei Tu să-mi acorzi *să pot avea putere* ca să pot suferi cu răbdare aceste dureri care vor veni asupra mea din cauza nedreptății acestui popor” (Alma 31:31; subliniere adăugată).

Alma, de asemenea, s-a rugat ca și colegii săi de misiune să primească aceeași binecuvântare: „Vrei Tu să le acorzi lor *putere* ca să poată să-și suporte suferințele care vor veni peste ei din cauza nedreptăților acestui popor” (Alma 31:33; subliniere adăugată).

Alma nu s-a rugat pentru ca suferințele sale să dispară. El știa că era un reprezentant al Domnului și s-a rugat pentru puterea de a acționa și de a-și schimba situația.

Punctul cheie al acestui exemplu se regăsește în ultimul verset din Alma 31: „[Domnul] le-a dat putere ca să nu sufere niciun fel de suferințe, *ci doar să fie absorbiți în bucuria pentru Hristos*. Acum, aceasta a fost potrivit rugăciunii lui Alma; și aceasta pentru că el s-a rugat în credință” (versetul 38; subliniere adăugată).

Suferințele nu au fost îndepărtate. Dar Alma și colegii săi au fost întăriți și binecuvântați prin puterea sporită datorată ispășirii „să nu sufere niciun fel de suferințe, ci doar să fie absorbiți în bucuria pentru Hristos”. Ce binecuvântare minunată! Și ce lecție pe care fiecare dintre noi ar trebui să o învețe!

Exemple ale puterii sporite nu se găsesc doar în scripturi. Daniel W. Jones s-a născut în anul 1830 în Missouri și s-a alăturat Bisericii în California în anul 1851. În anul 1856, el a participat la acțiunea de salvare a companiilor de cărucioare care erau înzăpezite în Wyoming de furtuni puternice. După ce echipa de salvare i-a găsit pe sfinții care sufereau, i-a ajutat cât de mult a putut pentru a le fi mai bine și a aranjat ca cei bolnavi și slăbiți să fie transportați în orașul Salt Lake, Daniel și câțiva tineri băieți s-au oferit voluntari să rămână și să aibă grijă de bunurile companiei. Mâncarea și ajutoarele lăsate pentru Daniel și colegii lui au fost puține și s-au consumat repede. Următorul citat

din jurnalul personal al lui Daniel Jones descrie evenimentele ce au urmat:

„Animalele s-au împușinat atât de mult încât nu mai aveam ce vâna. Am mâncat toată carnea; nu ar fi ajuns nici pentru un om să se sature. În cele din urmă, s-a terminat toată și nu ne-a mai rămas decât pielea animalelor. Am încercat să o mâncăm. Multă a fost gătită fără nimic altceva și am mâncat-o și întregii companii i s-a făcut rău ...

Ne aflam într-o situație disperată, căci nu mai aveam nimic în afară de puțină piele crudă de la niște vite moarte de foame. I-am cerut Domnului să ne îndrume ce să facem. Frații nu s-au plâns, ci au simțit că trebuie să aibă încredere în Domnul... În final, eu am primit inspirație cum să pregătim aceasta și i-am spus companiei cum să o gătească: ei trebuiau s-o pârlască și să îndepărteze părul; aceasta avea să-i îndepărteze gustul rău ce rezulta în urma fierberii. După ce am curățat-o de păr, am fiert-o o oră aruncând apa în care se strânsese tot cleiul din ea și apoi am spălat-o și curățat-o complet, spălând-o în apă rece, apoi am lăsat-o să fiarbă până s-a făcut gelatinoasă și am lăsat-o să se răcească, apoi am mâncat-o cu puțin zahăr presărat pe deasupra. A fost foarte greu, dar nu aveam ce altceva să facem și a fost mai bine decât să murim de foame.

L-am rugat pe Domnul să ne binecuvânteze stomacurile și *să le facă să poată digera această mâncare...* Atunci când am mâncat toți păreau să savureze ospățul. Nu mâncasem de trei zile până la această a doua încercare. Ne-am bucurat de această mâncare delicioasă timp de aproape șase săptămâni”.³

În acele împrejurări, probabil că eu m-aș fi rugat să am altceva de mâncare: „Tată Ceresc, te rog trimite-mi o prepeliță sau un bivol”. Probabil, nu mi-ar fi trecut prin cap să mă rog ca stomacul meu să fie întărit și adaptat pentru a putea digera mâncarea pe care o aveam. Ce a știut Daniel W. Jones? El a știut despre puterea sporită datorată ispășirii lui Isus Hristos. El nu s-a rugat ca împrejurările sale să fie schimbate. El s-a rugat să fie întărit pentru a putea face față circumstanțelor

sale. Așa cum Alma și poporul său, cum Amulec și Nefi au fost întăriți, Daniel W. Jones a avut cunoașterea spirituală să știe ce să ceară în rugăciunea sa.

Puterea sporită datorată ispășirii lui Hristos ne întărește pentru a face lucruri pe care niciodată nu le-am putea face pe cont propriu. Câteodată, mă întreb dacă în această lume a zilelor din urmă plină de confort – într-o lume a cuptoarelor cu microunde, a telefoanelor mobile, a aerului condiționat și a caselor confortabile – vom învăța vreodată să ne recunoaștem dependența de puterea sporită datorată ispășirii.

Sora Bednar este o femeie foarte deșteaptă și are o credință remarcabilă, iar eu am învățat multe lecții importante despre puterea întăritoare din exemplul ei plin de modestie. Am observat-o perseverând în pofida grețurilor matinale continue și intense – simțindu-se efectiv rău toată ziua, timp de opt luni, în fiecare zi – avute pe perioada fiecăreia dintre cele trei sarcini pe care le-a avut. Împreună ne-am rugat pentru ca ea să fie binecuvântată, dar acea încercare nu a fost îndepărtată niciodată. În schimb, ea a primit putere să facă fizic ceea ce nu ar fi putut face bazându-se doar pe puterile ei. De-a lungul anilor, am observat, de asemenea, cum ea a fost întărită pentru a face față batjocurii și disprețului venite din partea societății care urmează învățăturile lumii atunci când o femeie sfântă din zilele din urmă urmează sfatul profetic și face din familia sa și din îngrijirea copiilor prioritatea ei numărul unu. Îi mulțumesc și îi aduc un omagiu Susanei pentru că m-a ajutat să învăț lecții atât de importante.

Salvatorul știe și înțelege

În Alma, capitolul 7, noi învățăm cum și de ce a putut Salvatorul să ofere puterea sporită:

„Și El va merge înainte, răbdând *durere* și *suferințe* și *ispite* de toate felurile; și aceasta pentru ca să fie împlinit cuvântul, acela care spune că El va lua asupra Lui *durerile* și *bolile* poporului Său.

Și El va lua moartea asupra Lui, ca să poată dezlega legăturile morții care leagă poporul Său; și va lua asupra Lui *infirmitățile* lor, ca inima Lui să fie inundată de milă, în ce privește trupul, ca El să știe, în ce privește trupul, cum să-i ajute pe oameni după infirmitățile lor” (Alma 7:11-12; subliniere adăugată).

Nu este nicio durere trupească, niciun chin al sufletului, nicio suferință a spiritului, nicio boală sau slăbiciune de care dumneavoastră sau eu să avem parte în această călătorie prin viața muritoare de care Salvatorul să nu fi avut parte.

Salvatorul a suferit nu doar pentru nelegiuirile noastre, dar și pentru inegalitatea, nedreptatea, durerea, chinul și suferința emoțională care, atât de des, vin asupra noastră. Nu este nicio durere trupească, niciun chin al sufletului, nicio suferință a spiritului, nicio boală sau slăbiciune de care dumneavoastră sau eu să avem parte în această călătorie prin viața muritoare de care Salvatorul să nu fi avut parte. Dumneavoastră și cu mine, într-un moment de slăbiciune, am putea spune: „Nimeni nu înțelege. Nimeni nu știe”. Probabil că nicio ființă umană nu știe. Dar Fiul lui Dumnezeu știe și înțelege perfect, deoarece El a

simțit și a purtat poverile noastre înainte ca noi să fi făcut-o. Și, deoarece El a plătit prețul suprem și a purtat acea povară, El ne înțelege perfect sentimentele și Își poate întinde brațul milei către noi în atât de multe momente ale vieții noastre. El Își poate întinde brațele către noi, ne poate atinge inima, ne poate ajuta – poate veni, literalmente, în ajutorul nostru –

și ne poate întări să fim mai mult decât am putea fi vreodată și ne poate ajuta să facem ceea ce nu am putea face niciodată dacă ne-am bizui numai pe puterile noastre.

„Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați și Eu vă voi da odihnă.

Luați jugul Meu asupra voastră și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima; și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre.

Căci jugul Meu este bun, și sarcina Mea este ușoară” (Matei 11:28-30).

Îmi declar mărturia despre sacrificiul infinit și etern al Domnului Isus Hristos și aprecierea pentru acesta. Eu știu că Salvatorul trăiește. Am simțit atât puterea Sa mântuitoare, cât și puterea

Sa sporită și depun mărturie că aceste puteri sunt adevărate și disponibile fiecăruia dintre noi. Într-adevăr „în puterea Domnului” noi putem face și birui toate lucrurile pe măsură ce mergem înainte în călătoria prin viața muritoare. ■

Dintr-o cuvântare de devoțiune adresată la data de 23 octombrie 2001 la Universitatea Brigham Young. Pentru textul integral în limba engleză, accesați speeches.byu.edu.

NOTE

1. Vezi Franklin D. Richards, în Conference Report, octombrie 1965, p. 136-137; vezi, de asemenea, David O. McKay, în Conference Report, aprilie 1954, p. 26.
2. Ghidul pentru scripturi, „Har”; subliniere adăugată.
3. Daniel W. Jones, *Forty Years among the Indians* (n.d.), p. 57-58.

În toată lumea, seminarul aduce tineri asemenea ție, mai aproape de Isus Hristos.

MÉXICO

Binecuvântările SEMINARULUI

Brittany Beattie

Revistele Bisericii

Nu ești singur în decizia ta de a participa la seminar. În întreaga lume, sute de mii de tineri fac din seminar o parte a vieții lor, ajungând la clasele lor cu ajutorul autobuzelor, bărcilor, bicicletelor sau chiar prin intermediul Internetului. Unii tineri se trezesc de dimineață devreme și parcurg distanțe mari pentru a ajunge la timp, alții fac această călătorie seara, iar alții studiază de acasă pe parcursul a câtorva zile ale săptămânii.

Prezența la seminar cere sacrificii, dar tineri din toată lumea consideră că participarea la seminar merită orice efort. Și cei care participă au ceva în comun: experiența lor la seminar îi aduce mai aproape de Salvator și de Tatăl nostru Ceresc.

Să primim promisiunile promise

De ce este seminarul atât de important pentru tine? Câteva dintre motive includ aceste promisiuni ale profeților și apostolilor din zilele din urmă:

- „A devenit o binecuvântare de la Dumnezeu pentru salvarea Israelului modern într-o perioadă cu atât de multe încercări”.¹
- „Vă [va] pregăti pentru a prezenta mesajul Evangheliei restaurate celor pe care aveți ocazia să-i întâlniți”.²
- Te ajută să „primești o cunoaștere importantă despre adevăr”.³
- Seminarul „îți oferă minunata ocazie de a învăța doctrine care te vor face fericit.

Oferă minunata ocazie de a socializa cu cei care au aceeași credință ca și tine”.⁴

- „Cunoașterea ta despre Evanghelie va crește. Credința ta va fi întărită. Îți vei face cunoștințe și vei forma prietenii minunate”.⁵
- „Are ca rezultat... îmbogățirea spirituală, puterea morală pentru a rezista răului care este peste tot în jurul nostru și, de asemenea, o creștere în cunoașterea Evangheliei”.⁶
- Este „una dintre cele mai bune modalități de pregătire pentru misiune”.⁷

Găsirea unei modalități de a participa

Participarea la seminar implică, deseori, renunțarea la un lucru care îți place să îl faci pentru a avea timp să participi. Dar este un sacrificiu care merită făcut. Elijah Bugayong din Filipine a ales să ia această decizie în ultimul ei an de liceu. De-a lungul anilor de liceu, ea a fost întotdeauna a doua în clasa ei. Era hotărâtă să fie pe locul întâi în ultimul an de liceu și, pentru a-și atinge scopul, se gândise chiar să nu se mai înscrie la seminar, clasă la care participase în anii anteriori.

Apoi, într-o zi, s-a răzgândit. „[M-am uitat] la biroul meu”, spune ea. „Am văzut un teanc de cărți lângă el, scripturile împreună cu manualul și caietul meu pentru seminar. M-am întrebat „Ce este mai important?”.

Elijah și-a găsit răspunsul în Matei 6:33: „Căutați mai întâi Împărăția lui Dumnezeu

O BINECUVÂNTARE CU EFECTE CE DUREAZĂ ÎNTREAGA VIAȚĂ

Cu mulți ani în urmă am avut „privilegiul de a preda seminarul zilnic dis-de-diminează. Clasa avea loc în fiecare zi de școală de la 6:30 la 7:30 dimineața. Timp de doi ani am văzut cursanți adormiți intrând în clasă, provocându-și învățătorul să îi trezească. După ce rugăciunea și gândul spiritual au fost oferite, am văzut minți istețe trezindu-se pentru a-și mări cunoașterea despre scripturi. Cea mai dificilă parte a lecției era să terminăm discuția la timp pentru a-i trimite la orele lor de la liceu. Pe măsură ce anul școlar trecea, am observat cum fiecare cursant a căpătat o mai mare încredere, a legat prietenii mai strânse și și-a întărit mărturia despre Evanghelie.

Acum câțiva ani, eram într-o alimenteră într-un oraș nu departe de aici când am auzit pe cineva strigându-mi numele. M-am întors pentru a-i saluta pe doi dintre foștii mei cursanți de seminar. Erau acum soț și soție. Mi i-au prezentat pe cei patru copii minunați ai lor. În timp ce vorbeam cu ei, m-a uimit numărul mare de cursanți de la seminar cu care încă mai țineau legătura. A fost o dovadă a acelei legături speciale ce s-a creat în acea clasă de seminar de dimineața devreme”.

Vârstnicul L. Tom Perry, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Receive Truth”, *Ensign*, noiembrie 1997, p. 62.

și neprihănirea Lui, și toate aceste lucruri vi se vor da pe deasupra”. Ea s-a decis să participe la seminar cu credință și să găsească alte modalități de a-și gestiona timpul pentru ca să studieze pentru școală. La sfârșitul anului, ea a fost șefă de promoție și a primit chiar și o bursă la universitate.

Spencer Douglas din Alabama, SUA, s-a hotărât să renunțe la câteva evenimente sociale pentru a învăța cât mai mult pentru seminar. În primii săi doi ani de seminar, s-a trezit la ora 4 dimineața pentru a participa, iar în ultimii doi ani, la ora 5 dimineața. El spune: „Nu am putut participa împreună cu prietenii mei la activități care se terminau seara târziu pentru că trebuia să mă culc devreme. Dacă nu aș fi făcut asta, nu aș fi fost în stare să particip activ și să învăț în dimineața următoare”. Pentru Spencer, nu a fost important doar să fie prezent la lecție, ci și să fie treaz și pregătit să învețe.

Vârstnicul Dallin H. Oaks, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat: „Doar pentru că un lucru este bun nu este un motiv întemeiat pentru a-l face. Numărul lucrurilor bune pe care le putem face depășește cu mult timpul pe care-l avem la dispoziție pentru a le realiza. Unele lucruri sunt mai mult decât bune și acestea sunt cele cărora trebuie să le acordăm o atenție sporită în viața noastră”.⁸ Acesta este un sfat important de ținut minte atunci când decideți ce prioritate să acordați seminarului în programul vostru.

Pregătirea pentru misiuni

Seminarul este, de asemenea, o foarte bună pregătire pentru munca misionară pe care o veți face – ca membru misionar astăzi și, de asemenea, dacă veți slujiți în calitate de misionar cu timp deplin în viitor. Franco Huamán Curinuqui din Peru știe că studiul scripturilor realizat la seminar l-a pregătit pentru misiunea sa.

El spune să această pregătire merită efortul de a te trezi la ora 4 dimineața, de a merge cu barca atunci când inundațiile lovesc zona și, apoi, de a merge prin noroi pentru a ajunge la clasă. El spune: „Vreau să termin clasele de seminar și să încep clasele de institut pentru a fi pregătit pentru misiune. Voi continua să cresc în Biserică”. Seminarul este important pentru el, deoarece el învață despre scripturi și memorează versete importante care îl vor ajuta să fie un misionar mai bun.

Fiind binecuvântați în toate aspectele vieții

Pe măsură ce tinerii din întreaga lume fac eforturi pentru a participa la seminar, ei primesc tărie nu doar în studiul scripturilor. Cameron Lisney, din Anglia, a văzut că el este binecuvântat în toate aspectele vieții sale. „Seminarul nu doar mă ajută din punct de vedere spiritual, dar mă ajută și cu școala și educația”, spune Cameron.

El spune că „începutul matinal îți pune creierul în funcțiune. Unii dintre prietenii mei au spus că sunt prea

ocupați să participe – doar nu repeți la matematică la ora 6 dimineața, nu?”. Pe măsură ce înveți, „Domnul te va ajuta la examenele tale, iar dacă mergi la seminar, El te va ajuta și mai mult”, spune Cameron.

Desigur, seminarul l-a ajutat pe Cameron să-și întărească și mărturia. El spune: „Mărturia mea a venit odată cu seminarul. La frageda vârstă de 14 ani aveam mari probleme să trăiesc conform Evangheliei. Nu îmi plăcea să merg la Biserică și am făcut lucruri pe care nu ar fi trebuit să le fac. Probabil că ar mai fi trecut doar câteva luni și aș fi renunțat total la Biserică”. Dar, când o prietenă l-a invitat pe Cameron să participe la seminar, el s-a decis să meargă cu ea. Apoi, binecuvântările au început să vină.

„Am început, din nou, să simt Spiritul”, spune Cameron. „Am început să fiu mai atent la Biserică și să particip la Școala de duminică și la lecțiile din cadrul preoției. A devenit mai ușor și eu am început să mă simt mai fericit. În cele din urmă, am dobândit o mărturie proprie despre Evanghelie”. La două luni după ce Cameron a început să vină la seminar, el a avut o întâlnire cu episcopul său și a fost rânduit la oficiul de învățător în cadrul Preoției aaronice.

Cameron știe că seminarul îl ajută să rămână puternic în fața ispitelor

lumii. „Pe măsură ce seminarul a continuat”, spune el, „îmi era mai ușor să fac față încercărilor din lume. Este destul de greu să fi tânăr în lumea în care trăim – păcatul este peste tot în jurul nostru. Eu vă depun mărturie că dacă voi participați la seminar, veți găsi puterea necesară pentru a vă apăra de păcatele ce vă înconjoară. Seminarul creează un scut spiritual pentru a vă proteja. Am avut de trecut prin multe încercări și de făcut față multor ispite, iar seminarul mi-a fost de mare ajutor în a mă ține pe calea dreaptă și îngustă”.

Să ne întărim unul pe altul

Seminarul îți oferă, de asemenea, oportunitatea de a te întâlni cu alții adolescenți de aceeași credință. Vika Chelyshkova, din Rusia, spune: „Sunt inspirată de oameni care au idealuri asemănătoare mie, care

au standarde morale asemănătoare și care cred în Dumnezeu, ca și mine”. Ea adaugă: „Dacă am întrebări, le pot discuta cu învățătorul meu de la seminar și cu alți cursanți. Îmi pot împărtăși ideile și mărturia cu alții pentru a întări credința mea și a altora. Citind scripturile împreună și meditănd asupra conținutului spiritual ne apropiem mai mult de Dumnezeu și unul față de altul”.

Ksenia Goncharova din Ucraina a observat rezultate asemănătoare. Ea spune: „Atunci când împărtășim experiența noastră unii cu alții devenim mai puternici și înțelegem scripturile mai bine. Atunci când vorbim despre exemple din viețile noastre în timpul lecției, văd cum Evanghelia lucrează în viața mea și a celorlalți”.

SEMINARUL A INFLUENȚAT VIAȚA PREȘEDINTELUI HENRY B. EYRING

Mildred Bennion s-a numărat printre cursanții primei clase de seminar din Granite în anul 1912. Ea a devenit mai târziu mama președintelui Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție.

Ea a înțeles importanța seminarului în viața ei și a vrut ca și copiii ei să aibă parte de aceleași binecuvântări pe care ea le-a primit datorită seminarului, așadar, familia ei a luat o decizie foarte importantă: „Ne-am mutat în Utah, în pofida uriașului sacrificiu financiar, ca fiii noștri să poată participa la seminar și instituit și să își găsească prieteni printre oamenii noștri. Aceasta cred că răspunde la întrebarea despre ce cred în legătură cu aceste lucruri” (citată din C. Coleman, *History of Granite Seminary*, p. 142).

Importanța educației în Biserică a fost transmisă mai departe în familia Eyring, președintele Henry B. Eyring devenind în anul 1971 președintele Colegiului Ricks (acum UBY-Idaho), un colegiu deținut de Biserică, și a slujit drept membru al Consiliului de Educație al Bisericii din 1980 până în 1985 și, din nou, din 1992 până în 2005.

Să ajungem să-l cunoaștem pe Tatăl Ceresc și pe Isus Hristos

Un grup de tineri a fost întrebat, de curând, cum a fost binecuvântat datorită seminarului. Răspunsurile lor dezvăluie un subiect comun – faptul că seminarul îi ajută să se apropie de Tatăl Ceresc și de Salvator. Vârșnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, ne-a învățat: „Toate subiectele despre care învățați la seminar sunt importante. În fiecare an, pe măsură ce studiați unul dintre volumele de scriptură, punctul central îl constituie Domnul Isus Hristos”.⁹

Aici puteți citi ce au spus câțiva dintre adolescenți despre felul în care seminarul îi aduce mai aproape de Isus Hristos.

- „Am învățat despre ce face Salvatorul pentru mine, citind aceste cronici scrise de numeroși profeți și înțelegând cât de important sunt pentru El. Știu că El mă iubește suficient de mult încât a murit pentru mine și a suferit pentru durerile mele”.
- „Seminarul este o modalitate minunată de a-mi începe ziua. Oricât de obosită sunt, simt Spiritul și sunt înțărîtă, pentru ca atunci când lucruri dificile îmi ies în cale de-a lungul zilei, eu să știu, fără nicio îndoială că Salvatorul mă iubește și să am mai multă încredere să îmi apăr convingerile”.
- „Eu sunt un convertit la Biserică. Am început să particip la seminar

înainte să fiu botezat. Fără seminar, nu știu dacă aș fi acceptat să fiu botezat. Fără seminar, nu l-aș fi avut pe Salvator acum în viața mea sau nu aș ști că pot primi iertare pentru păcatele mele. Niciodată nu l-am prea avut pe Tatăl Ceresc și Isus Hristos prezenți în viața mea. Seminarul m-a ajutat să Îi găsec și să Îi aduc pentru totdeauna în viața mea și în viața viitorilor mei copii”.

- „Participarea la seminar în fiecare dimineață m-a ajutat să mă apropiez de Domnul și Salvatorul meu, Isus Hristos, studiind învățăturile Sale, dragostea Sa mărețată pentru mine și modul în care mă pot întoarce să trăiesc alături de El”.
- „Atunci când sunt la seminar, înțeleg mai profund scripturile. Mă ajută să îmi amintesc în fiecare dimineață să fiu asemănător lui Hristos în activitățile mele zilnice”.
- „Seminarul m-a învățat cum să citec scripturile și nu doar să găsec bucurie în aceasta, dar și să găsec modalități de a pune în practică ceea ce citec. Am învățat doctrine și principii care m-au ajutat să îmi întăresc mărturia despre un Tatăl Ceresc iubitor și despre Isus Hristos, lucruri pe care le voi avea pentru tot restul vieții”.

Cu atât de multe binecuvântări care vin datorită participării la seminar, este ușor de înțeles de ce tineri din toată lumea fac din acesta o prioritate. ■

NOTE

1. Boyd K. Packer, *Teach the Scriptures* (cuvântare adresată învățătorilor din Sistemul Educațional al Bisericii, 14 octombrie 1977), p. 3.
2. L. Tom Perry, „Să ridicăm ștacheta pentru standardele noastre”, *Liahona*, noiembrie 2007, p. 48.
3. Richard G. Scott, „Folositi-vă întregul potențial”, *Liahona*, noiembrie 2003, p. 42.
4. Gordon B. Hinckley, „Stand True and Faithful”, *Ensign*, mai 1996, p. 93.
5. Gordon B. Hinckley, „The Miracle Made Possible by Faith”, *Ensign*, mai 1984, p. 47.
6. Gordon B. Hinckley, „The State of the Church”, *Ensign*, mai 1991, p. 52.
7. Ezra Taft Benson, „Our Responsibility to Share the Gospel”, *Ensign*, mai 1985, p. 7.
8. Dallin H. Oaks, „Bun, mai bun, cel mai bun”, *Liahona*, noiembrie 2007, p. 104.
9. David A. Bednar, „Conclusion and Testimony”, *Welcome to Seminary 2010–2011*, seminary.lds.org/welcome.

ISTORIA SEMINARULUI

Aici aveți o imagine de ansamblu a modului în care seminarul a progresat de-a lungul anilor.

1888: Președintele Wilford Woodruff supraveghează formarea Consiliului de Educație al Bisericii în vederea coordonării eforturilor educaționale ale Bisericii, incluzând clase de religie după școală.

1912: Organizarea primei clase de seminar zilnic, având în total 70 de cursanți care plecau pentru o oră de la liceu pentru a participa la seminar. Clasele sunt predate vizavi de liceu Granite din orașul Salt Lake, statul Utah, SUA.

1925: Înscrierile depășesc 10.000 de cursanți.

1948: Seminarul este disponibil în Canada, prima țară din afara Statelor Unite care a desfășurat programul de seminar.

1950: Organizarea claselor de seminar zilnic (denumit anterior „seminarul dis-dimineată”) în California, unde cursanții se întâlnesc în casele de întruniri ale Bisericii înainte de școală.

1958: Înscrierile depășesc 50.000 de cursanți.

1958: Disponibil în America Centrală, inaugurat mai întâi în Mexic.

1962: Disponibil în Europa, inaugurat mai întâi în Finlanda și Germania.

1963: Disponibil în Asia, inaugurat mai întâi în Japonia.

1965: Înscrierile depășesc 100.000 de cursanți.

1967: Lansarea seminarului de acasă în comunitățile rurale unde cursanții învață acasă timp de patru zile și se întâlnesc împreună o dată pe săptămână.

1968: Disponibil în Australia.

1969: Disponibil în America de Sud, inaugurat mai întâi în Brazilia.

1972: Disponibil în Africa, inaugurat mai întâi în Africa de Sud.

1983: Înscrierile depășesc 200.000 de cursanți.

1991: Înscrierile depășesc 300.000 de cursanți.

2012: Disponibil în 134 de țări și teritorii din toată lumea, fiind înscriși aproximativ 370.000 de cursanți.

O CHEMARE PENTRU O CONVERTITĂ

Helena Hannonen

La scurt timp după ce am fost botezată la vârsta de 10 ani în Lappeenranta, Finlanda, am primit prima mea chemare în cadrul Bisericii. Eram în anul 1960, iar mica noastră ramură avea mare nevoie de cineva care să acompanieze la pian imnurile pentru adunările de împărtășanie. Am fost rugată să îndeplinesc această însărcinare.

Deși mama mea ne-a încurajat mereu pe fraatele meu și pe mine să ne dezvoltăm talentele artistice, eu nu știam să cânt la pian și noi nu aveam un pian. Doream, însă, să-mi îndeplinesc chemarea, așa că noi am făcut un plan.

În cadrul serii în familie, am discutat despre ce însemna chemarea respectivă pentru fiecare dintre noi. Cu toate acestea, deoarece mama mea era o văduvă cu doi copii mici, noi știam că ne-ar fi foarte greu să cumpărăm un pian și să plătim

*Eram o nou
convertită și
nu aveam nicio
abilitate de a
cânta la pian.
Dar cât de recu-
noscătoare sunt
pentru chemarea
care mi-a schim-
bat viața, aceea
de pianistă a
ramurii.*

lecțiile de pian. Ne-am dat seama că fiecare dintre noi își dorea să facă sacrificiile necesare.

Primul sacrificiu pe care familia mea l-a făcut a fost de natură financiară. Ne-am hotărât ca din primăvară și până în toamnă să mergem pe biciclete în loc să călătorim cu autobuzul. Fratele meu, Martti, a fost curajos și a devenit foarte bun la mersul pe bicicletă – chiar și pe gheață și zăpadă. Am renunțat în mare parte să-mi mai cumpăr haine și am învățat să cos. Am învățat, de asemenea, să ducem o viață cumpătată. Am început să avem o grădină la țară, în apropierea casei bunicii mele, și ne-am făcut provizii de hrană pentru iarnă. „Vacanțele” noastre au devenit călătoriile la templu, în Elveția, sau picnicurile cu mama și taberele din apropierea casei.

Al doilea sacrificiu pe care familia mea l-a făcut a fost acela privind timpul. Ne-am împărțit treburile din gospodărie și ne-am reprogramat celelalte activități și temele astfel încât eu să am mai mult timp pentru a exersa la pian. Datorită sacrificiului nostru și a muncii noastre asidue, mama a observat deseori că nu aveam timp să intrăm în bucluc, asemenea celor de vârsta noastră. În realitate, chemarea mea devenise chemarea familiei cu mult înainte ca eu să pot cânta vreo notă.

Am început să iau lecții de pian cu un învățător la o școală locală. Am exersat folosind o claviatură de hârtie și pe un pian de la Biserică. Când profesorul meu de pian s-a mutat, noi am cumpărat pianul lui și eu am fost acceptată să studiez cu o profesoară de pian renumită pe plan local.

Am învățat imnurile singură și am exersat foarte mult alături de coordonatorul muzical al ramurii. Toată lumea m-a încurajat – chiar și atunci când am cântat și câte o notă falsă. Învățătoarea mea a fost îngrozită când a aflat că eu cântam în fața oamenilor înainte ca eu să fi învățat și memorat piesele așa cum trebuia. Dar cântatul la pian cu o singură mână era

mai bun decât lipsa totală a acompaniamentului muzical.

Am mers pe bicicletă la lecții și, când iarna a venit, am încercat să merg pe jos sau să schiez, dacă se putea. În zilele de duminică, mergeam singură pe jos la adunările Bisericii astfel încât să pot ajunge cu o oră mai devreme și să am timp să exersez. Am decis să călătoresc cu autobuzul numai când afară erau temperaturi mai mici de -15°C (5°F). Ploaia și zăpada nu m-au deranjat; timpul trecea repede atunci când mergeam, deoarece aveam atât de multe imnuri frumoase care mă însoțeau. În timp ce mergeam, traversam câmpiile cu pionierii (vezi „Veniți voi sfinți”, *Imnuri*, nr. 23), mergeam pe vârful muntelui în Sion (vezi „Pe vârful muntelui”, *Imnuri*, nr. 4) și stăteam alături de tinerii care nu vor șovăi niciodată (vezi „Fideli credinței”, *Imnuri*, nr. 163). Nu aș putea șovăi niciodată având parte de acel sprijin – chiar dacă membrii familiei mele și cu mine eram singurii sfinți din zilele din urmă din comunitatea noastră din estul Finlandei, foarte aproape de granița cu Rusia.

De-a lungul anilor, am devenit mai bună în ceea ce privește cântatul la pian, ajungând astfel să interpretez muzică, și nu doar să apăs clapele cu notele corecte. Am învățat să aleg imnurile prin intermediul rugăciunii, astfel încât Spiritul să poată fi prezent în cadrul adunării. Și, cel mai important lucru, mi-am dobândit mărturia despre Evanghelie prin intermediul muzicii. Dacă aveam momente când nu eram sigură de ceva, îmi puteam aminti cu ușurință sentimentele, cuvintele și mesajele imnurilor. Știam că principiile și rânduiețile Evangheliei sunt adevărate, învățându-le rând după rând și notă după notă.

Îmi amintesc de o anumită zi când angajamentul meu față de acele principii a fost pus la încercare. Aveam 14 ani; îmi plăcea să înot și visam să înot la Jocurile Olimpice. Nu am concurat în zilele de duminică, dar am continuat să progrez. În cele din urmă, când

Jocurile Olimpice din Mexico City se apropiau, un antrenor m-a invitat să particip la un antrenament special.

Antrenamentul respectiv se desfășura în fiecare duminică dimineață, în timpul Școlii de duminică. M-am gândit că aș putea să merg să mă antrenez și să lipsesc de la Școala de duminică, deoarece m-aș întoarce la Biserică la timp pentru adunarea de împărtășanie din timpul serii. Am economisit bani pentru biletul de autobuz și am planificat totul. În sâmbăta premergătoare primului antrenament, i-am spus mamei despre planul meu.

Am văzut tristețea și dezamăgirea în ochii ei, însă singurul lucru pe care mi l-a spus a fost acela că decizia îmi aparține și că fusesem învățată ce este drept. În acea noapte nu am putut să-mi scot din minte cuvintele imnului „Alege ce e drept” (*Imnuri*, nr. 153). Cuvintele se repetau în mintea mea asemenea unui disc zgâriat.

Duminică dimineață, țineam geanta cu cele necesare pentru înot într-o mână și geanta cu cele necesare pentru muzică în cealaltă mână sperând că o voi putea face pe mama să creadă că mă duceam la Biserică. Am ieșit și m-am dus în stația de autobuz. Stația autobuzului care mă ducea la bazinul de înot era pe partea străzii pe care locuiam, iar stația autobuzului care mă ducea la capelă era pe partea cealaltă. În timp ce așteptam, am început să devin agitată. În minte continuam să

Un autobuz m-ar fi dus să-mi îndeplinesc chemarea din cadrul Bisericii, iar celălalt m-ar fi dus să-mi îndeplinesc visul din copilărie, acela de a fi o înotătoare de clasă mondială. Versurile imnurilor pe care le-am cântat de atât de multe ori mi-au oferit răspunsul.

aud melodia imnului „Am făcut eu un bine?” (*Imnuri*, nr. 140) – imnul planificat să fie cântat la Școala de duminică din acea zi. Știam din experiență că din cauza ritmului dificil, a versurilor complicate și a notelor înalte acest imn ar fi devenit un dezastru dacă nu avea parte de un acompaniament puternic.

În timp ce încercam să decid unde să mă duc, s-au apropiat ambele autobuze. Autobuzul care mergea către bazinul de înot a oprit pentru mine, iar șoferul autobuzului care mergea către Biserică a oprit și s-a uitat la mine surprins, deoarece știa că eu mă urcam mereu în autobuzul lui. Ne-am holbat cu toții unul la altul timp de câteva secunde. Ce mai așteptam? Îl alesesem pe Domnul (vezi „Who’s on the Lord’s Side? (Cine-i de partea Domnului?)” *Hymns*, nr. 260). Promisesem să merg unde voia El să merg (vezi „Voi merge unde vei vrea Tu”, *Imnuri*, nr. 174). Hotărârea mea de a ține poruncile fusese luată cu mult timp înainte (vezi „Țineți poruncile”, *Imnuri*, nr. 193).

Înainte ca mintea mea să fie pe aceeași lungime de undă cu dorințele mele, trupul mi-a luat-o înainte. Am zbughit-o spre partea cealaltă a străzii și i-am făcut semn celuilalt șofer de autobuz. Am plătit biletul și m-am dus în spatele autobuzului care mergea spre Biserică, văzându-mi visele privind înotul spulberate.

Toată lumea a crezut că eu am plâns în acea zi pentru că am simțit Spiritul. Dar eu am

plâns pentru că visul copilăriei mele nu avea să se împlinească și pentru că îmi era rușine că luasem în calcul ideea de a înota în ziua de sabbat. Însă în acea duminică, asemenea duminicilor de dinainte și de după, eu mi-am îndeplinit chemarea.

La vremea când eram pregătită să merg la facultate, învățasem deja mai mulți membri ai ramurii să dirijeze și să cânte la pian. La facultate, am continuat să cânt la pian și am luat lecții de orgă. Am crezut că în momentul în care am renunțat să fac înot de performanță am pierdut pentru totdeauna ocazia de a merge în America Latină, dar după ce am absolvit masteratul la Universitatea Brigham Young, am slujit în misiune în Columbia. În timpul misiunii mele, am predat lecții de pian. Am vrut să le las acelor sfinți darul muzicii. Copiii și tinerii din Columbia au mers pe jos mulți kilometri în arșiță pentru a avea ocazia să învețe să cânte la pian. Ei, de asemenea, au început să cânte cu o singură mână până când au progresat la stadiul în care au putut cânta cu ambele mâini. Și ei au făcut mai multe sacrificii decât am făcut eu în eforturile lor de a învăța să cânte la pian.

Au trecut mai mult de 50 de ani de când am fost botezată. Am călătorit în lung și în lat față de casa mea din Finlanda, însă oriunde am fost, întotdeauna a fost nevoie de cineva care să cânte imnurile. Limba universală a muzicii a clădit poduri de înțelegere și dragoste în multe locuri.

Astăzi, mâinile îmi sunt lente și bolnave de artrită. M-au înlocuit mulți muzicieni mai buni. Mama mea este deseori tristă când se gândește la anii mei din copilărie în cadrul

În timpul misiunii mele în Columbia, am predat lecții de pian. Copii și tinerii au mers mulți kilometri pe jos, în arșiță, pentru a învăța, făcând mari sacrificii pentru a dobândi darul muzicii.

Bisericii și la sacrificiile pe care eu le-am făcut, la kilometri pe care i-am mers pe jos și la lucrurile de care n-am avut parte. Ea se teme de faptul că frigul a fost un factor care a dus la artrita mea. Cu toate acestea, eu îmi port „cicatricele” cu bucurie. Mi-am dedicat toate bucuriile și tristețile muzicii. Am învățat să râd și să plâng folosindu-mi degetele.

Inima mea este plină de recunoștință când mă gândesc că Tatălui Ceresc și conducătorilor mei le-a păsat suficient de mult încât să-i ceară unei tinere fete să îndeplinească o responsabilitate atât de provocatoare. Acea chemare m-a ajutat să dobândesc o înțelegere fermă a Evangheliei și mi-a permis să-i ajut pe alții să simtă Spiritul prin intermediul muzicii. Eu sunt o dovadă vie a faptului că noii convertiți au nevoie de o chemare – chiar și fetele care nu au nicio abilitate la pian. Datorită primei mele chemări, am învățat că nimic nu este imposibil cu Dumnezeu și că El are un plan și un scop pentru fiecare dintre copiii Săi. Și, prin intermediul muzicii, am dobândit o mărturie fermă despre Evanghelia restaurată a lui Isus Hristos. ■

Consiliile episcopiei

LA LUCRU

LaRene Gaunt
Revistele Bisericii

Sfinții din zilele din urmă folosesc consiliile episcopiei și ale ramurii pentru a binecuvânta viața celor nevoiași.

În seara zilei de 22 mai 2011, în timp ce sirenele sunau foarte tare, o tornadă puternică a lovit orașul Joplin, din statul Missouri, SUA, distrugând case și vieți. Episcopia Joplin 1 a fost puternic lovită de către tornadă, însă imediat episcopul Chris Hoffman și membrii consiliului episcopiei au început să verifice dacă membrii sunt în siguranță.

„Am avut pregătit un plan de acțiune, deoarece discutasem despre aceste pregătiri în cadrul consiliului episcopiei înainte ca aceste fenomene să aibă loc”, a spus el. „De asemenea, ne-am bizuit pe Spirit pentru a ști ce să facem. Liniile de electricitate erau rupte. Telefoanele mobile nu funcționau. Ne-am rugat și am fost atenți la răspunsuri, iar acestea au venit – ele au venit mereu. A fost plăcut pentru mine, în calitate de episcop, să-i aud pe membri spunând: «Iată ce am făcut eu», în loc de «Ce doriți să fac?»”.

Reacția din Joplin arată puterea unui consiliu unit al episcopiei. „Adunarea consiliului episcopiei este una dintre cele mai importante adunări din cadrul Bisericii”, a scris vârstnicul M. Russell Ballard din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „deoarece conducătorii cvorumurilor preoției și organizațiilor auxiliare pot discuta și planifica împreună cu episcopatul... Dintre toate consiliile și comitetele din cadrul Bisericii, eu cred că acest consiliu al

episcopiei poate să aibă cel mai mare impact în a-i ajuta pe copiii Tatălui nostru”¹.

Uniți prin dragoste și credință

În Puerto Francisco de Orellana, un sat izolat din junglele ecuadoriene, membrii au o legătură puternică de dragoste și credință. Consiliul lunar al ramurii reflectă cât de mult le pasă. Ei se concentrează mai întâi asupra indivizilor și familiilor și, apoi, asupra modului în care programele pot ajuta. Inspirația vine în mod firesc.

Mulți membri au nevoie de ajutor pentru a-și găsi un loc de muncă. Consiliul ramurii realizează că provocările cu care se confruntă membrii pot fi, deseori, rezolvate la nivel local. În timp ce consiliul discuta despre nevoile unei mame singure cu o tânără fată care are probleme de sănătate, președinta Societății de Alinare știa un loc de muncă unde mama ar fi putut să lucreze și să fie și în preajma fiicei sale.

Consiliul ramurii folosește, de asemenea, resursele Bisericii, cum ar fi materialele pentru desfășurarea atelierelor de lucru privind dezvoltarea unei profesii puse la dispoziție de Serviciile SZU pentru găsirea unui loc de muncă.² Membrii consiliului au rugat un membru al ramurii să predea un curs, ajutându-l astfel pe un alt membru al ramurii să-și găsească un loc de muncă mai bun.

PRINCIPII DE BAZĂ PENTRU A AVEA CONSILII EFICIENTE

În cartea sa, *Counseling with Our Councils*, vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, oferă următoarele trei sugestii:

„Prima, concentrați-vă asupra lucrurilor fundamentale.” Urmați îndrumările din *Handbook 2: Administering the Church*, capitolul 4, care pot fi găsite pe Internet în secțiunea *Serving in the Church* a site-ului LDS.org.

„A doua, concentrați-vă asupra oamenilor, nu asupra programelor.” Acordați o atenție deosebită „integrării noilor membri, activării celor mai puțin activi, grijii față de tineri, problemelor economice ale fiecărui membru și nevoilor mamelor singure și ale văduvelor”.

„A treia, consiliile sunt pentru consultare și împărtășire de idei, nu doar pentru rapoarte și prelegeri. Stabiliți o atmosferă în care toată lumea să simtă că-și poate împărtăși opiniile, în care fiecare persoană și fiecare grup este important și unde fiecare opinie este prețioasă.” Oamenii au puncte de vedere și trecuturi diferite, prin urmare fiecare poate să contribuie cu o perspectivă utilă privind înțelegerea nevoilor membrilor.

Vezi vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, *Counseling with Our Councils* (1997), p. 106, 109, 112.

Ramiro Reyes, primul consilier în președinția ramurii, spune următoarele despre consiliul ramurii: „Noi suntem instrumente în mâna Domnului. El Își va realiza obiectivele prin intermediul lucrărilor noastre”.

O cărare către templu

În Liverpool, New York, SUA, în timp ce participa la adunarea consiliului episcopiei, Melissa Fisk, președinta Societății Primare, i-a înțeles treptat puterea. În timp ce își căuta agenda în geantă, ea a găsit o poză cu 28 de copii de la Societatea Primară care stăteau pe treptele templului din Palmyra, New York. Toți fuseseră înțepați de viespi. Pentru o clipă, poza

i-a distras atenția de la adunare și ea s-a gândit pentru scurt timp la ziua în care Societatea Primară din episcopie a mers în Palmyra pentru a se bucura de sentimentul sacru simțit în împrejurimile templului. Din nefericire, când copiii și-au întins păturile, au deranjat, din greșeală, un cuib de viespi.

După ce toată lumea a primit îngrijiri medicale, conducătorii i-au invitat pe copii să meargă și să atingă templul. Copiii au refuzat, deoarece le-a fost frică să nu dea peste mai multe viespi. Prin urmare, părinții și conducătorii au format un rând și au creat, astfel, o cărare către templu. Acest lucru le-a dat curaj copiilor să înainteze.

În timp ce Melissa și-a îndreptat din nou atenția asupra adunării consiliului episcopiei, ea s-a gândit: „Ce bine ar fi dacă toată lumea ar fi înconjurată de astfel de prieteni

CINE PARTICIPĂ LA CONSILIUL EPISCOPIEI SAU RAMURII?

Următorii conducători ai preoției și ai organizațiilor auxiliare participă la consiliu în două calități: (1) în calitate de membri ai consiliului episcopiei care-l ajută pe episcop să găsească soluții pentru nevoile și preocupările din episcopie

Episcopatul

Episcopatul răspunde de toți membrii episcopiei, de toate organizațiile și activitățile episcopiei. Episcopul prezidează asupra consiliului episcopiei, dar el poate lua decizii mai bune după ce discută cu consilierii săi și, în funcție de caz, cu membrii consiliului episcopiei.

(Vezi *Handbook 2: Administering the Church*, 4.1; 4.2.)

Funcționarul episcopiei

„Funcționarul episcopiei ține evidența însărcinărilor date și deciziilor luate în timpul adunărilor consiliului episcopiei... De asemenea, el pune la dispoziție informații statistice relevante din baza electronică de date a Bisericii.”

(*Handbook 2*, 4.6.4.)

Secretarul executiv

„Secretarul executiv pregătește ordinea de zi pentru adunările consiliului episcopiei... Episcopul îl poate ruga, de asemenea, să ajute la urmărirea îndeplinirii însărcinărilor date membrilor consiliului episcopiei... [El] poate, de asemenea, să asigure continuitatea între consiliul episcopiei și comitetul executiv al preoției.”

(*Handbook 2*, 4.6.5.)

Conducătorii Preoției lui Melhisedec

Conducătorul grupului înalților preoți și președintele cvorumului vârstnicilor sunt responsabili de bunăstarea spirituală și materială a bărbaților asupra cărora prezidează. Episcopul le poate delega conducătorilor cvorumului și grupului o parte din munca pe care el o face cu familiile.

(Vezi *Handbook 2*, 7.)

Conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie

Conducătorul muncii misionare la nivel de episcopie coordonează eforturile episcopiei de a face muncă misionară. El lucrează cu misionarii cu timp deplin și cu misionarii episcopiei. Episcopul îl poate ruga să conducă discuțiile despre munca misionară din cadrul adunărilor consiliului episcopiei.

(Vezi *Handbook 2*, 5.1.3.)

și conducători iubitori în timp ce progresează pentru a merge la templu!”.

Gândurile i-au fost întrerupte atunci când a auzit-o pe președinta Societății de Alinare vorbind despre o soră aflată la nevoie: „Ea nu a fost la Biserică duminica trecută. Mă voi asigura că învățătoarele ei vizitatoare o vor anunța despre următoarea călătorie la templu”.

„Familia ei întâmpină acum anumite greutăți”, a adăugat președintele cvorumului vârstnicilor. „Voi discuta cu învățătorii lor de acasă și vom vedea dacă îi putem ajuta cumva.”

„Tinerele fete ar putea ajuta având grijă de copii”, a spus președinta Tinerelor Fete.

Când Melissa s-a uitat la chipurile membrilor consiliului episcopiei, ea a văzut afecțiune și preocupare sincere.

A început să zâmbească. „Domnul a pregătit căi pentru copiii Săi ca aceștia să fie protejați și iubiți”, s-a gândit ea. „Consiliul episcopiei!”.

La fel ca în Joplin, în Puerto Francisco de Orellana și în Liverpool, conducătorii Bisericii din întreaga lume continuă să descopere binecuvântările consiliilor episcopiei și ale ramurii. Când o fac, ei vor avea parte de puterea extraordinară a acestor consilii pentru a-L ajuta pe Domnul să-i binecuvânteze pe copiii Săi și să-și îndeplinească lucrarea. ■

NOTE

1. M. Russell Ballard, *Counseling with Our Councils: Learning to Minister Together in the Church and in the Family* (1997), p. 102.
2. *Atelier de lucru pentru dezvoltarea unei profesii – manualul cursantului* (articol nr. 35163) este disponibil prin store.lds.org, Serviciile de distribuire sau prin Centrele Bisericii de resurse pentru găsierea unui loc de muncă.

și (2) în calitate de reprezentanți ai organizațiilor lor. Ei conlucrează în dragoste pentru a sluji și întări indivizii și familiile din episcopie sau ramură. (Tot ce se spune despre episcopii și episcopate este valabil și pentru ramuri și președințiile ramurilor.)

Președinta Societății de Alinare

Președinta Societății de Alinare reprezintă femeile din episcopie în vârstă de cel puțin 18 ani. Ea face tot ce-i stă în putință pentru a le ajuta pe femei să progreseze în ceea ce privește credința și neprihănirea personală, pentru a întări familiile și căminele și pentru a-i ajuta pe cei nevoiași.

(Vezi *Handbook 2*, 9.)

Președintele Tinerilor Băieți

Președintele Tinerilor Băieți caută să-i întărească pe tinerii băieți din episcopie cu vârste cuprinse între 12-18 ani. Fiind sprijinit de consilierii săi, el ajută președinția Preoției aaronice (episcopatul) și supraveghează programul cercetașilor, acolo unde acesta există.

(Vezi *Handbook 2*, 8.3.4.)

Președinta Tinerelor Fete

Președinta Tinerelor Fete caută să întărească tinerele fete cu vârste cuprinse între 12-18 ani. Ea are responsabilitatea de a „ajuta fiecare tânără față să fie demnă să facă și să țină legăminte sacre și să primească rânduielile din templu”.

(*Handbook 2*, 10.1.1.)

Președinta Societății Primare

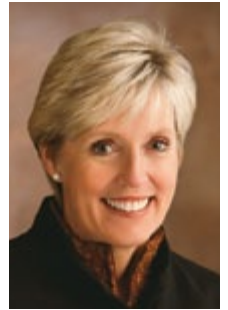
Președinta Societății Primare îi reprezintă pe copiii din episcopie cu vârste cuprinse între 18 luni-11 ani. Punctul ei de vedere va fi util când consiliul episcopiei abordează o problemă care-i privește pe copiii din episcopie.

(Vezi *Handbook 2*, 11.)

Președintele Școlii de duminică

Președintele Școlii de duminică răspunde de toată instruirea despre Evanghelie care are loc în timpul Școlii de duminică. „El participă la adunarea consiliului episcopiei pregătit să sugereze modalități prin care membrii pot îmbunătăți învățarea și predarea în cadrul Bisericii și în căminele lor.”

(*Handbook 2*, 12.2.2.)

Rosemary M. Wixom

președinta generală
a Societății Primare

Să ne facem timp să vorbim și să ascultăm

Efortul nostru premeditat de a comunica mai bine astăzi ne va binecuvânta veșnic familiile.

Într-o lume perfectă, fiecare copil s-ar întoarce acasă de la școală unde ar fi așteptat cu o farfurie de fursecuri cu ciocolată proaspete, cu un pahar mare de lapte rece și de o mamă pregătită să-și aloce timp pentru a vorbi și asculta despre ziua pe care a avut-o copilul ei. Noi nu trăim într-o lume perfectă, deci puteți sări peste fursecuri și lapte, dacă doriți, însă nu săriți peste partea „să-și aloce timp pentru a vorbi și asculta”.

În urmă cu 29 de ani, președintele James E. Faust (1920–2007), al doilea consilier în Prima Președinție, a spus cu tristețe că familiile petrec foarte puțin timp împreună. Gândiți-vă că – în urmă cu 29 de ani – el a spus în cadrul unei conferințe generale: „Una dintre cele mai mari probleme cu care se confruntă familiile în ziua de astăzi este aceea că petrecem din ce în ce mai puțin timp împreună... Timpul petrecut împreună este un timp prețios – timp necesar pentru a vorbi, a asculta, a încuraja și a arăta cum să se facă anumite lucruri”.¹

Pe măsură ce petrecem timp împreună și vorbim cu copiii noștri, ajungem să-i cunoaștem și ei ajung să ne cunoască. Prioritățile noastre, adevăratele sentimente ale inimii noastre, vor deveni o parte a conversației noastre purtată cu fiecare copil.

Care este cel mai important mesaj din inima dumneavoastră pe care l-ați alege să-l împărtășiți cu copilul dumneavoastră?

Profetul Moise ne învață în Deuteronom: „Să iubești pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată puterea ta.

Și poruncile acestea, pe care ți le dau astăzi, să le ai în inima ta.

Să le înapărești în mintea copiilor tăi, și să vorbești de ele când vei fi acasă, când vei pleca în călătorie, când te vei culca și când te vei scula” (Deuteronom 6:5–7; subliniere adăugată).

Și eu aș putea să mai adaug: „Și când mâncați împreună”.

Dacă dorim ca familiile noastre să fie împreună pentru totdeauna, atunci începem astăzi acest proces. Petrecerea timpului vorbind cu copiii noștri este o investiție în familia noastră eternă pe măsură ce mergem pe căraia care duce la viața eternă trăită împreună.

O mamă din Illinois, SUA, ne-a împărtășit cum și-a făcut timp pentru a vorbi cu copiii ei:

„Când copiii noștri erau mici, mi-am făcut un obicei din a urmări câteva programe de televiziune preferate... Din nefericire, programele începeau în același timp când copiii mergeau la culcare...”

La un moment dat, mi-am dat seama că programele mele erau la începutul listei mele cu priorități, iar copiii mei mult mai jos în lista respectivă. Pentru un timp, am încercat să le citesc povești de adormit având televizorul pornit, dar știam în inima mea că nu era

FOTOGRAFIE CU SORA WIKOM © BUSAITH PHOTOGRAPHY; ILUSTRĂȚII FOTO DE BRADLEY SLADE

cea mai bună modalitate. Când am cugetat la zilele și săptămânile pe care le pierdusem uitându-mă la televizor, am început să mă simt vinovată și am hotărât să mă schimb. Am avut nevoie de ceva timp până m-am convins că puteam, într-adevăr, să închid televizorul.

După aproximativ două săptămâni de televizor închis, am simțit că sentimentul de vinovăție pe care-l simțisem devenise mai ușor. Mi-am dat seama că mă simțeam mai bine, chiar mai curată și știam că făcusem alegerea corectă”.²

Timpu în care ne pregătim pentru culcare este perfect pentru a vorbi.

Helaman a spus despre tinerii războinici: „Ei mi-au repetat mie cuvintele mamelor lor, zicând: «Noi nu ne îndoim că mamele noastre au știut aceasta»” (Alma 56:48).

„Cuvintele mamelor lor” au fost cele care i-au învățat. În timp ce le vorbeau copiilor

lor, acele mame au propovăduit cuvântul lui Dumnezeu.

Menținerea comunicării personale

Mult bine rezultă ca urmare a discuției, iar dușmanul este conștient de puterea cuvântului rostit. Lui i-ar plăcea să slăbească spiritul care vine în căminele noastre atunci când ne vorbim, ne ascultăm, ne încurajăm reciproc și când facem lucruri împreună.

Satana a încercat în zadar să împiedice restaurarea Evangheliei lui Isus Hristos în această dispensație atunci când a încercat să oprească o discuție vitală între Joseph Smith și Dumnezeu, Tatăl și Fiul Său, Isus Hristos.

Joseph a spus: „Imediat am fost cuprins de o putere, care m-a copleșit în întregime și care a avut o influență atât de uimitoare asupra mea, încât mi-a legat limba, astfel că

nu am mai putut vorbi” (Joseph Smith–Istorie 1:15).

Dușmanului i-ar plăcea foarte mult să ne lege limba – ar face orice pentru a ne împiedica să ne exprimăm verbal sentimentele din inima noastră, față în față. Pe el îl încântă distanța și perturbarea; îl încântă zgomotul; îl încântă comunicarea dezinteresată – tot ceea ce ne-ar putea împiedica să nu avem parte de căldura unui glas și de sentimentele personale care rezultă dintr-o conversație față în față.

Să dăm ascultare inimilor copiilor noștri

Să ascuți este la fel de important ca și faptul de a vorbi. Vârstnicul Jeffrey R. Holland din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli a spus: „Dacă ascultăm cu dragoste, nu va trebui să ne facem griji despre ce va trebui să spunem. Acest lucru ne va fi dat... prin Spirit”.³

Când ascultăm, noi putem vedea în inima celor din jurul nostru. Tatăl Ceresc are un plan pentru fiecare dintre copiii Săi. Imaginați-vă cum ar fi dacă am putea vedea măcar puțin din planul personal pentru fiecare dintre copiii noștri. Cum ar fi dacă am ști cum să

le amplificăm darurile spirituale? Dar dacă am putea ști cum să motivăm un copil să-și atingă potențialul? Dar dacă am putea ști cum să ajutăm fiecare copil în dezvoltarea lui de la o credință de copil la o mărturie?

Cum putem să știm?

Noi putem începe să știm ascultând.

Un tată sfânt din zilele din urmă a spus:

„Fac mai mult bine atunci când îmi ascult copiii, decât atunci când le vorbesc... În timp, am învățat că propriii mei copii nu doresc răspunsurile mele înțelepte, deja pregătite și testate în timp... Pentru ei, faptul de a putea să-și adreseze întrebările și de a discuta despre problemele lor este mai important decât acela de a primi răspunsurile mele. De obicei, după ce au terminat de vorbit, dacă eu am ascultat suficient de mult și de bine, ei nici nu mai au nevoie de răspunsul meu. Ei și-au primit deja răspunsul”.⁴

Este nevoie de timp pentru a ne concentra asupra lucrurilor care contează cel mai mult. Să vorbim, să ascultăm, să încurajăm nu sunt acțiuni care se întâmplă rapid. Ele nu pot fi grăbite sau programate – ele se desfășoară cel mai bine pe măsură ce au loc. Ele au loc când *facem* lucruri împreună: lucrăm împreună, creăm împreună și ne jucăm împreună. Ele au loc când oprim televizorul, radioul, calculatorul, când lăsăm deoparte lucrurile lumesti care ne distrag atenția și când ne concentrăm unul asupra celuilalt.

Acesta este un lucru dificil de făcut. Când ne oprim și închidem totul, trebuie să fim pregătiți pentru ceea ce urmează să se întâmple. La început, liniștea poate crea o lipsă de confort; poate urma un sentiment ciudat de lipsă. Aveți răbdare, așteptați câteva secunde, iar după aceea, bucurați-vă. Acordați-le toată atenția dumneavoastră celor din jur adresându-le o întrebare despre ei, iar după aceea ascultându-i. Dragi părinți, discutați despre un lucru care-l interesează pe copilul dumneavoastră. Râdeți despre trecut – și visați despre viitor. Conversațiile copilărești pot deveni discuții însemnate.

Să facem o prioritate din scopul nostru etern

Primăvara trecută, în timp ce vizitam o clasă a Tinerelor Fete, învățătoarea ne-a cerut să scriem primele noastre 10 priorități. Eu am început să scriu repede. Trebuie să recunosc, primul meu gând a fost: „Numărul 1: Fă curățenie în dulapul cu creioane din bucătărie”. Când listele noastre au fost complete, conducătoarea Tinerelor Fete ne-a rugat să împărtășim ceea ce am scris. Abby, care împlinise recent 12 ani, stătea lângă mine. Iată lista lui Abby:

1. Să merg la facultate.
2. Să devin un designer de interior.
3. Să slujesc în misiune în India.
4. Să mă căsătoresc în templu cu un băiat care a slujit în misiune.
5. Să am cinci copii și o casă.
6. Să-mi trimit copiii în misiune și la facultate.
7. Să devin o bunică „ce oferă prăjituri”.
8. Să-mi răsfaț nepoții.
9. Să învăț mai multe despre Evanghelie și să mă bucur de viață.
10. Să mă întorc la Tatăl din Cer și să trăiesc în prezența Lui.

Eu spun: „Îți mulțumesc, Abby! M-ai învățat să am o viziune a planului pe care Tatăl Ceresc îl are pentru fiecare dintre noi. Când știți că mergeți pe o cărare, în pofida tuturor ocolișurilor care pot apărea, veți fi bine. Când cărarea dumneavoastră se concentrează asupra obiectivului suprem – acela al exaltării și al întoarcerii în prezența Tatălui Ceresc, atunci veți obține aceste lucruri”.

De unde a dobândit Abby acest sentiment al scopului etern? Începe în căminele noastre. Începe în familiile noastre. Am întrebat-o: „Ce faceți în familia voastră pentru a avea astfel de priorități?”

Iată răspunsul ei: „În afara cititului din scripturi, noi studiem *Predicați Evanghelia Mea*”. Apoi, ea a adăugat: „Noi vorbim foarte mult – în cadrul serii în familie, atunci când cinăm împreună și în timp ce mergem cu mașina”.

Nefi a scris: „Noi vorbim despre Hristos, ne bucurăm în Hristos, predicăm despre Hristos”. De ce? „Pentru ca să știe copiii noștri la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor” (2 Nefi 25:26).

Faptul de a vorbi, de a asculta, de a ne încuraja reciproc și de a face lucruri împreună ca familie ne va apropia mai mult de Salvatorul nostru care ne iubește. Efortul nostru premeditat de a comunica mai bine astăzi – chiar în această zi – ne va binecuvânta veșnic familiile. Eu mărturisesc că atunci când vorbim despre Hristos, noi ne bucurăm, de asemenea, în Hristos, precum și de darul ispășirii. Copiii noștri vor ajunge să știe „la ce sursă să se uite pentru iertarea păcatelor lor”. ■

Dintr-o cuvântare adresată în cadrul unei conferințe de țară în orașul Salt Lake transmisă prin satelit în data de 24 octombrie 2010.

NOTE

1. James E. Faust, „Enriching Family Life”, *Ensign*, mai 1983, p. 41.
2. Susan Heaton, „Talk Time Instead of TV Time”, *Ensign*, octombrie 1998, p. 73.
3. Jeffrey R. Holland, „Witnesses unto Me”, *Liahona*, iulie 2001, p. 16.
4. George D. Durrant, „Pointers for Parents: Take Time to Talk”, *Ensign*, aprilie 1973, p. 24.

AFINELE ȘI CARTEA LUI MORMON

Cu câțiva ani în urmă, familia noastră s-a mutat dintr-un oraș aglomerat, unde viața avea un ritm foarte alert, într-o casă mică, la țară, în apropierea unui sătuc. În apropiere, era o fermă de afine abandonată și, prin intermediul prietenilor proprietarului, am obținut aprobarea să culegem câte afine doream.

În acea vară, în mai multe dimineți ale fiecărei săptămâni, ne-am urcat cu toții în mașină luând cu noi

găleți și saci și am petrecut câte o oră minunată culegând afine gustoase. Într-o dimineață, fiul nostru cel mai mic, Hyrum, nu a fost prea entuziasmat să ne însoțească. El era sigur că noi culesesem fiecare afină și că ar fi fost o pierdere de timp să ne ducem din nou. Cât de surprins a fost atunci când a găsit mai multe afine ca niciodată! Erau tufe de afin în locuri pe care el le trecuse cu vederea, iar unele dintre cele mai zemoase afine

se găseau pe ramuri pe care el era sigur că le culesese înainte.

În aceeași perioadă, conducătorii tinerilor din cadrul episcopiei i-au provocat pe adolescenții noștri să citească toată Cartea lui Mormon înainte de începerea școlii din luna august a acelui an. Copiii noștri ne-au vorbit despre provocarea dată și, ca familie, ne-am luat angajamentul să ne alăturăm eforturilor lor.

La scurt timp după ce am terminat de citit Cartea lui Mormon, am primit numărul din august 2005 al revistei *Ensign*, care cuprindea provocarea

Hyrum era sigur că noi culesesem fiecare afină și că ar fi fost o pierdere de timp să ne ducem din nou la ferma de afine.

președintelui Gordon B. Hinckley (1910–2008) de a citi toată Cartea lui Mormon până la sfârșitul anului respectiv. Hyrum și fratele lui, Joseph, au fost încântați – de gândul că noi făcusem deja ceea ce ne cerea profesorul! Apoi, fratele și sora lor mai mari, Seth și Bethany, le-au reamintit că președintele Hinckley ne ceruse s-o citim din nou, indiferent de câte ori am fi citit-o înainte.

„Dar de ce?”, au întrebat băieții. „Am citit fiecare cuvânt, ce altceva am putea învăța în afară de ceea ce am citit deja?”.

După câteva momente de liniște, cineva a menționat despre afine. „Vă amintiți când am crezut că am cules toate afinele? Însă când ne-am dus din nou, am găsit mai multe afine ca niciodată – ca niciodată! Indiferent de câte ori am fost, indiferent de cât de curând, întotdeauna erau afine pe ramurile tufelor”.

Am făcut repede legătura. Asemenea fermei din apropiere și ofertei ei mari de afine delicioase, Cartea lui Mormon este o resursă constantă de hrană spirituală cu adevăruri noi ce trebuie descoperite. Prin urmare, am început din nou să citim Cartea lui Mormon.

Acceptând provocarea profesorului, am citit lucruri din Cartea lui Mormon pe care le citisem de multe ori înainte, însă le-am perceput într-un mod diferit sau am înțeles cum puteau fi puse în practică în circumstanțe sau provocări noi. Știu că de fiecare dată când citim Cartea lui Mormon cu intenție sinceră, putem primi mai multă cunoaștere și ne putem apropia mai mult de Salvator. ■

Suellen S. Weiler, Georgia, SUA

AM SIMȚIT CĂ TREBUIA SĂ VIN

La doi ani și jumătate după botezul meu care a avut loc în Buenos Aires, Argentina, cuvintele unuia dintre vârstnicii care m-au învățat încă îmi răsunau în urechi: „Eu știu că tu ești un misionar”. Mi-am amintit, de asemenea, răspunsul puternic pe care l-am primit când m-am rugat pentru a ști dacă sentimentul care mi-a străpuns inima chiar era adevărat. La vârsta de 20 de ani, știam că trebuia să mă pregătesc pentru misiune.

Dar cum aș fi putut să fiu un misionar? Nu semănam deloc cu tinerii angelici care m-au învățat Evanghelia. Și cum aș fi putut să renunț la locul meu de muncă? Unde aveam să locuiesc după ce mă întorceam acasă? Fusese foarte greu să găsec locul unde locuiesc, chiar dacă era o cămăruță simplă în spatele casei cuiva.

Într-o seară, în timp ce mă întorceam spre casă, aceste gânduri și îndoieli mi-au revenit în minte. Când am ajuns acasă, am încercat să iau o decizie. M-am hotărât să îngenunchez și să mă rog pentru a cere ajutor. În timp ce mă rugam, am avut un sentiment puternic că trebuia să merg să-l văd pe Leandro, un prieten care-mi fusese o sursă puternică de tărie în momentele mele mai grele.

Însă gândul de a-l trezi în mijlocul nopții m-a făcut să mă împotrivesc ideii. Știam că el se trezea devreme pentru a merge la muncă și nu am îndrăznit să-i bat la ușă la ora aceea. M-am împotrivit acelui gând, însă am continuat să simt acel imbold de a mă duce să-l văd. Am ales, totuși, să-l ignor.

Când am intrat, l-am văzut pe Leandro stând în camera mea. Spiritul S-a revărsat asupra mea și m-am simțit copleșit.

În schimb, m-am hotărât să ies și să mă plimb puțin pentru a lua aer curat. Când mi-am dat seama că-mi lăsasem ușa deschisă, am pornit spre casă. Când am intrat, l-am văzut pe Leandro stând în camera mea. Spiritul S-a revărsat asupra mea și m-am simțit copleșit. Cu glasul sugrumat de emoție, l-am întrebat: „Ce cauți aici?”.

„Nu știu”, a spus el. „Pur și simplu am simțit că trebuie să vin să te văd.”

I-am spus despre îndoielile mele privind misiunea. El și-a depus mărturia și m-a încurajat. Apoi, el m-a ajutat să-mi completez formularele pentru misiune pe care i le-am dus episcopului meu în dimineața următoare. După două luni, mi-am primit chemarea în Misiunea Salta, Argentina.

Știu că prietenul meu a fost un instrument în mâinile Domnului în acea seară și, din toată inima, știu că Tatăl Ceresc ascultă și răspunde rugăciunilor care sunt spuse cu inima sinceră și cu intenție adevărată. ■

Aldo Fabio Moracca, Nevada, SUA

VOI MURI!

În calitate de soră medicală într-o unitate de tratament post-chirurgical, am primit un telefon, într-o zi, despre un pacient pe nume Bill care tocmai avusese o operație. El ar fi trebuit să fie dus într-o unitate de reanimare, însă a fost transferat la mine pentru că unitatea respectivă era plină.

Pacientul a sosit la scurt timp împreună cu familia lui. M-am simțit ușurată să văd că el era conștient și nu avea dureri mari.

După ce i-am luat pulsul, tensiunea și temperatura și după ce le-am arătat lui și familiei sale salonul lui, am ieșit pe hol pentru a scrie ceva pe fișa lui. Chiar în momentul în care pixul meu a atins hârtia, am auzit un

glas spunând: „Întoarce-te în salonul lui”. M-am oprit din scris și m-am uitat în spatele meu. Nu era nimeni acolo. Am crezut că mi s-a părut că auzisem un glas când, dintr-o dată, l-am auzit a doua oară – mai tare.

Am intrat în grabă în salonul lui Bill unde am constatat că gâtul lui se umflase foarte tare și abia putea să respire. Crezând că artera lui carotidă era perforată, i-am apăsât pe gât cu mâna mea dreaptă în timp ce cu mâna stângă îl sunam pe chirurgul care-l operase. Chirurgul mi-a spus că va trimite urgent o echipă la Bill. „Și nu-ți mișca mâna!”, a spus el.

În timp ce-i țineam gâtul apăsât, am remarcat, lângă patul lui Bill, o carte a Bisericii cunoscută. „Sunteți membru al Bisericii?”, l-am întrebat eu.

Chirurgul mi-a spus că va trimite urgent o echipă la Bill. „Și nu-ți mișca mâna!”, a spus el.

El a încercat să dea afirmativ din cap iar, apoi, mi-a spus că era un lucrător în templul din Atlanta, Georgia. Apoi, a clipit lăcrimând și a spus: „Voi muri!”.

I-am spus că nu va muri, afirmând categoric: „Mă voi căsători luna viitoare în templul din Atlanta, iar dumneavoastră veți fi acolo”. Imediat după aceea, a sosit echipa chirurgicală care l-a luat imediat pe Bill.

În luna următoare, fiind foarte ocupată cu planurile nunții mele, aproape că am uitat de Bill, care se pare că avusese o reacție la medicație. Însă, în timp ce soția președintelui de templu mă conducea în ziua nunții mele în camera de pecetluire, am văzut un chip cunoscut: soția lui Bill, Georgia. Când i-am spus că urma să mă căsătoresc, ea s-a dus să-l caute pe Bill. Cu numai câteva clipe înainte de începerea ceremoniei, ușa s-a deschis și el a intrat. După săptămâni de dureri de cap, de senzații de greață și oboseală, Bill s-a simțit suficient de bine în acea zi încât să poată veni la templu, neștiind că era ziua nunții mele.

Doi ani mai târziu, soțul meu și cu mine am fost chemați să fim lucrători în templul din Nashville, Tennessee. Când am ajuns la templu pentru a fi puși deoparte, un domn mi-a ținut ușa și a spus: „Bine ați venit la templul din Nashville!”. Era fratele Bill.

Am slujit împreună timp de trei ani. Bill a spus tuturor că eu i-am salvat viața, dar eu știam că Domnul îl salvase. În acel proces, El m-a învățat importanța de a da ascultare îndemnurilor Spiritului. ■

Ramona Ross, Tennessee, SUA

POATE CĂ AR TREBUI SĂ NE RUGĂM

În primăvara anului 1975, familia mea și cu mine locuiam în zona minunatelor ferme verzi din regiunea Rheinland-Pfalz din Germania de Vest. Într-o duminică ploioasă, în timp ce ne întorceam cu mașina de la Biserică, ne-am oprit pentru a ne uita la o mașină care se răsturnase pe terasamentul drumului, la marginea unei păduri. În pădure era deja întuneric din cauza ramurilor dese ale copacilor și a lăsării serii.

După ce ne-am uitat la mașina distrusă, ne-am întors la mașina noastră și am văzut că era împotmolită în noroi. Nu puteam să merg înapoi, însă o puteam conduce înainte – în pădure. Condusesem anterior prin pădure și am văzut că multe drumuri forestiere se intersectau la un moment dat și că, în cele din urmă, făceau legătura cu o șosea din afara pădurii, prin urmare am decis să mergem înainte prin întuneric.

Mi-am dat repede seama că luasem decizia greșită. Drumul strămt, ud era plin de urme adânci de roți în noroi și ne ducea din ce în ce mai departe în pădurea întunecată. Am încercat să mențin viteza, temându-mă că dacă ne opream am fi rămas împotmoliți. Am observat o ridicătură de pământ mai în față care arăta suficient de solidă încât să poată suporta greutatea mașinii. Planul meu era să scot mașina din noroi pentru a putea să am timp să mă gândesc. Mașina a ieșit din noroi.

Am oprit motorul și am coborât. Deoarece farurile erau stinse, nu am putut să văd nimic. Am reaprins farurile, am luat lanterna și, după ce

Am reaprins farurile, am luat lanterna și, după ce am întors mașina, am hotărât că cea mai bună opțiune era să mă întorc în pădure și să merg repede pe drumul pe care venisem.

am întors mașina, am hotărât că cea mai bună opțiune era să mă întorc în pădure și să merge repede pe drumul pe care venisem.

Am mers cât am putut de repede prin pădure, am turat puțin motorul, am demarat pe șosea și ne-am scufundat adânc în noroi. Acum, chiar că aveam probleme. În afara mașinii, erau un întuneric și o liniște totale. În mașină, ne aflam soția mea și cu mine, alături de trei copii îngroziți.

Am întrebat-o pe soția mea dacă avea vreo idee despre ce am fi putut să facem. După o clipă, ea a spus: „Poate că ar trebui să ne rugăm”. Copiii s-au liniștit aproape instantaneu. Am spus o rugăciune umilă, dar disperată, în care am cerut ajutor. În timp ce mă rugam, mi-a venit

în minte un gând foarte clar: „Pune lanțurile pe roți”.

Stând într-un noroi adânc de 25 de centimetri îmbrăcată în rochia ei de duminică, soția mea a ținut lanterna în timp ce eu am curățat de noroi, cu mâinile goale, roțile din spate și am pus lanțurile. Având credință și încredere, ne-am rugat din nou și am pornit motorul. Am condus încet prin noroi și, în cele din urmă, am ajuns înapoi pe asfalt.

Fiind entuziasmat de faptul că scăpasem de noroi și întuneric, aproape că am uitat cine ne ajutase să ieșim din pădure. Fiica noastră în vârstă de cinci ani mi-a amintit spunând: „Tati, Tatăl Ceresc într-adevăr răspunde la rugăciuni, nu-i așa?”. ■

Scott Edgar, Utah, SUA

Toată lumea îl cunoaște pe Bleck

Adam C. Olson

Revistele Bisericii

Pentru Honoura „Bleck” Bonnet, baschetul însemna totul. La vârsta de 15 ani, Bleck era o vedetă în devenire în Polinezia Franceză – unul dintre cei mai buni jucători care juca pentru una dintre cele mai bune echipe din prima divizie de seniori din țară. Deși porecla lui era varianta greșită a cuvântului englezesc *black*, talentul lui nu avea niciun defect.

Dar el își dorea mai mult. El dorea să joace baschet la nivel de profesionist în Europa. Și, mai mult, el își dorea să câștige medalia de aur la Jocurile Pacificului de Sud.

Honoura „Bleck” și Myranda Bonnet au fost mult timp implicați în baschetul din Tahiti.

Singurul obstacol care părea să-i stea în cale era Biserica.

Un bărbat în misiune

Deși echipa pentru care juca Bleck la momentul respectiv era sponsorizată de Biserică, Bleck era foarte puțin interesat de Biserică sau de cererea profetului ca fiecare tânăr băiat demn și capabil să slujească în misiune.

El îi spusese deja episcopului său că nu avea să meargă în misiune. El nu vedea cum ar fi putut să joace la profesioniști dacă ar fi făcut o pauză de doi ani.

Și mai important, Jocurile Pacificului de Sud – desfășurate din patru în patru ani – aveau să aibă loc în timpul misiunii sale, iar Federația tahitiană de baschet își dorea ca el să joace pentru echipa națională. Ar fi avut în sfârșit șansa să-i închidă gura tatălui său care spunea mereu că Bleck începuse să se creadă prea bun: „Toată lumea îl cunoaște pe Bleck, însă el nu are o medalie de aur”.

Tatăl lui Bleck, Jean-Baptiste, spunea aceste cuvinte cu intenția de a-l motiva. Însă ele îl enervau pe Bleck. Ele îi aminteau că, deși fanii baschetului din Tahiti îl cunoșteau, el nu câștigase nicio medalie la Jocuri. Tatăl lui câștigase o medalie de aur alături de echipa masculină la prima ediție a Jocurilor Pacificului de Sud.

Misiunea lui Bleck era să anuleze acele cuvinte. El nu avea timp pentru nicio altă misiune.

Dragostea lui Bleck pentru baschet a fost atât un test, cât și o binecuvântare.

„Fericirea rezultă din viața trăită așa cum dorește Domnul.”

Președintele Thomas S. Monson, „Pregătirea aduce binecuvântări”, *Liahona*, mai 2010, p. 67.

O schimbare a mentalității, o schimbare a inimii

În pofida sentimentelor sale față de misiune, Bleck participa, totuși, la activitățile Bisericii. La vârsta de 16 ani, pe când participa la o seară de dans organizată de Biserică, Bleck și-a făcut curaj s-o invite la dans pe Myranda Mariteragi. Și Myranda era o jucătoare bună de baschet – visând și ea să câștige o medalie de aur. Și tatăl ei a făcut parte din acea echipă masculină care a câștigat medalia de aur.

La câteva secunde după ce a invitat-o la dans, melodia s-a terminat. Prin urmare, au dansat pe următoarea melodie, care avea să fie ultima din acea seară. În acel moment, Bleck nu dorea ca seara de dans să se încheie.

Bleck nu-și planificase să se căsătorească în templu sau nici măcar să se căsătorească cu o membră pentru acel scop. Dar acest lucru a început să se schimbe pe măsură ce a ajuns s-o cunoască mai bine pe Myranda în următorii doi ani. Într-o zi, la ea acasă, ceva ce ea a făcut la Tinerele Fete i-a captat atenția. Era scris: „Mă voi căsători în templu”.

Interesul lui Bleck pentru Myranda și angajamentul ei ferm de a se căsători în templu au fost motive suficiente pentru ca el să-și revizuiască planurile. El s-a decis să trateze Biserică în mod serios. Deciziile lui au dus la fapte care l-au permis Duhului Sfânt să-i influențeze viața.

Decizia

Una dintre aceste decizii a fost aceea de a se pregăti să-și primească binecuvântarea patriarhală când va împlini 18 ani. Când patriarhul a afirmat în binecuvântare că Bleck avea să slujească în misiune și să se căsătorească în templu, el a simțit Spiritul. „Știam că aceasta era ceea ce Dumnezeu dorea să fac”, spune el.

Deși echipa națională părea să aibă șanse la medalii, Bleck a hotărât, având sprijinul familiei sale, să pună ceea ce dorea Dumnezeu înaintea lucrurilor pe care le dorea el. Decizia nu a fost una ușoară. Presiunea de a juca a fost uriașă. Și, a învățat repede că decizia lui de a se supune voinței lui Dumnezeu avea să fie pusă la încercare de mai multe ori.

După ce a slujit ca misionar în Tahiti timp de un an, federația de baschet a întrebat dacă el s-ar putea întoarce la echipă pentru o lună pentru a participa la Jocuri.

Președintele de misiune al lui Bleck, fiind îngrijorat de efectul pe care această experiență l-ar fi putut avea asupra abilității lui Bleck de a se întoarce și de a sluji, s-a simțit inspirat să-i spună: „Poți să te duci dacă dorești, dar nu te vei mai putea întoarce”.

Bleck își dorea acea medalie, dar nu și-o dorea mai presus de orice altceva. Misiunea lui fusese extraordinară. El nu dorea să renunțe la ultimul lui an, nici măcar pentru baschet.

Bleck a rămas.

Echipa a câștigat medalia de aur.

Circumstanțe diferite, aceeași decizie

După ce Bleck și-a încheiat misiunea cu onoare, el s-a căsătorit cu Myranda în templul din Papeete, Tahiti și au întemeiat o familie. El a reînceput, de asemenea, să joace pentru echipa națională.

Myranda juca pe postul de coordonatoare de joc în naționala feminină și se pregătea și ea pentru Jocurile Pacificului de Sud.

Cu toate acestea, în timp ce Jocurile se apropiau, cuplul a început să simtă foarte puternic faptul că trebuia să aibă al doilea copil.

Având în vedere că Jocurile urmau să aibă loc în mai puțin de un an de zile, le-ar fi fost ușor să amâne să aibă un alt copil un timp suficient de lung încât să-i permită Myrandei să joace. Echipa feminină avea mari șanse la medalii.

Însă cuplul a învățat din experiențele trăite că supunerea față de Dumnezeu i-a adus binecuvântări mai mari decât orice lucru la care ar fi putut spera dacă și-ar fi urmat dorințele. După studiu aprofundat și rugăciune, ei au hotărât să pună familia pe primul loc.

În anul 1999, când Myranda era însărcinată în opt luni, echipa feminină a câștigat medalia de aur.

Toată lumea îl cunoaște pe Bleck

Bleck și Myranda au putut să joace baschet la cel mai înalt nivel în Polinezia Franceză în ultimul deceniu – câștigând campionate naționale și cupe și jucând pentru echipele naționale la Jocurile din 2003 și 2007.

La Jocurile din 2011, ambii au participat, însă de data aceasta Bleck a participat în calitate de antrenor al echipei masculine. În timp ce Myranda și echipa feminină au câștigat medalia de aur, echipa masculină a câștigat bronzul, visul lui Bleck de a câștiga aurul spulberându-se din nou.

Uneori, Bleck se întrebă cum ar fi fost viața lui dacă ar fi făcut ce ar fi vrut în loc

să facă ceea ce dorea Dumnezeu.

„Probabil că așa avea o medalie de aur”, spune el. „Poate că așa fi ajuns un baschetbalist profesionist, sau poate că nu.”

Dar cuplul nu regretă deciziile pe care le-a luat. Ei nu cred că ar fi putut fi mai fericiți.

„M-am căsătorit în templu”, spune Bleck.

„Am o soție minunată, patru copii frumoși și sunt activ în Biserică. Baschetul nu mi-ar fi putut oferi niciunul dintre aceste lucruri. Acestea sunt binecuvântări care au venit ca rezultat al punerii Domnului pe primul loc.”

Faptul că l-a pus pe Domnul pe primul loc nu l-a scăpat de șicanarea verbală din partea tatălui său, însă le-a dat cuvintelor respective un înțeles nou. În urmă cu câțiva ani, când federația a luat în calcul programarea meciurilor din campionat în ziua de duminică, președinții de club s-au adunat pentru a discuta propunerea respectivă. Cineva a întrebat: „L-ați întrebat pe Bleck?”

Propunerea nu a fost aprobată.

Pentru că Bleck l-a pus pe Domnul pe primul loc, nu numai că toată lumea îl cunoaște pe Bleck – ea îi cunoaște și crezurile. ■

Pentru Bleck și Myranda, succesul în sportul pe care-l practicau a fost mai puțin important decât succesul în familie.

„De ce trebuie să mă duc la seminar dacă pur și simplu pot să studiez singur scripturile?”

Vei putea să studiezi singur scripturile pentru tot restul vieții tale, prin urmare, dacă îți este pusă la dispoziție, profită acum de ocazia de a merge la seminar pentru a studia scripturile în prezența unor învățători și a unor prieteni excelenți.

Învățarea și studiul sub îndrumarea unui învățător bun te ajută să dobândești o nouă cunoaștere a unor scripturi pe care este posibil să nu le fi înțeles în mod corespunzător. Învățătorul poate, de asemenea, să împărtășească învățături ale profeților și ale altor conducători ai Bisericii care îți pot oferi o înțelegere mai bună a scripturilor.

De asemenea, deseori este mult mai plăcut să înveți împreună cu cei din clasa ta. Vei avea ocazia să vorbești despre lucrurile pe care le descoperi pe măsură ce citești. Este posibil ca ceilalți colegi ai tăi să fi avut experiențe care să fi făcut ca anumite scripturi să fie preferatele lor. Auzirea experiențelor lor poate să însuflețească scriptura respectivă și pentru tine. Și pentru că studiezi Evanghelia împreună cu alții, te poți bucura de următoarea binecuvântare promisă: „Acolo unde sunt doi sau trei adunați în numele Meu... acolo voi fi și Eu în mijlocul lor” (D&L 6:32).

Seminarul creează, de asemenea, un mod organizat de desfășurare a studiului tău. Ești motivat să citești într-un anumit ritm, ceea ce te ajută să termini fiecare carte de scriptură. Ai ocazia de a discuta și memora versete de bază. Poți fi sigur că vei dobândi o cunoaștere mai bună a scripturilor prin participarea la seminar decât prin aproape oricare alt mod posibil la această vârstă a vieții tale.

Prieteni noi, idei noi

La seminar, întâlnești prieteni noi și devii mai apropiat unul cu celălalt, asemenea unei familii. Înveți multe lucruri noi pe care nu le-ai putea cunoaște pe cont propriu. Este distractiv și foarte spiritual. Este un mod sigur de a-ți începe ziua în mod corespunzător. Dacă nu participi acum, începe și acest lucru îți va schimba viața.

Katarina B., 16 ani, California, SUA

Fericire

Seminarul îmi înviorează ziua. Mă face o persoană mai fericită și mai dornică să discut cu alți oameni despre Evanghelie. Discutăm mai amănunțit despre scripturi, așadar

înțeleg mai mult.

Madi S., 15 ani, Colorado, SUA

Combinăția perfectă

Seminarul este o experiență înălțătoare. Uneori, studiul făcut de unul singur nu este suficient. Studiul personal și seminarul sunt combinația perfectă. Învățătorii sunt

deosebiți și, dacă ai întrebări, învățătorii și colegii tăi te pot ajuta să le găsești răspunsurile.

Dawson D., 15 ani, Idaho, SUA

Mai multă înțelegere

Când studiez singură din scripturile sfinte, nu am un timp atât de plăcut ca atunci când studiez împreună cu alții. Mai mult, atunci când studiem scripturile împreună putem

învăța idei interesante de la alții. Prin intermediul seminarului, am auzit multe povestiri interesante și știu mai multe despre cadrul scripturilor, lucru ce face ca studiul să fie mult mai interesant! Sunt fericită că am hotărât să merg la seminar.

Rebecca M., 16 ani, Schleswig-Holstein, Germania

Răspunsurile sunt menite să ajute și să ofere perspectivă, nefiind declarații oficiale privind doctrina Bisericii.

Mărturie mai puternică

În primul rând, Domnul spune că acolo unde doi sau trei oameni se adună în numele Lui, El va fi cu ei (vezi Matei 18:20; D&L 6:32). Faptul

de a simți Spiritul Lui ne poate ajuta să cugetăm la ceea ce a făcut El pentru noi. În al doilea rând, când studiem scripturile împreună cu alții, putem să înțelegem mai bine ceea ce este scris. Când ne ascultăm unul pe altul, putem auzi ceva ce nu am sesizat singuri și același lucru se poate întâmpla cu alții atunci când noi împărtășim ceea ce cunoaștem. În al treilea rând, când merg la seminar, mărturia mea este întărită. Seminarul este o ocazie de a ne împărtăși mărturiile și de a asculta mărturiile altor oameni. Ne ajută să rămânem pe calea cea dreaptă.

Dmitri G., 16 ani, Dnepropetrovsk, Ucraina

Învățând de la alții

Mersul la seminar este o cerință pentru mine. Nu doar că învățătorul meu devotat predă și explică adevărurile din scripturi, dar eu învăț mult și din

discuțiile noastre în clasă. Ceilalți cursanți își împărtășesc experiențele despre lucrurile pe care le-au învățat și ei m-au ajutat să dobândesc mai multă cunoaștere despre Evanghelie, despre Salvator și despre ispășirea Sa. Nu este suficient să studiez singur, deoarece am primit mai multe răspunsuri la problemele mele în urma discuțiilor purtate în clasă. Pot să mărturisesc că seminarul joacă un rol important în dezvoltarea mărturiei mele despre adevărata Biserică a lui Isus Hristos.

Denzel J., 15 ani, Samoa de Vest

Lumină și adevăr

Când merg la seminar, caut lumină și adevăr și îmbrac toată armura lui Dumnezeu (vezi D&L 27:15–18). Acea armură mă ajută să-I recunosc

glasul în toate timpurile și în toate locurile. Studiul zilnic din scripturi îmi întărește credința și mărturia și mă ajută să fiu mai puternică atunci când am parte de încercări. Frecventarea seminarului este una dintre cele mai bune modalități de a găsi lumină și adevăr, de a studia scripturile și de a medita.

Noheми M., 17 ani, Puebla, Mexic

Trei motive

În primul rând, deoarece vreau să slujesc în misiune, merg la seminar. Misionarii trebuie să se trezească dimineața devreme și să studieze Evanghelia. Frecventarea seminarului mă ajută să dezvolt bunul obicei de a mă trezi devreme. În al doilea rând, suntem capabili să gândim limpede, deci ne putem concentra asupra învățării noastre și a studiului nostru. Este înțelept să folosești cele mai bune ore ale zilei pentru a învăța despre Dumnezeu. În al treilea rând, dacă studiez

singur, este posibil să nu am o înțelegere atât de profundă cum are învățătoarea mea. Cu ajutorul îndrumării și predării ei, eu pot să învăț mult mai mult decât pot s-o fac de unul singur.

H. Chen Yuan, 16 ani, T'ai-chung, Taiwan

BINECUVĂNTĂRIILE SEMINARULUI

„Cunosc puterea care rezultă din participarea la programele de seminar și institut.

Mi-a îmbunătățit viața și știu că va face același lucru și pentru voi. Va pune un scut de protecție în jurul vostru împotriva încercărilor și ispitelor lumii. Este o mare binecuvântare să ai o cunoaștere a Evangheliei. Și nu cunosc un loc mai bun unde tinerii Bisericii să dobândească o cunoaștere specială despre lucruri sacre decât în cadrul programelor de institut și seminar.”

Vârșnicul L. Tom Perry, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Receive Truth”, Ensign, noiembrie 1997, p. 61–62.

URMĂTOAREA ÎNTREBARE

„Cum să-i explic prietenului meu de ce nu este o idee bună să încalci legea castității?”

Trimiteți răspunsul dumneavoastră până la 15 mai 2012, la: liahona.lds.org, prin e-mail, la liahona@ldschurch.org, sau prin poștă, la:

Liahona, Questions & Answers 5/12
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA

Răspunsurile pot fi corectate pentru claritate și pentru a se încadra în spațiul rubricii.

Următoarele informații și permisiuni trebuie incluse: (1) numele complet, (2) data nașterii, (3) episcopia sau ramura, (4) țărâșul sau districtul, (5) acordul dumneavoastră scris și, dacă aveți sub 18 ani, acordul scris al părinților dumneavoastră (se acceptă prin e-mail) pentru a publica răspunsul și fotografia dumneavoastră.

De ce ar trebui să particip la seminar?

PARTICIPAȚI LA SEMINAR

„Seminarul vă va ajuta să înțelegeți și să vă bizuiți pe învățăturile și ispășirea lui Isus Hristos. Veți simți Spiritul Domnului pe măsură ce veți învăța să îndrăgiți scripturile. Vă veți pregăti pentru templu și pentru slujirea în calitate de misionari.

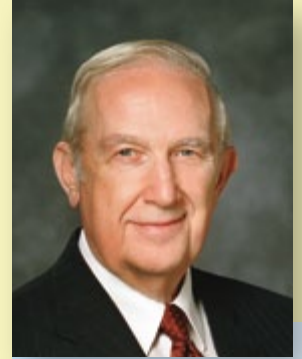
Dragi tineri, vă rog să participați la seminar. Studiați zilnic din scripturile dumneavoastră. Ascultați-i pe învățători cu atenție. Puneți în practică, rugându-vă, ceea ce învățați.”

Președintele Thomas S. Monson,
„Participate in Seminary”,
seminary.lds.org.

Care credeți că este cel mai important lucru pe care un cursant îl poate dobândi datorită seminarului și institutului? Când un grup de cursanți de la seminar i-au adresat aceeași întrebare directorului Sistemului Educațional al Bisericii, vârstnicul Paul V. Johnson, din Cei Șaptezeci, acesta a răspuns că cel mai important lucru pe care îl poți obține este „o mărturie adevărată că Isus este Hristosul. Înțelegerea faptului că *adevărată* cunoaștere este cunoașterea spirituală. Este ceea ce vine de la Duhul Sfânt în sufletul fiecăruia dintre noi. Acesta este cel mai puternic adevăr, cel mai puternic lucru care poate fi rezultatul seminarului și institutului. Nu numai că schimbă ceea ce știți; vă schimbă personalitatea și schimbă modul în care percepeți lumea. Iar acea formă de educație mai elevată ajută să vă desăvârșiți cealaltă educație” („A Higher Education”, *New Era*, apr. 2009, p. 15).

Vârstnicul Johnson este una dintre multele autorități generale care au vorbit despre binecuvântările minunate

ce rezultă datorită participării la seminar și institut. Așadar, dacă vă întrebați de ce ar trebui să mergeți la seminar, iată alte motive bune oferite de profeți și apostoli.

PUNEȚI BAZELE UNEI TEMELII PENTRU FERICIRE ȘI SUCCES

„Programul seminarului vă va ajuta pe dumneavoastră, ca tineri băieți sau tinere fete, să clădiți o temelie pentru fericire și succes în viață.”

Vârstnicul Richard G. Scott, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Acum este timpul să sluiți în misiune!”, *Liahona*, mai 2006, p. 86.

ÎNVĂȚAȚI ADEVĂRURILE EVANGHELIEI

„Îmi doresc ca fiecare băiat și fată să poată merge la seminar, fiindcă acolo este locul unde ei învață multe dintre adevărurile Evangheliei. Seminarul este locul în care mulți dintre ei își stabilesc în minte idealuri referitor la ceea ce vor face și se duc în misiuni.”

Președintele Spencer W. Kimball (1895–1985), „President Kimball Speaks Out on Being a Missionary”, *New Era*, mai 1981, p. 49.

ACORDAȚI-I PRIORITY

„Dragi cursanți, dacă valorile dumneavoastră sunt bune, nu veți ezita să renunțați la un curs opțional care s-ar putea să vă placă și să-l înlocuiți cu un curs de instruire care vă va consolida temelia vieții. Atunci, odată înscrisi, participați, studiați și învățați. Convingeți-vă prietenii să facă la fel. Nu veți regreta niciodată; vă promit acest lucru.”

Președintele Boyd K. Packer, președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, „Agency and Control”, *Ensign*, mai 1983, p. 67.

INVITAȚI BINECUVÂNTĂRILE ÎN VIAȚA DUMNEAVOASTRĂ

„Sunt recunoscător pentru sistemul seminarului din Biserică și pentru programul de institut al Bisericii. Vreau să îndemn pe fiecare elev de liceu de aici să profite de programul de seminar. Viețile dumneavoastră vor fi binecuvântate mai mult dacă veți face acest lucru.”

Președintele Gordon B. Hinckley (1910–2008), „Excerpts from Recent Addresses of President Gordon B. Hinckley”, *Ensign*, dec. 1995, p. 67.

DESCOPERIȚI TREI LUCRURI CARE SE DATOREAZĂ SEMINARULUI

„Există trei lucruri puternice care se datorează seminarului. Primul lucru, aduce laolaltă tinerii care împărtășesc aceleași valori. Tinerilor le place să fie alături de alte persoane care le împărtășesc credința și care îndrăgesc scripturile. Al doilea lucru, aduce laolaltă tinerii cu un învățător care are o mărturie, iar ei pot simți puterea acesteia atunci când este depusă. Al treilea lucru, seminarul îi face pe tineri să fie interesați de scripturi.”

Președintele Henry B. Eyring, primul consilier în Prima Președinție, „A Discussion on Scripture Study”, *Liahona*, iulie 2005, p. 11.

FIȚI UN ABSOLVENT DE SEMINAR

„Participați la seminar cu regularitate și fiți un absolvent de seminar. Instruirea de la seminar este una dintre experiențele spirituale cele mai însemnate pe care un tânăr băiat [și o tânără fată] o pot avea.”

Președintele Ezra Taft Benson (1899–1994), „To the «Youth of the Noble Birthright»”, *Ensign*, mai 1986, p. 44; „To the Young Women of the Church”, *Ensign*, nov. 1986, p. 82.

SEMINAR În junglele din Ecuador

Într-o junglă îndepărtată, seminarul aduce o schimbare majoră pentru acești tineri.

Joshua J. Perkey

Revistele Bisericii

La est de Quito, Ecuador, dincolo de vulcani și de munții Anzi, terenul se transformă rapid în jungla amazoniană. Acolo veți găsi păduri dese, râuri mari, maimuțe, tucani, chiar și delfini roz.

Veți găsi și un oraș numit Puerto Francisco de Orellana. Este foarte departe de, ei bine, orice alt loc din Ecuador. În urmă cu cincisprezece ani, erau relativ puțini oameni în zonă. Însă descoperirea de petrol a creat industrie, a adus oameni în căutare de locuri de muncă și membri ai Bisericii.

Seminar în cadrul unei ramuri mici

Câțiva dintre tineri, asemenea lui Oscar R., erau deja membri când a fost formată ramura, însă majoritatea sunt convertiți recent. Iar o flacără arde în inimile lor. „Noi suntem puternici”, spune Oscar.

În luna septembrie a anului 2010, la un an de la crearea sa, ramura a început programul de seminar.

„Când am început prima dată să ne întâlnim cu câțiva ani în urmă”, spune Oscar, „eram foarte puțini.

Eu eram singurul tânăr. Dar am continuat să creștem. În scurt timp eram 6, apoi 10, iar acum suntem și mai mulți tineri”.

Deoarece unii dintre tineri merg la școală dimineața iar alții după-amiază, ei au organizat două clase de seminar – una, dimineața de la 8:00 la 9:00 și alta, după-amiaza de la 4:30 la 5:30.

Poate că nu sunt mulți tineri în acest program însă, în cazul tinerilor care participă, seminarul le-a schimbat viața.

De ce să participi?

„Seminarul este o binecuvântare mare pentru mine”, spune Luis V., un convertit recent. „Mă ajută să mă pregătesc ca să fiu un misionar bun. Am avut parte de multe încercări și ispite de când m-am alăturat Bisericii, dar am putut fi tare fiindcă știu că fac ceea ce este drept.”

Și nu numai Luis simte astfel. „Sunt membră a Bisericii de scurtă vreme”, spune Ariana J., „dar particip la seminar de când am fost botezată. Mă bucur să particip, fiindcă învăț multe lucruri adevărate referitoare la Evanghelia lui Isus Hristos care îmi umplu inima cu speranță și mințea cu înțelegere”.

Seminarul întărește tinerii, la fel ca pe aceștia din Ecuador, mulți dintre ei fiind convertiți recent.

Participarea la seminar a ajutat-o pe Ariana să prindă rădăcini în Evanghelie. „Pentru mine, este o binecuvântare să iau parte la aceste clase”, spune Ariana. „Ele îmi întăresc spiritul și mă ajută să mă pregătesc ca, într-o zi, să fiu o soție bună, o mamă bună, o conducătoare bună în Biserică și, poate, o misionară cu timp deplin.”

Fratele Arianei, Gerardo, simte același lucru. „Eu sunt recunoscător fiindcă seminarul a devenit o parte importantă din viața mea”, spune el. „Mă pregătește să slujesc în misiune într-o zi. Acolo am învățat despre planul salvării pe care Dumnezeu L-a pregătit pentru mine. Fiecare oră la care particip îmi oferă speranță că pot moșteni împărăția celestială și îmi oferă certitudinea că am primit Evanghelia lui Isus Hristos”.

Câteodată, Gerardo este foarte obosit în timpul orelor. El trebuie să-și ducă mai întâi frățiorul la școală și apoi să se întoarcă acasă repede să o ia pe sora lui ca să meargă la seminar. Însă nu se supără.

„Toate aceste lucruri sunt foarte noi pentru mine, dar

sunt foarte fericit”, spune Gerardo. „Eu știu că sunt pe calea cea bună care îmi va oferi șansa de a-L revedea pe Tatăl meu Ceresc. Spiritul Sfânt îmi dă această siguranță. Trebuie doar să fac un efort și să perseverez până la capăt.”

Nu este cazul de a fi emoționat

În cazul lui Walter A., seminarul a fost puțin intimidant la început. „Eram emoționat când am venit prima dată”, spune el. „Dar când am intrat în clasă, m-am simțit special datorită dragostei pe care o simți când studiezi scripturile. Și când am plecat, m-am simțit fericit și întărit în inima mea datorită a ceea ce am învățat. Una dintre cele mai mari binecuvântări pe care Tatăl Ceresc le are pentru tineri este seminarul.”

„Biserica lui Isus Hristos a Sfinților din Zilele din Urmă mi-a schimbat viața”, spune Abel A., care se pregătește, de asemenea, să plece în misiune. „Eu învăț despre învățăturile profeților. Îl iubesc pe Joseph Smith. El a avut curajul de a duce la îndeplinire restaurarea adevăratei Biserici în pofida tuturor problemelor care i le-a cauzat. Eu vreau să fiu curajos așa cum a fost el.”

Mulți tineri trebuie să facă sacrificii pentru a participa la seminar. Nu este întotdeauna ușor, însă în cazul tinerilor din Puerto Francisco de Orellana, Ecuador, merită efortul.

„Când mă gândesc să înaintez cu fermitate, așa cum spun scripturile”, spune Abel, „mă gândesc că înseamnă să ne alegem prioritățile în viață. Seminarul este una dintre acestea. Tot așa cum mi-a schimbat mie viața, poate face la fel și în cazul altor tineri”.

Chiar și în cele mai îndepărtate locuri într-o junglă în Ecuador, Biserica lui Isus Hristos și programul ei de seminar pentru tineri aduc prosperitate și schimbă viețile celor care le acceptă. ■

CE URMEAZĂ DUPĂ SEMINAR?

Absolvirea seminarului nu este sfârșitul studiului religios făcut de dumneavoastră. Vă este pregătit încă un lucru minunat.

David A. Edwards

Revistele Bisericii

La seminar studiați scripturile și, probabil, vă întâlniți regulat cu alte persoane de vârsta voastră. Vă simțiți bineveniți și puteți simți Spiritul. Când absolviți seminarul, sunt aceste experiențe încheiate? Nicidecum.

Programul de institut al Bisericii este pasul următor și vă va plăcea. Indiferent dacă mergeți sau nu la facultate, puteți continua să învățați despre Evanghelie, să vă pregătiți pentru misiune și pentru căsătoria în templu și să împărtășiți experiențe cu alte persoane de vârsta voastră.

Iată câteva răspunsuri la întrebările frecvente legate de institut. Puteți afla mai multe la institute.lds.org.

Ce este institutul?

Institutul constă din clase despre studiul Evangheliei, inclusiv clase despre scripturi, învățături ale profesorilor și pregătire pentru misiune sau căsătoria în templu. La unele institute puteți alege între mai multe clase.

Cine poate participa?

Toți tinerii adulți necăsătoriți sunt încurajați cu fermitate să participe la clasele de institut. Oricine – căsătorit sau necăsătorit – cu vârsta între 18 și 30 de ani poate participa.

STATISTICI DESPRE INSTITUT

Număr cursanți:
peste 350.000

Număr clădiri: peste 2.500

Număr cursuri disponibile: 15 cursuri de bază, plus câteva alte cursuri la alegere

Primul institut: Moscow, Idaho, SUA (1926)

Primul institut în afara Statelor Unite și Canadei: Mexic (1959)

Scopul institutului: de a-i ajuta pe tinerii adulți să înțeleagă și să se bizuie pe învățăturile și pe ispășirea lui Isus Hristos, să fie demni de binecuvântările templului, să se pregătească ei înșiși și să-i pregătească pe membrii familiei lor și pe alții pentru viața veșnică alături de Tatăl lor din Cer.

Unde pot găsi institutul?

În unele zone există clădiri ale institutului în apropierea colegiilor și universităților. În alte zone, clasele sunt ținute în clădiri ale Bisericii sau în alte locuri. Luați legătura cu episcopul sau președintele dumneavoastră de ramură pentru a afla despre programul institutului din zona dumneavoastră, sau accesați institute.lds.org pentru a localiza un institut în preajma dumneavoastră.

De ce să particip la clasele de institut?

Președintele Thomas S. Monson a spus: „Faceți ca participarea la institut să fie o prioritate... Gândiți-vă la acest lucru. Veți lega prietenii, veți simți Spiritul, iar credința se va întări. Vă promit că prin participarea la institut și studierea scripturilor cu sârguință, puterea de a evita ispita și de a primi îndrumarea Duhului Sfânt în tot ceea ce faceți vă va fi sporită” (institute.lds.org, 21 apr. 2009). ■

2 Timotei 3:16-17

Apostolul Pavel ne-a învățat cum ne binecuvântează scripturile viața.

Toată Scriptura

„Atunci când vrem să vorbim cu Dumnezeu, ne rugăm. Iar atunci când vrem ca El să ne vorbească, cercetăm scripturile, deoarece

cuvintele Sale sunt spuse prin intermediul profeților Săi. Atunci, El ne va învăța pe măsură ce ascultăm de îndemnul Spiritului Sfânt.

Dacă nu I-ați auzit vocea vorbindu-vă în ultimul timp, întoarceți-vă către scripturi cu o nouă perspectivă și ascultați ca și cum ar fi pentru prima dată. Ele sunt cele care ne mențin spiritualitatea.”

Vârstnicul Robert D. Hales, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Sfintele scripturi: puterea lui Dumnezeu pentru salvarea noastră”, *Liahona*, nov. 2006, p. 26–27.

Lucrările bune

Ce fel de lucrări bune vă ajută scripturile să vă pregătiți să faceți? Iată aici unele dintre cele mai evidente. Vă puteți gândi la altele? Scrieți despre ele în jurnalul vostru.

- slujirea în calitate de misionar cu timp deplin;
- îndeplinirea chemărilor din cadrul Bisericii (cum ar fi în președințiile cvorumurilor și cele ale claselor);
- predarea Evangheliei;
- depunerea mărturiei;
- împărtășirea Evangheliei;
- răspunderea la întrebările prietenilor legate de Biserică.

Îndreptarea

Cuvântul din limba greacă folosit în Biblie înseamnă, literalmente, „a se îndrepta din nou”. Astfel, scripturile vă ajută să vă mențineți în rând și să urmați calea cea dreaptă și îngustă (vezi 2 Nefi 9:41).

16. Toată * Scriptura este însoțită de Dumnezeu și de folos** ca să învețe, să mustre, să îndrepte, să dea înțelepciune în neprihănire,

* 2 Pet. 1. 20, 21. ** Rom. 15. 4.

17. pentruca * omul lui Dumnezeu să fie desăvârșit și cu totul destoinic** pentru orice lucrare bună.

* 1 Tim. 6. 11. ** Cap. 2. 21.

Mustrea

Mustrare – reproș, pedeapsă, dojenire sau îndreptare, de obicei într-o manieră blândă.

Destoinic

Destoinic – înzestrat, experimentat.

Doctrina

„Doctrina adevărată, bine înțeleasă, schimbă atitudinile și comportamentul. Studiul doctrinelor

Evangheliei va îmbunătăți comportamentul mai repede decât studierea conduitei spre a îmbunătăți comportamentul.”

Președintele Boyd K. Packer, președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, „Nu vă temeți”, *Liahona*, mai 2004, p. 79.

Nota redacției: Această pagină nu este menită să fie o explicație cuprinzătoare a scripturii alose, ci numai un punct de plecare pentru studiul personal.

SĂ NU VĂ PRĂBUȘIȚI

Preveniți problemele serioase de mai târziu rezolvând acum problemele mici.

Adam C. Olson
Revistele Bisericii

VERIFICĂRILE SPIRITUALE

„Trebuie să ne facem verificări spirituale cu regularitate pentru a determina părțile în care trebuie să ne îmbunătățim.

De obicei, percepem aceste mici greșeli cu ajutorul Spiritului Sfânt... Trebuie să ascultăm cu atenție ceea ce ne sugerează Spiritul, conducătorii Bisericii, cei dragi nouă, colegii de muncă și prietenii.”

Vărstnicul Marcos A. Aidukaitis, din *Cei Șaptezeci*, „Honesty in the Small Things”, *Ensign*, sept. 2003, p. 30.

Lui Andrei i-au plăcut de mic avioanele. Însă chiar dacă sunt mulți cei care visează să zboare, Andrei nu se gândește să piloteze avioane, el este interesat să construiască avioane. Acest tânăr de 16 ani din România studiază să devină mecanic de aeronave.

În România, adolescenții pot alege să urmeze un liceu pentru a se pregăti pentru facultate sau o școală de meserii. Datorită pasiunii lui Andrei pentru avioane, decizia lui de a urma colegiul tehnic de aeronautică a fost ușoară.

Mecanicii de aeronave nu repară avioane stricate și atât. Unul dintre cele mai importante lucruri pe care le fac este să verifice și să întrețină avioanele ca ele să nu se strice. Ei fac verificări frecvente la avion, de la elice la trenul de aterizate și la fiecare piesă a aeronavei.

„Poate fi greu să descoperi o problemă mică ce poate provoca prăbușirea unui avion”, spune Andrei. „Dar e mai ușor de găsit decât să încerci să montezi din nou tot avionul.”

Programarea frecventă a întreținerii aeronavei și refuzul de a o omite sunt importante – atât pentru avioane, cât și pentru membrii Bisericii – pentru a putea găsi și rezolva problemele înainte ca acestea să devină o amenințare mecanică sau pentru viața spirituală.

Întreținerea spirituală

Andrei locuiește în București, un oraș cu aproape două milioane de locuitori. Totuși, Biserica este relativ nouă în România, iar în București sunt suficienți membri cât pentru două ramuri. Andrei și familia sa locuiesc departe de alți membri din ramura lor. Andrei simte presiunea lumii peste tot în preajma sa la școală și printre prietenii săi. El știe cât este de ușor să se prăbușească – vorbind din punct de vedere spiritual – dacă nu menține o întreținere spirituală în mod frecvent.

Viața poate fi agitată. Pe lângă timpul pe care Andrei îl petrece să învețe pentru școală, să joace fotbal și la calculator, își face timp să se roage, să postească, să studieze din scripturi și să-și îndeplinească responsabilitățile de preot. El se asigură că „merge” și la seminar, lucru care îl face prin Internet din cauza distanței.

Îndeplinirea acelor lucruri face parte din întreținerea spirituală frecventă care ajută la găsirea și rezolvarea punctelor slabe înainte de a duce la o prăbușire de natură spirituală care amenință viața.

„Sunt unele lucruri pe care trebuie să le faci în mod frecvent – să devină un obicei”, spune el. „Nu poți lăsa ca viața să preia controlul.”

Prăbușiri spirituale

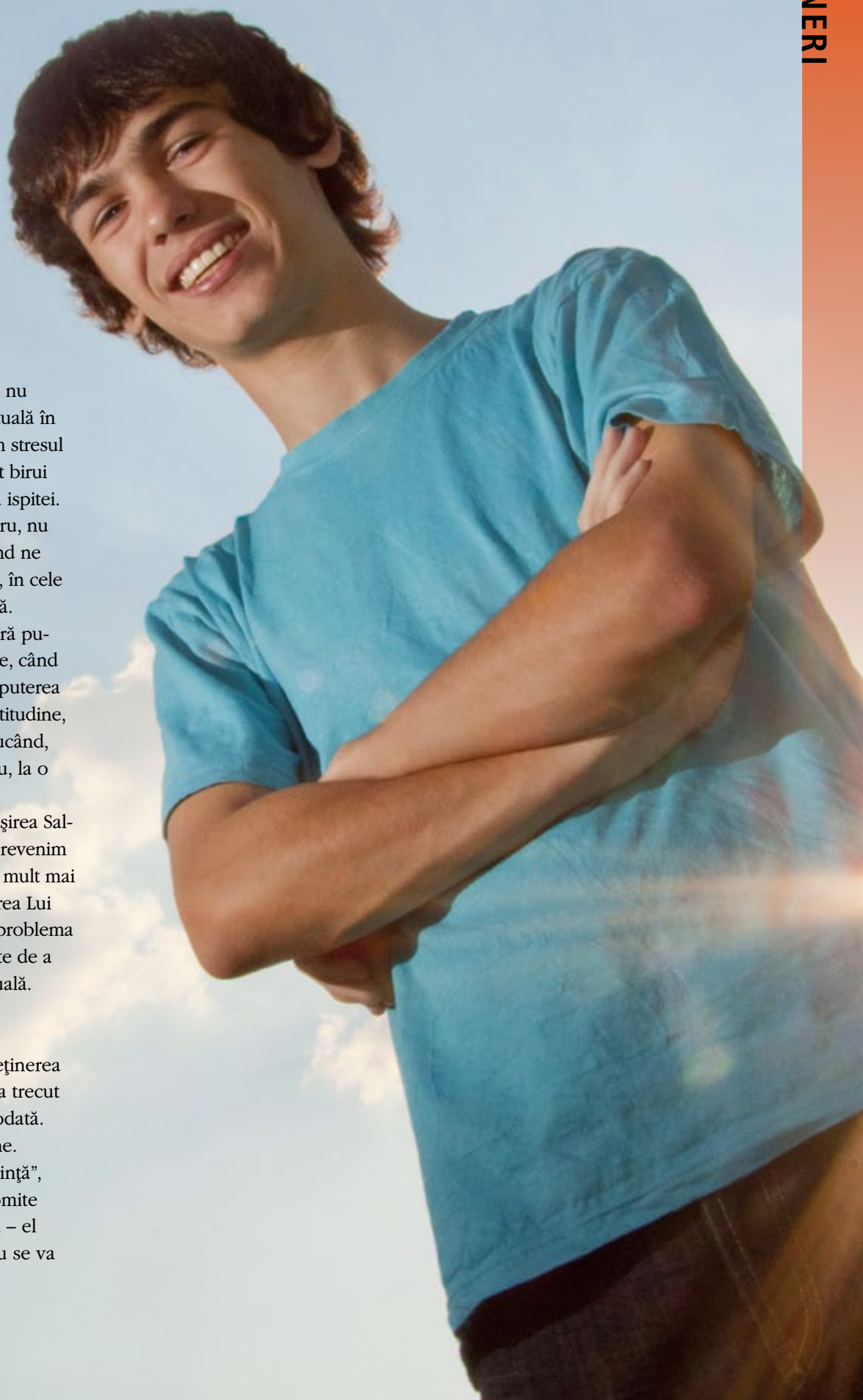
Andrei a învățat că dacă nu efectuăm întreținerea spirituală în mod frecvent, forțe precum stresul sau presiunea colegilor pot birui împotrivirea noastră în fața ispitei. Când se întâmplă acest lucru, nu mai durează mult până când ne pierdem calea, controlul și, în cele din urmă, puterea spirituală.

Tot așa cum un avion fără putere va pierde din altitudine, când noi păcătuim, ne pierdem puterea spirituală și pierdem din altitudine, distanțându-ne de cer și ducând, mai devreme sau mai târziu, la o prăbușire spirituală.

Deși este posibil ca ispășirea Salvatorului să ne ajute să ne revenim după ce ne prăbușim, este mult mai bine să ne bazuim pe puterea Lui de a ne ajuta să rezolvăm problema atunci când e mică – înainte de a provoca o catastrofă spirituală.

Pericolul de a omite

Gândul de a omite întreținerea tehnică a unui avion nu i-a trecut lui Andrei prin minte niciodată. Omiterea nu este o opțiune. „Există legi în această privință”, spune el. Dar dacă el *va* omite o întreținere – doar o dată – el recunoaște că „probabil nu se va întâmpla nimic”.

Poate că cea mai mare problemă în a omite nu este că avionul se va prăbuși imediat, ci că nu se va prăbuși. „Dacă azi nu se întâmplă nimic rău deoarece omit, voi fi mult mai ușor tentat să omit și mâine”, spune el.

Când întreținerea este omisă cu regularitate, forțele și tensiunea care apasă asupra avionului – sau asupra noastră – vor face ca ceva să cedeze mai devreme sau mai târziu. „În cele din urmă, ne vom prăbuși”, spune el.

De aceea ne-a dat și Dumnezeu legi privitoare la întreținerea spiritualității în mod regulat. „Să vă adunați laolaltă [la Biserică] *adeseori*” (3 Nefi 18:22; subliniere adăugată). Rugați-vă *întotdeauna* (vezi 3 Nefi 18:19). Cercetați scripturile *cu sârguință* (vezi 3 Nefi 23:1–5). „Virtutea să înfrumusețeze *fără încetare* gândurile tale” (D&L 121:45; subliniere adăugată). [Mergeți] la templu *cu regularitate*.¹

Respectarea acestor legi și efectuarea cu regularitate a întreținerii spirituale ne vor ajuta să zburăm pe calea cea dreaptă.

„Un avion este proiectat să se ridice de la pământ, să părăsească lumea”, spune Andrei. „Aceasta este ceea ce Tatăl Ceresc dorește de la noi. Printr-o întreținere frecventă, vom ajunge în siguranță acolo unde vrem să mergem – înapoi în ceruri.” ■

NOTĂ

1. Vezi Thomas S. Monson, „Templul sfânt – un far pentru lume”, *Liahona*, mai 2011, p. 92.

„Pe voi înșivă încercați-vă dacă sunteți în credință” (2 Corinteni 13:5).

LISTA CU ÎNTREȚINEREA SPIRITUALĂ

Mecanicii de aeronave au adesea o listă cu lucrurile pe care trebuie să le verifice cu regularitate. Conducătorii Bisericii au sugerat ca să ne facem propria verificare spirituală cu regularitate.¹

Iată aici câteva întrebări care vă pot ajuta să vă verificați din când în când sănătatea spirituală. Dacă aveți îndoieli despre oricare răspuns dat, vorbiți cu părinții, episcopul sau președintele vostru de ramură.

- Mă rog eu cu regularitate și sinceritate?
- Mă ospătez din cuvântul lui Dumnezeu din scripturi și din învățăturile profetilor în viață?
- Țin ziua de sabbat sfântă și particip la adunările Bisericii cu regularitate?
- Postesc și plătesc zeciuiala și celelalte donații de bunăvoie?
- Sunt dornic să-i iert pe alții?
- Găsesc cu regularitate moduri de a sluji altora?
- Îmi amintesc tot timpul de Salvator și urmez exemplul Său?
- Îmi mențin mintea și limbajul curate?
- Sunt cinstit în toate lucrurile?
- Trăiesc conform Cuvântului de înțelepciune?

NOTĂ

1. Vezi Joseph B. Wirthlin, „True to the Truth”, *Ensign*, mai 1997, p. 17.

APROFUNDAȚI SCRIPTURILE

Lăsați seminarul să vă schimbe.

(Vezi 1 Nefi 19:23.)

Să stăm de vorbă

„Îmi voi onora părinții și îmi voi face partea pentru a-mi întări familia” (Standardele Evangheliei mele)

Hilary Watkins Lemon

Bazată pe o întâmplare adevărată

Toată lumea, atenție! Haideti să stăm de vorbă”, spuse mama.

Josie așteptase toată ziua să stea de vorbă. În fiecare seară, Josie și cei doi frațiori mai mici, Ben și Wes, se adunau în sufragerie cu mama și tata să vorbească despre ce se întâmpla în viețile lor.

În seara aceasta tatăl a spus că o va ajuta pe Josie să repete textul cu anunțurile pentru dimineață. Era un privilegiu important să citești anunțurile de dimineață la școala lui Josie. Măine urma ca Josie să interpreteze o parte mică din imnul ei preferat în difuzoarele școlii și să folosească microfonul pentru a anunța activitățile zilei și meniul de la prânz.

Josie a dat fuga în sufragerie, entuziasmată să repete textul.

„Iat-o pe faimoasa noastră prezentatoare!”, a spus tatăl când Josie a zbughit-o pe canapea lângă el. „Cum te simți legat de ziua de mâine?”

„Sunt entuziasmată, dar puțin emoționată. Mi-e teamă să nu mă

încurc cumva în fața întregii școli”, a spus Josie.

„De aceea repeți”, spuse tatăl. „Hai să citești textul, iar eu voi asculta să văd unde poți să aduci îmbunătățiri.”

„Mulțumesc, tată”, spuse Josie.

Ea și tatăl ei au trecut în revistă textul de atât de multe ori încât Josie a pierdut șirul. Apoi, Josie s-a ridicat și a citit textul încă o dată pentru familia ei. Mama și tatăl s-au bucurat. Ben a dat palma cu ea, iar Wes a zâmbit și a bătut din palme.

Josie s-a dus la culcare fericită și încrezătoare.

A doua zi, totul a decurs perfect. Chiar dacă era emoționată, Josie a zâmbit când și-a auzit cântecul în

difuzoarele școlii. Era bucuroasă că repetase textul cu tatăl ei și l-a citit rar și clar fără să greșească.

„Te-ai descurcat de minune”, spuse doamna Blake, directoarea adjunctă.

La sfârșitul orelor, Josie a stat la rând să aștepte autobuzul. Un băiat mai mare s-a întors și a întrebat: „Tu ești fata care a citit anunțurile azi?”

Josie a zâmbit. „Da”, a spus ea.

„De ce ai ales acel cântec?”, a întrebat băiatul. „A fost un cântec prostesc. Ai stricat de-a binelea anunțurile de dimineață.” Apoi, el i-a spus ceva urât și a râs cu prietenii lui.

Josie a stat singură pe scaunul din față al autobuzului. Simțea că o doare stomacul.

„**N**u este nimic mai important în relația dintre membrii familiei decât comunicarea deschisă, cinstită.”

Vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, „Like a Flame Unquenchable”, *Liahona*, iulie 1999, p. 103.

Când a ajuns acasă, Josie a găsit-o pe mama sa jucându-se cu Wes.

„Mamă, știi că nu e încă timpul să stăm de vorbă, dar mă întrebam dacă am putea totuși vorbi acum”, spuse Josie.

„Desigur, Josie”, spuse mama. „Ce s-a întâmplat? A fost ceva în neregulă când ai citit anunțurile de dimineață?”

„Nu”, spuse Josie. „Totul a fost perfect. Cel puțin așa am crezut, până când un băiat mi-a spus că am ales un cântec prostesc. Și m-a făcut și într-un anume fel.”

Mama i-a făcut semn să vină lângă ea pe podea. Josie a venit și s-a așezat. Mama a îmbrățișat-o cu

drag. Josie și mama au vorbit despre tot ceea ce s-a întâmplat în acea zi, inclusiv despre complimentul doamnei Blake.

„Îmi pare rău că acel băiat și prietenii lui au fost răutăcioși cu tine”, spuse mama. „Dar mi se pare că alte persoane pe care le respecti, precum doamna Blake, au fost încântate de modul în care ai citit anunțurile. Eu și tata suntem foarte mândri de tine. Te-ai străduit din greu, și a dat roade!”

Josie a îmbrățișat-o pe mama ei din nou. „Mulțumesc, mami”, spuse Josie. „Mă simt mult mai bine.” Josie era bucură să oricând putea să stea de vorbă. ■

SĂ DISCUTĂM ÎMPREUNĂ

Vă propunem câteva sugestii pentru a avea propriile momente „să stăm de vorbă” în familie.

- Rugați-vă părinții să aloce câteva minute în fiecare zi pentru ca

familia voastră să discute împreună. Poate fi în timpul unei mese sau la o anumită oră din zi.

- Asigurați-vă că toată lumea vorbește și ascultă pe rând.

Includeți-i pe toți!

- Respectați opiniile membrilor familiei voastre. Asigurați-vă că fiecare simte că ceea ce spune este important.

JOCURI PENTRU CONVERSAȚIE

Aveți nevoie de idei cât timp stați de vorbă? Încercați aceste jocuri:

Darea banului: Dacă familia voastră este numeroasă sau îi este dificil să vorbească pe rând, luați o monedă să știți al cui este rândul să vorbească. După ce persoana care are banul spune ceea ce dorește să spună, dă banul altui membru al familiei ca să îi vină rândul să vorbească.

Intervievatorul: Împărțiți-vă în grupuri de câte doi și, pe rând, luați rolul interviuatorului. Gândiți-vă la câteva întrebări pentru colegul vostru și, apoi, adresați-i întrebări. Puteți folosi un microfon adevărat sau un reportofon în timpul interviurilor voastre.

Ce ați face? Pe rând, adresați familiei voastre diverse întrebări care încep cu întrebarea: „Ce ați face ...?”. Câteva exemple ar fi: „Ce ați face dacă v-ați rătăci?” sau „Ce ați face dacă ați putea merge oriunde în lume?”.

AJUTOR PENTRU PĂRINȚI: MOMENT ÎNTRE PATRU OCHI

Oricât este de distractiv să discuți în familie, de asemenea, este important ca părinții și copiii să petreacă timp împreună între patru ochi. Profitați de momentele din timpul zilei pentru a discuta cu copiii dumneavoastră în particular. Invitați pe câte un copil să vă ajute pe rând la treburi gospodărești, să vă însoțească la cumpărături sau să vorbeți în camera dumneavoastră câteva minute. Câteva minute pot duce la conversații importante.

El a rupt LEGĂTURILE MORȚII

Vărstnicul
Patrick Kearon
din Cei Șaptezeci

„*Ei au viață veșnică prin Hristos,
Cel care a rupt legăturile morții*”
(Mosia 15:23).

Intro seară, când copiii noștri erau mai mici, petreceam timp citind scripturile în familie. Am citit despre Salvator și am vorbit despre faptul că El nu a făcut nicio greșală.

Mai târziu în acea seară, soția mea a culcat-o pe fiica noastră, Susie, în vârstă de trei ani. Susie a privit în sus la mama sa și a spus: „Mămico, dar Isus a făcut o greșală”.

„Ce vrei să spui?”, a întrebat mama sa.

„El a rupt ceva”, a spus Susie.

Cumva surprinsă, mama sa a întrebat: „Ce a rupt El?”.

„Isus a rupt legăturile morții”, a răspuns Susie.

Soția mea și-a amintit că ea cântase cu Susie imnul de la Societatea Primară „On a Golden Springtime” de multe ori, iar Susie învățase aceste cuvinte: „Într-o primăvară aurie, Isus Hristos S-a ridicat și-a părăsit mormântul unde fusese pus; legăturile morții El a rupt.”¹. Mama lui Susie a explicat faptul că ruperea legăturilor morții înseamnă că Isus a

înviat ca astfel noi să putem trăi din nou după ce murim.

Acea conversație ne-a oferit soției mele și mie ocazii de a ne învăța ficele Lizzie, Susie și Emma despre ceea ce înseamnă cu adevărat ispășirea pentru fiecare dintre noi. Susie avea dreptate: Isus chiar a rupt legăturile morții. Dar nu a fost o greșală. A fost cel mai mare dar pe care El ni l-a oferit! (Vezi Doctrină și legăminte 14:7.)

Salvatorul a murit și a înviat ca astfel noi să putem trăi din nou alături de Tatăl nostru Ceresc și de familiile noastre, în acord cu neprihănirea noastră. Dacă suntem demni, într-o zi ne vom putea bucura de binecuvântările nemuririi și ale vieții veșnice. Sunt recunoscător că Isus a rupt ceva – legăturile morții! ■

NOTĂ

1. „On a Golden Springtime”,
Children's Songbook, p. 88.

Puteți folosi această lecție și activitate pentru a învăța mai multe despre tema din această lună a Societății Primare.

ISUS HRISTOS

mă învață să aleg ce este drept

In cazul lui Tanner, Paștele nu va mai fi la fel anul acesta. Bunicul lui a murit, iar Tanner este trist că nu va putea petrece din nou acest timp special cu el.

Însă, la Societatea Primară, Tanner și-a amintit că motivul pentru care sărbătorim Paștele este acela că Isus trăiește! Când El a înviat, spiritul

Său a fost reunit pentru totdeauna cu trupul Său, fără să mai poată muri din nou. Tanner a învățat că datorită faptului că Isus a înviat, toți vor învia într-o zi, inclusiv bunicul lui!

Un imn de Paște l-a făcut fericit în timp ce intona:
„Isus a-nviat, prieten
îmi e. Sunt fericit:
El trăiește”¹.

Tanner a vrut să împărtășească această veste bună oricui. El a decis ca înainte de Paște să pună în pragul ușilor vecinilor săi buchete mici cu flori primăvăratice însoțite de scripturi despre învierea lui Isus. Își imagina zâmbetele de pe chipurile lor când vor găsi în dimineața de Paște darul lui. ■

NOTĂ

1. „Jesus Has Risen”, *Children's Songbook*, p. 70.

Cântece și scripturi

- Ioan 13:15
- Cântec la alegere despre Isus Hristos
- Cântece sugerate din *Children's Songbook*: „Jesus Has Risen” (70), „Did Jesus Really Live Again?” (64), „El viața pentru noi și-a dat” (*Liahona*, apr. 2005, P13), „Osana de Paște” (*Liahona*, apr. 2003, P8)

Activitate ACD Unde în lume?

După ce Isus Hristos a înviat, El nu a vizitat doar oameni din zona Ierusalimului, ci și oamenii neprihăniți de pe meleagurile americane. Împreună cu familia, trasați o linie din dreptul fiecărei ilustrații către regiunea (Ierusalim sau meleagurile americane) unde a avut loc. Citiți pe rând din scripturi pentru a învăța mai multe despre ce s-a întâmplat în aceste ilustrații.

Isus binecuvântează copiii
3 Nefi 17:11–25

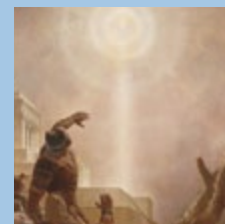
Isus se arată
Mariei Magdalena
Ioan 20:14–18

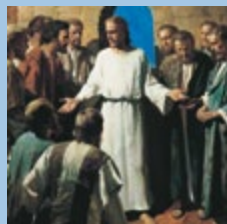
Isus predică pe
meleagurile americane
3 Nefi 11:8–11

Isus Se înalță la cer
Faptele apostolilor 1:9–11

Isus se arată oamenilor
neprihăniți
3 Nefi 11:1–8

Isus arată rănila
Sale apostolilor Săi
Luca 24:36–40

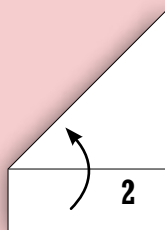
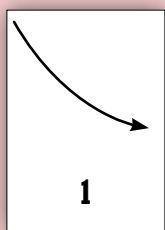
Isus cere cronicile nefite
3 Nefi 23:7–13

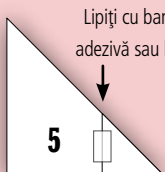
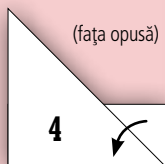
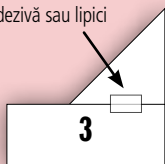
Isus Se arată
apostolilor Săi
Matei 28:16–20

Voi înșivă

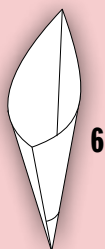
Vă puteți face propriile buchete de Paște precum Tanner. Folișiți o bucată dreptunghiulară de hârtie albă sau colorată și urmați pașii de mai jos. Umpleți cornetul cu flori mici sau dulciuri pentru a face o surpriză unui prieten sau unui membru al familiei!

Lipiți cu bandă adezivă sau lipici

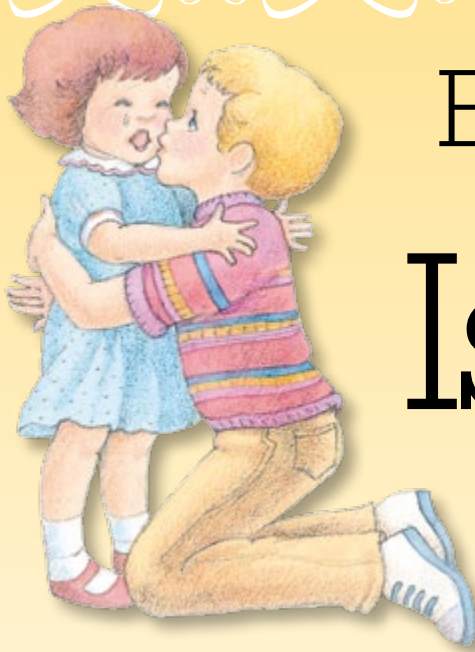

Lipiți cu bandă adezivă sau lipici

Meleagurile americane

Eu încerc să fiu ca ISUS

Simplificat

Cu devotament ♩ = 104–116

Textul și muzica: Janice Kapp Perry

1. Eu în - cerc să fiu ca I - sus; Su - pus Îi ur -
(2. În) - cerc să-mi iu - besc ve - ci - nul; Să-mi slu - jesc pri -

mez ca - lea. În - cerc, prin ce fac și
e - te - nii. Aș - tept zi - ua fe - ri -

spun, să-mi a - răț, ca El, dra - gos - tea. Ten -
ci - tă, când I - sus va re - ve - ni. Mă

© 1980 Janice Kapp Perry. Toate drepturile rezervate.
Acest cântec poate fi copiat pentru a fi folosit ocazional, la Biserică sau acasă, în scopuri necomerciale.
Această notă trebuie inclusă pe fiecare copie.

tat, u - ne - ori, sunt să a - leg gre - șit, Dar în - cerc să
 gân - desc la a - le Lui în - vă - ță - turi Și Du - hul Sfânt

as - cult gla-sul cel li - niș - tit, șop - tind: „Cum El vă iu - beș - te,
 vi - ne-n a - le me - le gân - duri, șop - tind:

să vă iu - biți. Prin tot ce fa - ceți me - reu buni să

fiți. Blânzi în gând, fap - te, iu - bind cu-a - de - vă - rat Pre -

cum I - sus ne-a în - vă - țat”. 1. În - țat”. 2.

Surori în nume și credință

Heather Wrigley

Revistele Bisericii

Maria și Diana D. nu sunt numai surori, sunt și cele mai bune prietene. Diana are 10 ani, iar Maria a împlinit 12 ani anul trecut în august. Ele trăiesc în România, unde sunt aproximativ 3.000 de membri ai Bisericii. Ele își păstrează puternică credința în Isus Hristos mergând la biserică, citind scripturile și rugându-se.

„La Biserică am învățat să am credință în Dumnezeu”, spune Maria. Într-o zi a avut o lucrare, așa că ea s-a rugat Tatălui Ceresc pentru ajutor în numele lui Isus Hristos. Când a luat un calificativ bun, ea a simțit că Tatăl Ceresc a ajutat-o.

Diana spune despre Cartea lui Mormon că o ajută să aibă credință. „În fiecare zi când citesc din Cartea lui Mormon am o zi bună”, spune ea. Povestea ei preferată din scripturi este povestea lui Joseph Smith. „El s-a rugat, iar Dumnezeu și Isus Hristos l-au ajutat”, spune ea. ■

CIOCOLATĂ

Desertul preferat al ambelor surori este ciocolata: Mariei îi plac negresele, iar Dianei îi place tortul de ciocolată.

CÂNTECUL PREFERAT

Maria și Diana știu să cânte amândouă la pian. Cântecul preferat al Mariei este „Iubiți-vă unul pe altul”. Este vorba despre porunca lui Isus de a iubi pe alți oameni. Diana îl poate interpreta aproape perfect, dar finalul este partea cea mai grea, spune ea.

ÎMI PLECE SĂ VĂD TEMPLUL

Maria și Diana vor amândouă să se căsătorească în templu, într-o zi. Ele locuiesc în districtul templului Kiev, Ucraina.

Când Diana va fi mai mare, ea va merge la templul Kiev, Ucraina, să facă botezuri pentru cei morți. Maria este destul de mare să meargă. Templul este la aproximativ 500 mile (805 km) depărtare.

FAMILIA, PE PRIMUL LOC

Maria și Diana își iubesc părinții. „Mami ne face să ne simțim bine când suntem bolnave”, spune Maria. „Tati ne duce la școală”, spune Diana.

IMNURI

Imnul preferat al Diane este „În depărtări pe câmpul Iudeii”, în care ni se spune când s-a născut Isus Hristos. Membrii din România folosesc cartea verde de imnuri.

Vârstnicul *Richard G. Scott*, din *Cvorumul celor Doisprezece Apostoli*, împărtășește câteva gânduri despre acest subiect.

Ce pot face eu să urmez planul TĂTĂLUI CERESC pregătit pentru mine?

Învățați despre marele plan al fericirii studiind scripturile.

Ascultați glasul actualilor și foștilor profeți.

Supuneți-vă simțămintelor interioare care vin ca îndemnuri din partea Duhului Sfânt.

Când este cazul, căutați sfatul și îndrumarea părinților și conducătorilor voștri din preoție.

Din „*The Joy of Living the Great Plan of Happiness*”, Ensign, nov. 1996, p. 75.

STANDARDELE EVANGHELIEI MELE

Voi urma planul pe care Tatăl Ceresc l-a stabilit pentru mine.

Îmi voi aminti de legământul pe care l-am făcut la botezul meu
și voi asculta glasul Duhului Sfânt.

Voi alege ce-i drept. Știu că pot să mă pocăiesc atunci când fac o greșeală.

Voi fi cinstit (ă) cu Tatăl Ceresc, cu alții și cu mine însumi(însămi).

Voi folosi cu pioșenie numele Tatălui Ceresc și pe al lui Isus Hristos.
Nu voi jura și nu voi folosi cuvinte necuviincioase.

În ziua de sabat, voi face acele lucruri care mă vor ajuta să mă simt
aproape de Tatăl Ceresc și de Isus Hristos.

Îmi voi cinsti părinții și îmi voi face partea pentru a contribui
la întărirea familiei mele.

Îmi voi păstra trupul și mintea sacre și pure și nu voi consuma și participa
la lucruri care sunt dăunătoare pentru mine.

Mă voi îmbrăca cu modestie pentru a arăta respect față de Tatăl Ceresc
și față de mine însumi(însămi).

Voi citi și voi privi numai lucruri care sunt plăcute Tatălui Ceresc.

Voi asculta numai muzica ce este plăcută Tatălui Ceresc.

Voi căuta să am prieteni buni și îi voi trata pe ceilalți cu bunătate.

Voi trăi acum astfel încât să fiu demn(ă) pentru a merge la templu
și voi face partea mea pentru a avea o familie eternă.

SUNT UN COPIL AL LUI DUMNEZEU

Eu știu că Tatăl Ceresc mă iubește, și eu Îl iubesc pe El.

Mă pot ruga Tatălui Ceresc oricând și oriunde.

Mă străduiesc să nu-L uit pe Isus Hristos și să urmez exemplul Lui.

Să înțelegem bucuria de Paște

Bazată pe o întâmplare adevărată

Urme de pași de Paște

Isus Hristos a făcut o lucrare importantă în locuri speciale în zilele dinaintea răstignirii și învierii Sale. Urmați urmele de pași pentru a afla unde a mers El și ce a făcut.

2. Isus a intrat în Ierusalim călare pe un măgar. Mulți oameni erau bucuroși să-L vadă.

6. Isus a înviat.

5. Isus a fost răstignit.

1. Isus le-a predicat oamenilor pe un deal numit Muntele Măslinilor.

3. Isus a vindecat oameni bolnavi la templu.

4. În grădina Ghetsimani, Isus S-a rugat Tatălui Ceresc și a suferit pentru păcatele noastre.

Adunarea de pregătire a conducătorilor din întreaga lume subliniază calea către o creștere reală

Heather Whittle Wrigley

Știri și evenimente ale Bisericii

În cadrul adunării de pregătire a conducătorilor din întreaga lume, care a avut loc în data de 11 februarie 2012, conducătorii Bisericii au explicat importanța „creșterii reale” și modul în care poate fi realizată.

Președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție, și membrii Cvorumului celor Doisprezece Apostoli, Președinția celor Șaptezeci și președințiile organizațiilor auxiliare ale Bisericii au participat la instruirea oferită conducătorilor Bisericii din întreaga lume.

„În termenii Bisericii, *creșterea* poate fi definită drept «membri noi»... Însă, *creșterea reală* este definită drept «creșterea numărului de membri activi», a explicat președintele Uchtdorf.

Vârșnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a adăugat: „Creșterea apare atunci când convertirea personală și de-o viață la Evanghelie rezultă în sporirea credinței în fiecare persoană și familie”.

Această creștere a credinței include lucruri care nu pot fi măsurate cu ușurință, precum rugăciunea zilnică, studiul scripturilor, seara în familie, dragostea în casă și experiența personală legată de ispășire, a spus președintele Uchtdorf.

„Mult prea adesea, noi complicăm frumusețea și simplitatea Evangheliei lui Isus Hristos cu o listă nesfârșită de așteptări bine definite”, a spus el. „Totuși, când ne concentrăm asupra aceluia «de ce» al Evangheliei, asupra scopului ei, o mare parte din confuzie dispare.”

Cuvântările din cadrul adunării s-au concentrat asupra doctrinelor și principiilor cheie, care dau răspuns întrebărilor care încep cu «de ce».

„Întrebările potrivite cu privire la scopul Evangheliei ne vor conduce la deciziile bune cu privire la „cui” se aplică, „ce” lucruri trebuie să

facem, „când”, „de ce” și „cum” trebuie să le facem”, a spus președintele Uchtdorf.

Căsătoria și familia în planul salvării

„Biserica este formată din familii”, a spus președintele Boyd K. Packer, președintele Cvorumului celor Doisprezece Apostoli. „Episcopiile și țărushii există pentru a sprijini familiile. Când vorbim despre familii, atunci vedem creșterea reală în cadrul Bisericii.”

El a declarat că fiecare soț și tată trebuie să fie o persoană care deține și folosește preoția în casa sa, prezidând peste familia sa în neprihănire. De asemenea, a spus dânsul, conducătorii preoției trebuie să conducă fiind demni – deși oficiile în preoție diferă, fiecare deținător demn al preoției are la fel de multă preoție ca cel de lângă el (vezi D&L 1:20).

Vârșnicul Russell M. Nelson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a subliniat faptul că soții și soțiile, tații și mamele trebuie să clădească relația pe iubire, ispășire și rugăciune ca să întărească și să protejeze cu succes familia, aceasta „fiind esențială pentru planul Creatorului cu privire la destinul etern al copiilor Lui” („Familia: o declarație oficială către lume”, *Liahona* și *Ensign*, nov. 2010, p. 129).

„În scriptura sfântă, există de trei ori avertismentul că întregul pământ va fi complet devastat la întoarcerea Domnului dacă nu vor fi îndeplinite anumite condiții”, a spus dânsul. „De fiecare dată, acel avertisment se referă la starea familiei umane fără rânduielele de pecetuire din templu. Fără aceste rânduiele ale exaltării, slava lui Dumnezeu nu poate fi realizată.”

Pentru atingerea scopului final – viața veșnică și exaltarea pentru toți copiii lui Dumnezeu – este necesar ca, în căminele noastre, în episcopii și ramuri și peste tot în cadrul Bisericii, să aibă loc acea creștere reală.

Punerea în practică a Evangheliei

Creșterea reală și convertirea vin prin punerea în practică a Evangheliei în viața de zi cu zi. Într-o discuție cu întrebări și răspunsuri, vârstnicul L. Tom Perry și vârstnicul D. Todd Christofferson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, au explicat că scopul suprem al Evangheliei este să-i ajute pe oameni să facă și să țină legămintele din templu. Supunerea față de legămintele, a spus vârstnicul Christofferson, poate schimba, de-a lungul timpului, omul firesc într-un sfânt.

Întinderea unei mâini de ajutor altora este un alt aspect important al Evangheliei puse în practică. Membrii au responsabilitatea, individual și ca Biserică, să întindă o mână de ajutor pentru a-i salva pe cei care au nevoi temporale și spirituale, au spus conducătorii.

Nu trebuie să ezităm să ne unim cu alte credințe și organizații axate pe slujire pentru a ne îngriji de cei săraci și nevoiași, a spus vârstnicul Christofferson. Conducătorii preoției trebuie să aibă inițiativa în aceste eforturi, iar membrii și misionarii trebuie să-i sprijine.

Într-o discuție purtată în cadrul unui grup, s-a subliniat importanța slujirii familiilor, întăririi deținătorilor Preoției lui Melhisedec și ajutorării tinerilor să-și clădească credința și mărturia. La aceasta au participat vârstnicul Ballard și vârstnicul Neil L. Andersen, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, precum și vârstnicul Ronald A. Rasband, din Președinția celor Șaptezeci, Elaine S. Dalton, președinta generală a Tinerelor Fete, și

Vârstnicul M. Russell Ballard, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, vorbește în timpul unei discuții de grup din cadrul adunării de pregătire a conducătorilor din întreaga lume, din luna februarie 2012.

În timpul adunării de pregătire a conducătorilor din întreaga lume din februarie, președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție, a spus: „Mai întâi, trebuie să înțelegem. În al doilea rând, trebuie să punem în practică ceea ce înțelegem... Nu ne ajută prea mult să ascultăm cuvântul lui Dumnezeu dacă nu punem în practică în viețile noastre ceea ce auzim”.

El i-a invitat pe conducătorii Bisericii să facă trei lucruri, după adunarea de pregătire și în timpul slujirii lor în chemările lor, pentru a fructifica la maxim instruirea oferită de conducătorii Bisericii.

1. Individual și în cadrul consiliilor, meditați, rugându-vă, la instruirea primită și găsiți acel «de ce» al slujirii și chemării dumneavoastră.
2. După ce meditați și discutați, stabiliți câteva acțiuni precise pe care vă angajați să le implementați. Acțiunile trebuie să țină seama de circumstanțele și nevoile fiecărei organizații, episcopii, țării, familiei sau persoane.
3. După ce v-ați luat aceste angajamente, urmăriți-le progresul, ținând cont de responsabilitățile și chemările dumneavoastră, în cadrul fiecărei întâlniri de consiliu.

Rosemary M. Wixom, președinta generală a Societății Primare.

Vârșnicul Rasband a spus că fiecare conducător trebuie să fie implicat în aducerea membrilor înapoi, în reactivarea lor deplină, iar vârșnicul Andersen a subliniat că tinerii trebuie implicați mai mult în reactivarea și întărirea altor tineri.

Realizarea creșterii reale

Creșterea reală se realizează când punem în practică principiile Evangheliei în viețile noastre de zi cu zi, a subliniat președintele Uchtdorf.

„Atunci când vă gândiți la aceste subiecte, întrebați-vă «de ce» sluiți și, «ca urmare, ce» trebuie să faceți, ca indivizi și în cadrul consiliilor, pentru a vă îndeplini responsabilitățile”, a spus dânsul.

Învățați mai mult

Fiecare persoană poate urmări, asculta, tipări și descărca materiale de la transmisiuni, într-o mulțime de limbi, accesând lds.org/study/other-addresses și alegând **Worldwide Leadership Training**. ■

Cerere pentru articole

Revista *Liahona* este interesată să citească despre tradițiile dumneavoastră de Crăciun.

- Cum petrece familia dumneavoastră sărbătorile?
- Ce tradiții aveți în cultura dumneavoastră?
- Ce tradiții ați creat pentru ca dumneavoastră și familia dumneavoastră să vă apropiați mai mult de Salvator?
- Ce experiențe de neuitat legate de Crăciun – mai ales acele experiențe legate de tradiții – ne puteți împărtăși?

Vă rugăm să vă trimiteți amintirile și ideile la *Liahona* până pe data de 1 iunie 2012, la liahona@ldschurch.org. ■

BibleVideos.LDS.org este darul către lume

În timpul adunării de devoțiune desfășurată de Prima Președinție cu prilejul Crăciunului în anul 2011, conducătorii Bisericii au prezentat site-ul Web ce conține materiale video bazate pe povestiri din Biblie despre viața lui Isus Hristos, acesta fiind un «dar» către lume.

BibleVideos.lds.org este o arhivă de filme de scurt metraj care descriu viața lui Hristos, de la îngerul care prevestește nașterea lui Hristos până la învierea Salvatorului.

Președintele Henry B. Eyring, primul consilier din Prima Președinție, a anunțat acest site în timpul adunării de devoțiune.

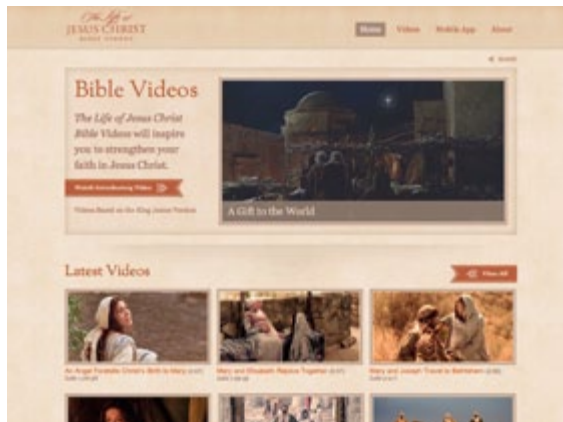
„Filmulețele acestea, ca și scripturile din care sunt transpuse cu fidelitate, vă vor părea liniștite”, a spus el. „Credința dumneavoastră și Duhul Sfânt vor crea sentimentul pe care îl

merită aceste evenimente care au schimbat lumea.”

Materialul pentru realizarea acestor filme este oferit de noul platou de filmări al Bisericii, LDS Motion Picture Studio South Campus din Goshen, Utah, unde filmările pentru proiectul Biblioteca de scripturi – Noul Testament au început în august 2011.

Proiectul va avea peste 100 de scurt metraje care înfățișează viața lui Hristos, așa cum este înfățișată în Biblie, versiunea regelui James.

Site-ul are un design compatibil cu telefoanele mobile și este disponibil în engleză (BibleVideos.lds.org), spaniolă (videosdelabiblia.org) și portugheză (videosdabiblia.org). Este disponibilă și o aplicație gratuită pentru iPad, oferind o nouă modalitate de prezentare a povestirilor din Biblie, prin imagine, sunet și atingere. ■

În cele din urmă, aproape 100 de filme înfățișând scene din viața lui Hristos, descrise în Noul Testament, vor fi puse la dispoziție pe site-ul The Life of Jesus Christ Bible Videos (Filme inspirate din Biblie despre viața lui Isus Hristos).

Vârstnicul Christofferson și vârstnicul Jensen îi învață pe membrii din Argentina

Sâmbătă, 12 noiembrie 2011, vârstnicul D. Todd Christofferson, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, și vârstnicul Jay E. Jensen, din Președinția celor Șaptezeci, s-au adresat tinerilor, tinerilor necăsătoriți, conducătorilor preoției, misionarilor și membrilor din Salta, Argentina.

Au fost prezenți, de asemenea, vârstnicul Mervyn B. Arnold, președintele Zonei Sud a Americii de Sud, soția sa, Devonna și vârstnicul Ruben Spitalo, autoritate a zonei-Cei Șaptezeci, precum și soția vârstnicului Christofferson, Kathy, și soția vârstnicului Jensen, Lona.

Aproximativ 1.300 de tineri și părinți au participat la activitatea la gura sobei la care au vorbit atât vârstnicul Christofferson, cât și vârstnicul Jensen. Alți 10.000 de membri din 70 de centre de țarăș din întreaga Argentina au urmărit această transmisiune.

Vârstnicul Jensen, care a slujit înainte în calitate de președinte al zonei Sud din America de Sud, a spus: „Dacă nu vă aduceți aminte nimic din ce am spus, aș vrea să vă aduceți aminte de o expresie rostită de un profet, președintele Thomas S. Monson, despre care îmi depun mărturia că este un profet adevărat al Lui Dumnezeu. Aceasta este expresia: «Deciziile hotărăsc destinul»”.

Avem libertatea de a alege

– capacitatea și privilegiul de a lua decizii –, a spus vârstnicul Jensen, și prin aceste decizii noi ne alegem destinul.

A istorisit povestea unui prieten care a ales într-o seară să bea și să conducă și a provocat un accident în care a omorât două persoane. El a pus-o în antiteză cu povestea deciziei sale și a soției sale de a amâna căsătoria pentru ca el să poată sluji în misiune ca tânăr bărbat.

„Când [m-am întors] ne-am căsătorit în templu. Am făcut legăminte, pe care le-am înnoit în fiecare săptămână de-a lungul vieții noastre. Noi am luat o decizie care ne-a hotărât destinul”, a spus el.

A urmat sora Christofferson, care și-a împărtășit mărturia despre binecuvântările datorate ținării legămintelor, iar vârstnicul Christofferson a încheiat adunarea.

„Singurele lucruri de care aveți cu adevărat nevoie sunt iubirea și credința”, a spus vârstnicul Christofferson. „Credința ne ajută în cadrul căsniciei, familiei, profesiei [și] la locul de muncă.”

El a pus accent pe faptul că poruncile ne direcționează viața și ne ajută să obținem ceea ce este cu adevărat important.

După aceea, i-a sfătuit și pe tineri, și pe părinții lor să-și ia angajamentul de a urma sfaturile care se regăsesc

ILUSTRĂȚIE DE JAMES DALRYMPLE

în broșura *Pentru întărirea tineretului*.

„Aceasta îi va întări mult pe copiii dumneavoastră, chiar și când se vor simți singuri – vor ști că părinții lor au aceleași principii”, a spus el.

Vârstnicul Christofferson a încheiat exprimându-și dragostea față de membrii din Argentina, unde a slujit în misiune cu aproape cinci decenii în urmă.

Cât timp au fost în Salta, vârstnicul Christofferson și vârstnicul Jensen s-au întâlnit și cu misionarii din regiune și tinerii adulți necăsătoriți, cărora le-au transmis dragostea autorităților Bisericii.

Pentru a citi mai mult despre slujirea apostolilor din ziua de azi, accesați [Prophets and Apostles Speak Today](#) (Profeții și apostolii vorbesc astăzi) la [LDS.org](#). ■

Vârstnicul Christofferson și vârstnicul Jensen au vorbit, la începutul lunii noiembrie 2011, misionarilor din Misiunea Resistencia, Argentina.

Templul Quetzaltenango, Guatemala, dedicat în ziua de 11 decembrie 2011 de președintele Dieter F. Uchtdorf, este cel de-al 136-lea templu al Bisericii.

Dedicarea Templului Quetzaltenango, Guatemala

Templul Quetzaltenango, Guatemala, a fost dedicat duminică, 11 decembrie 2011, în cadrul a trei sesiuni, de președintele Dieter F. Uchtdorf, al doilea consilier în Prima Președinție. Sesiunile de dedicare au fost transmise și urmărite de congregațiile Bisericii din districtul templului.

„Ce templu minunat este acesta”, a spus președintele Uchtdorf la sărbătoarea culturală de sâmbătă, unde interpreți tineri din congregațiile din zonă au dansat, cântat și au pus în scenă o prezentare a istoriei și culturii locului. „Are strălucirea unui giuvaier și este giuvaierul acestei zone a țării.”

Templul Quetzaltenango, Guatemala, este cel de-al 136-lea templu al Bisericii din întreaga lume și al cincilea templu din America Centrală. Acest templu va deservi aproximativ 60.000 de sfinți din zilele din urmă.

Biserica începe lucrările la cel de-al șaptelea templu în Brazilia

Pe 15 noiembrie 2011, vârstnicul David A. Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli, a prezidat ceremonia de inaugurare a construcției Templului Fortaleza, Brazilia, al șaptelea templu al Bisericii în Brazilia.

„Acest templu va fi o sursă de speranță, lumină și credință în Dumnezeu pentru toți cei care vor veni și vor păși aici și pe acest teren”, a spus vârstnicul Bednar. „Acest oraș va fi întotdeauna mai bun și mai deosebit datorită templului care va fi clădit aici.”

Templul va fi construit în Avenida Santos Dumont din Fortaleza, Ceară, Brazilia. Președintele Thomas S. Monson a anunțat construirea templului Fortaleza, Brazilia, în timpul Conferinței Generale din octombrie 2009. ■

Concertul din Puerto Rico atrage mii de oameni

Pe 18 decembrie 2011, membrii din cinci țări și ai Bisericii din Puerto Rico au participat la un concert de Crăciun, susținut la Paseo de las Artes din orașul Caguas. Aproximativ 85 de membri ai Bisericii au interpretat, iar alți 2.500 de membri din comunitate au participat.

Noul Centru pentru Tineri Adulți este cel de-al treilea în Africa

Pe 4 noiembrie 2011, tinerii adulți din țarașul Soweto, Africa de Sud, au organizat prima lor activitate în noua clădire folosită exclusiv ca centru pentru tinerii adulți.

Peste 140 de centre există în Europa și alte câteva sunt dispersate de-a lungul Statelor Unite. Centrul din Soweto este cel de-al treilea din Africa; celelalte găsindu-se în Republica Democrată Congo și în Zimbabwe.

O abordare unică ce stimulează adresarea de întrebări

Un sul de hârtie a fost începutul activității misionare „Întrebări pentru Dumnezeu” în Nizhniy Novgorod, Rusia, în data de 9 octombrie 2011.

În decursul a câteva ore, peste 150 de persoane s-au oprit în fața a două mese pe o stradă aglomerată, au luat în mână câte un pix și și-au scris întrebarea. În total, au fost scrise 84 de întrebări pe sulul de hârtie. Mulți oameni și-au exprimat dorința de a primi răspuns de la misionarii aflați acolo.

Pentru a citi mai mult, precum și alte povestiri, vă rugăm să vizitați news.lds.org. ■

O busolă de care avem nevoie

Revista *Liahona* este farul din viața mea. Cu ea, nu mă voi rătăci niciodată. Eu cred că oricine citește revistele Bisericii poate găsi ceea ce are nevoie. Eu sunt președinta Societății Primare și văd cum copiilor le place să audă povești din revistă despre copii ca ei. *Liahona* este o busolă de care avem nevoie în viețile noastre; ne ajută să evităm capcanele Satanei.

Yanina Ivanivna Davydenko, Ucraina

Experiențele aduc consolare

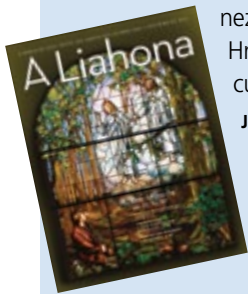
Liahona m-a ajutat enorm prin mesajele și articolele sale. Din cauza vieții agitate pe care o avem, adesea mă opresc în timpul zilei și citesc un articol din revistă care împărtășește experiențele de viață ale altor membri. Aceste articole mă ajută în totdeauna să-mi găsesc consolarea spirituală și să-mi înnoiesc dorința de a reveni în prezența lui Dumnezeu și a lui Isus Hristos împreună cu familia mea.

João Carlos, Brazilia

Vă rugăm să trimiteți opiniile și sugestiile dumneavoastră

la liahona@ldschurch.org.

Scrisorile care sunt primite pot fi stilizate din considerente legate de lungimea textului sau de claritate. ■

Acest număr conține articole și activități care ar putea fi folosite pentru seara în familie. Menționăm două exemple.

„Binecuvântările seminarului”, pagina 20: citiți articolul dinainte și decideți cum puteți prezenta mai bine mesajul familiei dumneavoastră. Dacă aveți adolescenți la seminar, începeți prin a-i întreba de ce este important seminarul pentru ei. Apoi, citiți secțiunea intitulată „Să primim binecuvântările promise”. Încurajați-i pe copiii mai mici să se pregătească să urmeze seminarul când au vârsta adecvată. Dacă nu aveți tineri de vârsta seminarului, puteți citi articolul după care să discutați despre importanța seminarului pentru tinerii din ziua de azi.

„Toată lumea îl știe pe Bleck”, pagina 42: gândiți-vă să cântați: „Fă ce e drept” (*Imnuri*, nr. 152) ca imn de deschidere. Citiți sau rezumați povestea despre Bleck. Rugați un membru al familiei să împărtășească o experiență în care a trebuit să ia o decizie grea, având de ales între mai multe soluții, și ce consecințe a avut decizia luată. Încheiați cu citatul spus de președintele Thomas S. Monson. ■

Simplă, calmă și de neuitat

A fost o seară în familie de neuitat cu cele două fetițe ale noastre, Angélique, în vârstă de 6 ani, și Béthanie, în vârstă de 4 ani. Eu și soțul meu ne-am lăsat pe scaune, obosiți și neștiind de unde să începem. Fiicele noastre au luat inițiativa și au schimbat cursul obișnuit al desfășurării serii în familie, dându-ne fiecăruia câte o îndatorire. Treaba soțului meu era de a conduce, Béthanie se ocupa de muzică, eu de activități și Angélique trebuia să țină lecția.

Béthanie a ales „I Love to See the Temple” (Îmi place să privesc templul), (*Children’s Songbook*, nr. 95) și am cântat împreună. Tata a spus rugăciunea de deschidere. Apoi, Angélique a luat numărul recent al revistei *Liahona* și a ales un articol din secțiunea pentru copii. Ea învață să citească la școală, așa că ne-a citit articolul. Sentimentul în casă era unul calm. Spiritul a depus mărturie că ceea ce ea citea era adevărat.

Am jucat împreună câteva jocuri și eu am spus rugăciunea de încheiere. În timp ce mă rugam, nu puteam să nu mulțumesc Tatălui nostru Ceresc pentru Spiritul și iubirea Sa, precum și pentru că ne-a binecuvântat casa cu aceste spirite mici. Eu și soțul meu știm că este responsabilitatea noastră să le îngrijim și să le învățăm Evanghelia. O parte a responsabilității noastre sacre este să ținem seara în familie. ■

Sylvie Poussin, Reunion

**Episcopul
Richard C. Edgley**

primul consilier în
Episcopatul care prezidează

SPERANȚĂ ÎN ISPĂȘIRE

Eu am întâlnit oameni care și-au pierdut speranța. Ei simt că pocăința nu este făcută pentru ei, iar iertarea nu este valabilă în cazul lor. Astfel de oameni nu înțeleg puterea de curățare a ispășirii. Sau, dacă ei înțeleg, ei nu au simțit însemnătatea suferinței lui Isus Hristos în Ghetsimani și de pe cruce. Dacă vreunul dintre noi renunță să spere pentru a își purifica viața, înseamnă că neagă profunzimea, puterea și amploarea suferinței Lui pentru noi.

În urmă cu câțiva ani am avut însărcinarea, în timp ce participam la o conferință de țarăș, de a intervieva un tânăr de 21 de ani pentru a stabili dacă era demn să slujească în misiune. Dar, de regulă, autoritățile generale nu intervieveză posibilitii misionari. Așadar, acest fapt era neobișnuit. În timp ce citeam informațiile privitoare la motivele pentru care eu desfășuram interviul, inima mi s-a strâns. Acest băiat comisese păcate grave. Mă întrebam de ce am fost rugat să vorbesc cu cineva care are un asemenea trecut, realizând că ar fi foarte neobișnuit din partea mea să-l recomand să fie apt de a fi misionar.

După sesiunea de sâmbătă seara a conferinței, m-am retras în biroul președintelui de țarăș pentru interviu. În timp ce așteptam, un tânăr chipeș, foarte prezentabil, s-a apropiat. Mă întrebam cum să mă scuz, deoarece era evident faptul că voia să vorbească cu mine, iar eu aveam o programare cu un tânăr care avea multe probleme. Atunci, el s-a prezentat. El era tânărul pentru care mă aflam acolo.

Speranța trebuie să se bazeze nu numai pe cunoaștere și mărturie, ci și pe o conștientizare personală a ispășirii.

În intimitatea biroului, am adresat numai o întrebare: „Pentru ce te intervievez?”

El mi-a relatat trecutul său. Când a încheiat, el a început să explice despre pașii și suferința personală prin care trecuse. El a vorbit despre ispășire – puterea infinită a ispășirii. El și-a depus mărturia și și-a exprimat dragostea față de Salvator. Apoi, el a spus: „Eu cred că suferința personală a Salvatorului în grădina Ghetsimani și sacrificiul Său pe cruce au fost îndeajuns de puternice pentru a salva chiar și un om ca mine”.

Fiind mișcat de umilința sa și de Spirit, am spus: „Te voi recomanda pentru a sluji ca reprezentant al lui Isus Hristos”. Apoi, am spus: „Te voi ruga un singur lucru. Vreau ca tu să fii cel mai bun misionar din toată Biserica. Asta este tot”.

Trei sau patru luni mai târziu, sora Edgley și cu mine vorbeam la un centru de pregătire a misionarilor. La încheierea programului, vorbeam cu misionari când am văzut un tânăr cu un chip cunoscut.

El m-a întrebat: „Vă amintiți de mine?”

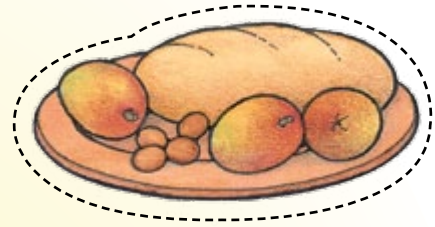
Oarecum jenat, am spus: „Îmi pare rău. Știu că ar trebui, dar pur și simplu nu-mi amintesc”.

Atunci, el a zis: „Dați-mi voie să vă spun cine sunt. Sunt cel mai bun misionar de la centrul de pregătire a misionarilor”. Iar eu l-am crezut.

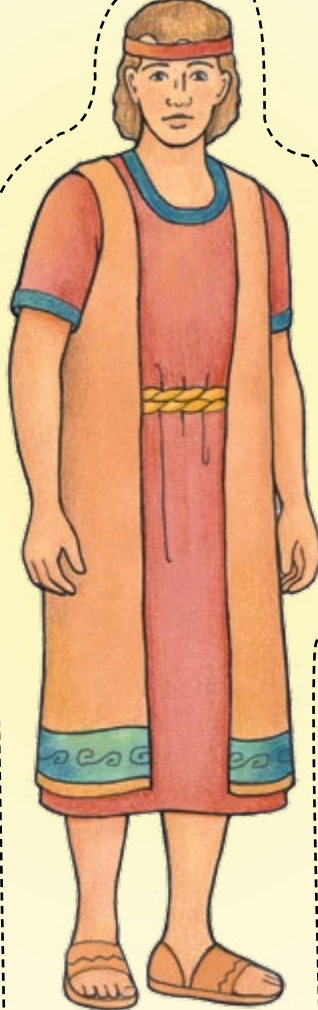
Speranța acestui tânăr nu s-a bazat numai pe cunoașterea și mărturia despre ispășire, ci și pe o conștientizare personală a acestui dar. El a înțeles că era pentru el personal! El cunoștea puterea ispășirii și speranța pe care o oferă atunci când totul pare pierdut sau fără speranță. ■

Din cadrul unei cuvântări adresate la Universitatea Brigham Young la 4 noiembrie 2008. Pentru întreaga cuvântare în limba engleză, accesați speeches.byu.edu.

In acest an, multe numere ale revistei *Liahona* vor conține un set de ilustrații ce înfățișează personaje din scripturi, din Cartea lui Mormon. Pentru a fi rezistente și ușor de folosit, decupați-le și lipiți-le cu lipici sau cu bandă adezivă pe hârtie cartonată, pe pungulițe de hârtie sau pe bețișoare din lemn. Depozitați într-un plic sau într-o pungă fiecare set și careul ce vă spune unde să găsiți povestirile din scripturi care au legătură cu personajele.

Alma

Amulec

Zeezrom

**Misiunea lui Alma și
Amulec în Amoniha**

Alma 8–14

„Dumneavoastră și cu mine, într-un moment de slăbiciune, putem spune: «Nimeni nu înțelege.

Nimeni nu știe»”, scrie vârstnicul David A.

Bednar, din Cvorumul celor Doisprezece Apostoli. „Probabil, nicio ființă umană nu știe. Dar Fiul lui Dumnezeu știe și înțelege perfect, deoarece El a simțit și a purtat poverile noastre înainte ca noi să o fi făcut. Și, deoarece El a plătit prețul suprem și a purtat acea povară, El ne înțelege perfect și Își poate întinde către noi brațul milei în atât de multe momente ale vieții noastre. El își poate întinde brațele către noi, ne poate atinge inima, ne poate ajuta – poate veni, literalmente, în ajutorul nostru – și ne poate întări”. Vezi „Ispășirea și călătoria prin viața muritoare”, pagina 12.